

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man with a beard, wearing a dark suit jacket over a white shirt. His hands are clasped in front of him. A large, ornate diamond ring is superimposed over the center of the image, partially obscuring the text.

say yes
to *the* boss

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Önsöz](#)

1. [Cecilia](#)
2. [Cecilia](#)
3. [Cecilia](#)
4. [Victor](#)
5. [Cecilia](#)
6. [Cecilia](#)
7. [Cecilia](#)
8. [Victor](#)
9. [Cecilia](#)
10. [Cecilia](#)
11. [Victor](#)
12. [Cecilia](#)
13. [Cecilia](#)
14. [Victor](#)
15. [Cecilia](#)
16. [Cecilia](#)
17. [Cecilia](#)
18. [Victor](#)
19. [Cecilia](#)
20. [Cecilia](#)
21. [Victor](#)
22. [Cecilia](#)
23. [Victor](#)
24. [Cecilia](#)
25. [Cecilia](#)
26. [Cecilia](#)

[Sonsöz](#)

[Hikaye devam ediyor](#)

[Olivia'nın diğer kitapları](#)

[Olivia Hakkında](#)

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI© 2021 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Kapak Ana Grigoriu-Voicu, books-design.com.

Düzenleyen: Stephanie Parent

www.oliviahayle.com

OceanofPDF.com

Play, evet.

b *the* **SS**

O I iA AYLE

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

VICTOR

Eğer istek varsa, bir yol da vardır.

Ve kesinlikle bir vasiyetname var. Büyükbabamın meşe masasının yanında oturan avukat Robert Tirsch'in elinde. Onu izleyen akbaba sürüsünü görmezden geliyor ve gözlerini vasiyetten ayırmıyor. Belki de bundan bir çıkış yolu arıyor.

Kitap raflarına yaslanıp deri ciltli kitapların ve tozun tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Hizmetçilerin bu odayı ne kadar sık temizlemeye çalıştıklarının bir önemi yoktu. Büyükbabam onları hep kovardı.

Teyzem sandalyesinde kayıyor. "Sanırım bu işi bir an önce halledebilirse hepimiz memnun oluruz. Tercihen bugün."

Bay Tirsch boğazını temizliyor. Elindeki belgeden ona bakıyor. Eski Chesterfield kanepeye sıkışmış kuzenlerime. Ve sonunda bakışları benim üzerimde durdu.

İşte o zaman anladım.

Mezar kadar önemsiz hiçbir şey Büyükbaba'yı St. Clair işlerini mikro-yönetmekten alıkoyamaz.

Bay Tirsch alnına bir mendil bastırır. "O halde başlayalım. Bugün burada Richard St. Clair'in vasiyetnamesini okumak üzere toplandığınız için hepinize teşekkür ederim. Hepinizin bildiği gibi, bir vasiyetnamenin içeriği hakkında hak sahiplerini genellikle bu şekilde bilgilendirmeyiz. Ama vasiyet sahibi

ve avukatları bu istekleri getirmeye karar verdiler."

Boğazını temizliyor, gözleri önündeki iradeye yeniden odaklanıyor. Yüzleşmek odadakilerin hevesli bekleyişinden daha kolay olmalı. "Richard St. Clair, gayrimenkuller hariç mal varlığının yarısını nakit, hisse senedi ve tahvil olarak kızı Bayan Charlotte Reece'e bırakıyor."

Teyzem bir nefes çekiyor. Tıkış tıkış ofiste yankılanıyor. "Gayrimenkul hariç mi dediniz?"

Bay Tirsch tekrar alnını siler. "Evet."

Ağırbaşlı, elli sekiz yaşındaki Charlotte Reece bana dönüp bakmıyor ama bunu istediğini biliyorum. Bu vasiyetin sadece iki ana yararlanıcısı var. O ve ben. Büyükbabamın sadece iki çocuğu vardı. Annem ve babam öldüğüne göre, babamın mirası bana kalıyor.

"Gayrimenkuller de dahil olmak üzere mal varlığının diğer yarısı Richard St. Clair'in merhum oğlu Victor St. Clair'in çocuğuna bırakılacak."

O da bana evi verdi.

Yaşlı piç bana burayı verdi, yıllarca hapisanem ve tesellim olan bu evi. Belki sonunda bu odanın tozunu alacak birini bulabilirim.

Teyzem oturduğu yerden kalkıyor ama Bay Tirsch'in sinirli bir şekilde başını sallaması onu durduruyor. "Ancak, Bay St. Clair'in yerine getirmesi gereken bir şart var. Bu çok sıra dışı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne oldu?"

Bay Tirsch'in gözleri benimkilerle kilitlendi. Elindeki kâğıtla oynayarak küçüldü. "Mülk, Victor St. Clair evlenene kadar banka tarafından bir emanet olarak tutulacak, daha sonra evi resmen miras alacak. İki yıl içinde medeni durumunu değiştirmezse, vakıf Bayan Charlotte Reece'e geri dönecek. Dediğim gibi... çok sıra dışı."

"Ciddi olamazsın," diyor teyzem. "Bu kadar mı? Açıklama yok mu? Hiçbir şey yok mu?"

Kuzenlerimden biri bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor. Gözlerimi avukata kilitledim ve yüzümü boş bıraktım.

Büyükbabam evi alabilmem için evlenmemi şart koşuyor.

Beni bu kadar etkileyeceğini gerçekten düşünüyor muydu?

"Vasiyetnamede bir satır var, evet. Richard St. Clair'in dileği torunu Victor'un aile adını devam ettirmesiydi." Tirsch bana yarı korku, yarı özür dolu bir bakış attı. Belki de bu buluşma için aradığında ona telefonda daha nazik davranmalıydım.

Aile adını devam ettirmek. Evlen.

Birkaç saniye boyunca ofisteki hiç kimse ses çıkarmaz.

Sonra gülmeye başladım. Uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar sersemlemiş hissediyorum. Tabii ki büyükbabam benden bunu istiyor. Benim ve hayatım hakkında yargıda bulunmayı ya da beni bir piyon olarak kullanmayı bırakmadı. Bu evin benim için ne anlama geldiğini bildiğini göstererek kumar oynuyor.

Elinde tutmak için evlen. Yapma ve gitmesini izle. Ve bunu yapmak için iki yıl var.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CECILIA

"Her zamanki gibi, patronun için mi?"

"Evet. Bu sefer mayonezi az koy lütfen."

"Geçen sefer beğenmedi mi?" Ryan soruyor.

Ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptım. "Ne olursa olsun, tadının harika olduğunu düşündüm."

Ryan kıkırdıyor, tezgahın arkasında bir bulanıklık yaratıyor. Glütensiz ekmek üzerine somon füme, roka, kapari, krem peynir ve az miktarda mayonez. Yol boyunca sohbet ediyoruz, ailesine en son katılan kişi hakkında. Lucy adında bir pug.

"Karım Beatles'ı çok sever," diyor sırtarak. "Lucy de öyle."

"Elmas kaplı bir yakası var mı?"

"Sence öyle olsaydı hâlâ sandviç yapıyor olur muydum?"

Gülüyorum. "Senin bir yeteneğin var... yani evet!"

"Oh, beni pohpohluyorsun." Bitmiş sandviçi plastiğe sarılmış halde bana uzatıyor. "Al bakalım. Umarım beğenir."

"Oh, eminim yapacaktır." Victor St. Clair'in tam istediği gibi yapılmış footlong kolumun altında, ona neşeli bir el sallayarak veda ediyorum. Köşedeki dükkâna uğrayıp ona kahve alıyorum. Koyu kavrulmuş, Kolombiya çekirdekleri, şekersiz, kremasız.

Bay St. Clair'in toplantısının bitmesine dört dakika kala Exciteur Danışmanlık'a geri döndüm.

Stacey, lobide çalışan yeni güvenlik görevlisi, elektronik kapıların yanında görev yapıyor. Müthiş.

Ona el sallıyorum. "Merhaba!"

Gülümsüyor ve elektronik kapılardan geçmek için bekleyen çalışanların oluşturduğu sıranın önüne geçmemi işaret ediyor.

"Teşekkür . Sen en iyisisin."

Göz kırpıyor. "Sadece en üst kat için."

Aceleyle bindiğim asansörün sadece yarısı doluydu. Otuz dördüncü katın düğmesine basar basmaz konuşmalar kesiliyor.

Evet, sanırım. Yönetici için çalışıyorum.

Otuz dördüncü kattaki koridora vardığımda sessizdi, yönetici ofislerinin önünden geçerken tek ses topuklarımın taş zemine vuruşuydu. İkisi boş konferans odaları. Biri CFO'nun, diğeri COO'nun ofisi. İkisi şirket içi avukatlar.

Ve sonra, koridorun en sonunda, evim dediğim avlu var. Mason masasında. Beni gördüğünde parmakları hâlâ klavyenin üzerindeydi. "Henüz dönmediler."

Rahat bir nefes aldım. "Harika, teşekkür ."

Anahtar kartım CEO'nun altın çerçeveli işaretinin bulunduğu kapının kilidini açıyor ve kapı otomatik menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor. Öğle yemeğini ve kahvesini masasına koydum. Klavye sola. Öğle yemeği sağa. Gün boyunca okuyacağı düzgün kâğıt yığını, olası yiyecek lekelerinden oldukça uzakta.

Mükemmel. Son birkaç aydır Victor St. Clair için hazırladığım diğer öğle yemekleri gibi.

Tam zamanında masama döndüm. Asansör çalışıyor ve Mason'a bakıyorum. "Gösteri zamanı," diyorum.

Birkaç saniye sonra koridordan yan yana geçiyorlar, savaş alanından dönen iki fatih gibi. COO Eleanor, ofisine girmeden önce Mason'a samimi bir selam veriyor.

Patronum böyle bir şey yapmaz. St. Clair'in çenesindeki keskin kesik, o gitmeden önce yakaladığım tek şey, saray gibi ofisinin kapısını açıyor. Kapı arkasından kapandı.

Koridor bir kez daha sessizliğe büründü.

Omuzlarımı düşürüyorum ve Mason'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum. Bu sefer sırtlıyor ve alnındaki teri siliyormuş gibi yapıyor.

O Eleanor'un asistanı, ben de Victor St. Clair'in.

Aramızdaki maaş farkına rağmen Mason'ın iş değiştirmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Ve anlıyorum.

Tristan Conway'in ayrılmasından ve Victor St. Clair'in Exciteur CEO'su olarak göreve başlamasından bu yana bir yıl geçti. Şirketin ana hissedarları olan Acture Capital, liderliği istediği gibi atayabiliyor.

Ama St. Clair olmak zorunda mıydı?

Conway için çalışmak çok kolaydı. Hatta bir zevkti. Ara sıra bana şaka yapıyordu ve ben de ona aynısını yapıyordum, her zaman yüzeyin altında akan bir nezaket uğultusuyla. İşlerimi hallettim. O da bunu takdir ederdi.

Victor St. Clair öyle biri değil.

Sanki boğazında bir buz varmış gibi konuşuyor, kelimeler ağzından çıkarken soğuyor. Gözlerinin buzul mavisi, onaylamaz bir tavırla size çevrildiğinde yıkıcıdır.

Her şeyden önce bundan korkuyorum.

On bir ay, üç hafta ve iki gündür onun asistanıyım. Bunu biliyorum çünkü bilgisayarımda günleri sayan bir zamanlayıcı var. On bir ay, üç hafta ve iki gün önce burada oturdum ve St. Clair ile Conway arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum.

Beni Conway tavsiye etti.

St. Clair bırakın bir yılı, bir ay bile dayanamayacağımı düşünüyordu ama bana bir şans verecekti. Bana bir iyilik yapıyormuş gibi konuşmuştu.

Bir ay dayandım ve sekiz gün sonra bütün bir yıl dayanmış olacağım. Al bakalım, St. Clair.

O yıl bittiğinde, şeytan patronumla girdiğim tek taraflı bahsi kazandığımda, buradan gideceğim. Haftalardır özgeçmişimi parlatıyorum ve son hali masamda duruyor. Şehrin dört bir yanındaki şirketlere göndermeden önce biraz daha ince ayar yapmam gerekiyor. St. Clair'in emirlerinden uzak herhangi bir yere. Normal saatleri olan ve hafta sonları boş olan bir iş, kendi işime ayırabileceğim yeterli zaman.

Yıllardır başlamak istediğim.

Mason koridorun karşısında boğazını temizliyor. Dudaklarında bir gülümsemeyle asansörleri işaret ediyor.

"Oh!" diye yarı fısıldıyorum.

"Teşekkür !" "Git!"

Bilgisayarımı uyku moduna geçirip koridorda aceleyle asansöre doğru ilerliyorum. Birkaç kat aşağıdaki personel mutfağı kalabalık ama çoğu insan bana yer veriyor.

"Hey, Cecilia," diye Barry. "Buz sarayında işler nasıl?"

"Soğuk," diyorum.

Diğerleri gülüyor ve ben de sırtarak falafel dürümümü mikrodalgaya koyuyorum. İki dakikam var mı? Zamanlayıcıyı bir buçuk dakikaya indiriyorum.

"Burada bizimle kalacak vaktin var mı?" Amy sordu. "Susan satış departmanı için kurabiye getirdi ve biz de birkaç tane aşındık."

"Sizler en iyisisiniz, ama benim yukarı çıkmam gerekiyor." "Seni masanda yemek yemeye zorlayamaz."

"Oh, yemedi," diyorum. "Yemek yediğimi düşündüğünden şüpheliyim."

Diğerleri yine gülüyor ve ben mikrodalgaya bakıyorum. Yirmi saniye. On dokuz. On sekiz.

O kadar hızlı yürüyorum ki, elimde yarı ısıtılmış dürümümle neredeyse asansöre doğru koşacağım. Bu bir risk, ama St. Clair öğle yemeğiyle meşgul olmalı. Her zaman bitirmesi en az on dakika sürer.

Asansörün kapıları nihayet otuz dördüncü kata açıldığında kalbim güm güm atıyor.

Koridorun sonundaki manzara onu durdurur.

St. Clair ofisinde değil. Boş masamın yanında duruyor, yüzü sert çizgilerle donmuş, bir kağıt parçasını inceliyor.

Kendimi ileri doğru adım atmaya zorluyorum. Topuklarım her acı dolu adımda yankılanıyor ve bu ses ne akıllıca ne de şiddetli geliyor. Uğursuz geliyor.

Masaya ulaştığımda St. Clair bana bakıyor. Gözleri düz mavi. "Masanda değildin."

"Öğle yemeğimi ısıtıyordum." Falafel dürümümü kanıt olarak kaldırıyorum. Buyurun, Yargıç. Delil A.

Bakışları ona kayıyor ve kaşlarını çatıyor.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı efendim?" Soruyorum, çünkü en iyi savunma iyi bir hücumdur.

"Sandviçimde marul yok." Elindeki kâğıdı çevirdi. Masamdan aşırılmış yeni özgeçmişimin bir kopyası. "Bu nedir, Bayan Myers?"

Kalçalarımın arkası masamın sert kenarına çarptı. "Özgeçmişim."

"Bunu görebiliyorum. Exciteur'den ayrılmayı mı planlıyorsunuz?"

Onun bakışlarına maruz kalmayalı uzun zaman olmuştu. Bu kadar yoğunluğun tek bir kişiye yöneltilmemesi gerekir. Asla.

"Düşünüyorum," diye mırıldandım ve en kötüsüne hazırlandım. Ama gelmiyor.

St. Clair'in gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor ve bakışlarını daha önce hiç yapmadığı bir şekilde tepeden tırnağa üzerimde gezdiriyor. Özgeçmişimi masama bırakıyor ve bana uzun, son bir bakış atıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"İlginç," diyor.

Ofisine doğru yöneldi. Kapı kesin bir şekilde kapanıyor ve ben titrek bir nefes alıyorum. Koridorun karşısında Mason kocaman gözlerle bana bakıyor.

Şimdi ne yapacağım ben?

Diğer ayakkabı ertesi gün düşmez. Ya da ondan sonraki gün. St. Clair bana içeriği olmayan e-postalar göndermeye devam ediyor, sadece konu satırına mümkün olduğunca verimli bir şekilde yazılmış siparişler.

Saat dörtteki toplantımı ertele. Denver uçuşlarımı yeniden planla.

Yine de aptallığıma inanamıyorum. Özgeçmişimi masamın üzerinde, diğer evraklarımın arasında bırakmak... Neredeyse kovulmayı hak ediyorum. Ama yine de umarım kovmaz. Sadece bu işe ve sağladığı paraya ihtiyacım olduğu için değil, kovulmak yeni bir iş bulmamı zorlaştıracığı için de.

Ama masaüstümdeki zamanlayıcının bana hatırlatmayı sevdiği gibi, hala bir yılımı doldurmadım ve o parlak, tik tak eden küçük şeyi yenmek bir yaşam hedefi haline geldi. İki hafta kaldı ve sonra Victor St. Clair için tam bir yıl çalışmış olacağım. Sanırım sonrasında hayatım boş, hatta anlamsız gelecek. Patronumla onun bile içinde olduğunu bilmediği bir savaşa girmedığım zamanlarda ne yapıyorum?

Victor her öğleden sonra birkaç saat rahatsız edilmeden çalışmayı sever. Yetki verebileceğim tüm toplantıları yaparım. Kesinlikle gerekli olmayan konferans görüşmelerini reddediyorum. Bu yüzden Cuma günü saat 17:00'de beni ofisine çağırdığında kafam karıştı.

Yavaşlamaya yakın olmadığını biliyorum. Cuma öğleden sonraları St. Clair için bir şey ifade etmiyor. Çalışarak, St. Clair'e projelerinde yardım ederek, belirsiz uçak biletlerini ayırtarak, takvimini düzenleyerek geçirdiğim hafta sonlarının sayısını unuttum.

Sandalyemi geriye itiyorum ve kalem eteğimi düzeltiyorum. Mason'ın boş masasına bakıyorum. Gitmiş, çünkü Eleanor daha fazla kalmasını istememiş. Çalışan memnuniyetini önemsiyor.

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Victor masasında oturuyor, sırtı dik, gözleri bilgisayarında.
"Efendim?"

"Otursana, Myers."

Karnımda sinirler dans ediyor ama dediğini yapıyorum, masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Özür dilerim."

Bilgisayarından bana bakıyor. "Ne için özür diliyorsun?"

"mi?" Ben soruyorum. "Gördün mü? Ofiste bulundurmamam gerektiğini biliyorum."

"Hayır," dedi, "yapmamalıydın."

"Bunun farkındayım ve özür dilerim. Bir daha olmayacak." İpek bluzumun altından soğuk terler dökmeye başlamak üzereyim.

Victor bir kaşını kaldırır. "Ne kadar profesyonelce olmasa da," diyor, "seni bunun için çağırmadım."

"Oh."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana geçen gün yaptığı gibi dikkatle baktı. Bu bir haftada iki oldu. Victor St. Clair'in tüm şiddetine katlanıyorum, üçüncü kez hayatta kalıp kalamayacağımdan emin değilim.

"Yani ayrılmak istiyorsun," diyor.

"Hayır," diyorum. "Yani, ileride olabilir. Bu gerçekten harika bir iş oldu. Ama bu pozisyonda öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğimi düşünüyorum. Bu yüzden başka bir iş bulmayı düşünüyorum, daha zorlayıcı bir iş, böylece büyümeye devam edebilirim. Ama bu ileride olacak."

"Doğru. Bu mükemmel."

Uzun bir süre ona bakıyorum, kalbim maraton koşmuşum gibi çarpıyor. Sözleri bir anlam ifade etmiyor. "Bu... mükemmel, efendim?"

"Evet. Senin için yeni bir iş teklifim var."

"Öyle mi?" Bana karşı küçümseme ya da tamamen ilgisizlik dışında hiçbir şey ifade etmemişti. Onu etkilemeyi başarmış mıydım? Benden istediği her şeyi yapıyorum ve yapmadığı çok şey var.

"Evet. dışında." "Alışılmışın dışında mı?"

Ellerini masaya dayadı. "Büyükbabamın birkaç ay önce vefat ettiğini biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Cenazesinin düzenlenmesine yardım ettim." "Doğru. Bir vasiyet bıraktı."

"Oh."

"Belli şartları olan bir vasiyet."

Bunu anlıyorum. "Avukatlarla koordine olmamı ister misin?"

Yüzündeki çizgiler derinleşiyor. "Hayır. Bunu zaten son altı aydır deniyorum. Kımıldamıyorlar."

"Ah. Şey, özür dilerim."

Çenesi çalışıyor. "Büyükbabamın vasiyeti, mirasıma erişebilmem için evlenmemi şart koşuyor."

"Evli misiniz efendim? Bunu vasiyete eklemek yasal mı?"

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Victor. Elleri masasının kenarında sıkıca kenetlenmiş. "Ama yaşlı piç avukatlarını bir şekilde anlaşılmaya ikna etti. Mirasımın medeni durumuma bağlı olmasını sağlamak için her türlü yasal boşluğu doldurdular."

"canına. Üzgünüm efendim. Bunun zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

St. Clair asla evlenmeyecek. Bunu onunla bir yıl çalıştığım için biliyorum. Onun için bir hafta çalıştıktan sonra bile biliyordum. Bir erkek kedi gibi çıkıyordu. Son birkaç aydır neredeyse her hafta ona bir randevu ayarlıyordum.

Bu dünyada onun uzun çalışma saatlerine tahammül edebilecek bir kadın olmadığından bahsetmiyorum bile. Adam Noel gününü bile ofiste geçirmiş ve beni e-postalarına uzaktan cevap vermeye zorlamıştı.

Ve tabii bir de kişiliği meselesi var. "Bu çok saçma," diyor.

"Ama öyle olduğu için yapmaya karar verdim."

"Evlenmek için mi efendim? Kiminle?"

"Sorduğunuza sevindim Bayan Myers," diyor. Buz mavisi gözlerinde bir parça mizah var. "Size."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CECILIA

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Victor bakışlarımı karşılıyor. Daha önce ona hiç bu kadar uzun süre bakmamıştım. Dehşet verici. "Yeni bir iş istiyorsun."

"Karın olarak değil."

"Benimle evlenirsen bu ofisten çıkarsın." "Evet, ama senden uzaklaştırmaz."

St. Clair bir kez göz kırpmıyor ve sonra her zamanki kaşları çatılıyor, dudakları kıvrılıyor. Gözlerinde bir şey parlıyor ve bu beni daha da korkutmuyorsa lanet olsun. "Bir yıl bile dayanamayacağını hep biliyordum."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. "Altı gün ," diyorum, "senin için tam bir yıl çalışmış olacağım."

"O zaman kaybedecek bir şeyin yok."

Adam ciddi. Bunun kötü bir fikir olması için milyarlarca neden var ama el yordamıyla bulmaya çalışırken aklıma ilk geleni söylüyorum. "Ama sen evlenecek tipte biri değilsin."

Dudaklarında aynı yarım kıvrım. "Bu sadece ismen bir evlilik olacak Bayan Myers. Aslında bir ilişki içinde olmayacağız."

"Hayır. Doğru. Asla yapmam... tabii ki yapmam."

"Zamanınızın karşılığını cömertçe alacaksınız," diyor. "Burada oldukça iyi bir pazarlık pozisyonundasınız, Bayan

Myers. Anlaşmak için ne kadar istiyorsun?"

"Seninle para için evlenmeyeceğim."

"Benim için para için çalıştın," diyor, sesi düşerek. "Zaten zamanını parayla takas ediyorsun. Bu sözleşme için zamanından çok azını istiyorum. Sadece ismin, imzan ve bir yıl boyunca başka biriyle evlenememen. Şu anda çalıştığın işten çok daha iyi bir pazarlık."

Victor St. Clair sıkı pazarlık yapmakla ünlüdür ve karşı taraf kabul edene kadar rahatlamaz. Bunu biliyorum. Onun birden fazla pazarlığını dinledim, karşısındaki kişi pes edene kadar ısrar eder, ikna eder ve korkutur. Ve sonra servetini ikiye katlamış bir şekilde, gözlerinde zafer ışıltılarıyla uzaklaşır.

Sadece diğer taraftaki kişi olmayı hiç beklemiyordum.

"Ama... bu evlilik," dedim, parlak bir sözel vuruşla Dahi. "Bu bir işle aynı şey değil."

"Öyle olduğuna karar verebiliriz. Haydi, Bayan Myers. Ne istiyorsunuz?" Sandalyesinde arkasına yaslandı, beni incelerken gözleri kısıldı. "Tamamen yeni bir gardırop mu? Bir yıl boyunca dünyayı dolaşmak mı? Şu anki işinizden daha fazla istediğiniz bir şey olmalı."

"Bunu gerçekten yapıyorsun. Bir eş alıyorsun."

Burnundan soluyor. "Eğer bir eş satın almaya çalışsaydım, internete girerdim. Yeşil kart için piyasada bir sürü insan var. Hayır, ben bir sözleşme istiyorum. Tanıdığım, emirlere uyacağına güvenebileceğim, düzenli ve güvenilir birini istiyorum. Bunun ne olduğunu tam olarak anlayan birini."

"Demek beni düşündün."

"gönderdiniz." "Kasıtlı olarak değil."

"Fark eder mi?" diyor. "Benden uzak durmak istediğini söylemiştin. Artık benim için çalışmak zorunda değilsin."

Ona bakıyorum. "Ama ben seninle evli olurdum."

"Dairemde kendi yatak odan, banyon ve yerin olacak. Kendi anahtar setiniz. Birbirimizi zar zor görürdük."

bir başkası."

"Seninle yaşamak zorunda mıyım?"

St. Clair'in çenesi titrer. "Büyükbabamın kurallarından biri. Bunun ne kadar... alışılmışın dışında olduğunun farkındayım."

"Büyükbaban kimdi?" Başımı sallıyorum, masası bulanıklaşıyor. "Hayır, efendim. Sizinle evlenmeyeceğim. Evlenemem. Evlenmeyeceğim."

"Yapabilirsin," diyor, "ve yapacaksın." "Buna karar vermek sana düşmez."

"Hayır, bu sana bağlı," diyor ve ona güvenmemem gerektiğini biliyorum ama yine de başımı kaldırıyorum. Ellerini masaya dayamış ve buz mavisi gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Bu yeni bir hayat için bir şans, Bayan Myers. Exciteur'dan ayrılın. Bu anlaşmadan hayalini kurduğunuz her şeyi yapmanıza yetecek kadar para kazanın. Eğer benimle temas kurmak istemiyorsanız, bunun minimum düzeyde olmasını sağlarım. Benimle bir yıl evli kalacaksınız, bir gün bile fazla değil. Ne de olsa benimle zaten bir yıl geçirdin. Bir yıl daha nedir ki?"

Boş bacaklarımın üzerinde duruyorum. Sözlerinin hiçbir anlamı yok ama yine de var ve bu yüzden gitmek zorundayım. Çünkü Victor St. Clair'in istediğini alacağını biliyorum.

Ve beni anlamıyor.

"Özür dilerim efendim. Ama ilgilenmiyorum."

"Hafta sonunu düşünmek için ayırın. Pazartesi günü bu konuyu daha detaylı tartışırız."

Sonraki kelimeleri söylemeye zorluyorum. "Hayır, yapmayacağız. İlgilenmiyorum."

"Elbette, Bayan Myers. Önümüzdeki hafta ne durumda olduğumuzu göreceğiz."

Başımı ondan çok kendime doğru sallıyorum ve kapıya yöneliyorum. Ofisim olan kasvetli, kişiliksiz avlu daha önce hiç bu kadar misafirperver görünmemiştir.

"Bir şey daha var."

Duraksıyorum, parmaklarım kapının kolunda. "Eğer benden çocuklarının annesi olmamı da istiyorsan, cevabım buna da hayır."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ve ben kelimeler için özür dilemek istiyorum ama dilemiyorum. Çünkü doğrudular. Çünkü o kim oluyor da benden bunu talep ediyor?

St. Clair'in bakışları ağırlaşır. "Pek sayılmaz. Tokyo ile akşam yedideki toplantıya katılmanı istiyorum. Tedarikçilerle ilgili notlar almanı istiyorum."

"Oh," dedim. "Peki... tamam."

Ertesi gün, Ekim ayında Cumartesi günleri olabileceği gibi yavaş geçiyor, ama en iyi şekilde. En iyi arkadaşım küçük stüdyo daireme geliyor ve sehpanın üzerine bizim için müstehcen miktarda oje yerleştiriyorum.

Onları şeffaf plastikten yapılmış ve renklerine göre düzenlenmiş tembel bir Susan'da tutuyorum. Şişeler pembeden beje, kırmızıdan siyaha mükemmel bir gökkuşağı oluşturuyor. Sadece bakmak bile kalbimi mutlu ediyor.

"Öyle bir şey söylemedi," diyor Nadine.

"Yaptı. Yaptığına inanamıyorum ama yemin ederim oldu."

"Karısı mı?"

"Yalan söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Sadece kendim için aldığım çikolataları yemekle ilgiliyse." "Bunu sadece iki kez yaptım. Regl dönemimdeydim."

"Ve ben hâlâ tuzluyum." Nadine bana doğru bir yastık fırlatıyor ve ben onu yakalayıp göğsüme bastırıyorum. "Karısı mı? Gerçekten onunla evlenmeni mi istiyor?"

"Evet."

Başını sallıyor, saç örgüleri uçuşuyor. "Hepsi bir miras için mi? Anlamadığım kısım da bu. Bana patronunun ne kadar zengin olduğunu defalarca söyledin. Neden bu kadar zahmete girsin ki?"

"Ben de bunu anlamıyorum. Eğer St. Clair, tüm bunların bir eşek şakası olduğunu düşünürdüm."

"O zaman sadece seninle dalga geçmiyor."

"Çok ciddi görünüyordu." Yüzümü onunkinin kötü bir taklidi haline getiriyorum, yanmaya çalışan gözlerle en iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Nadine," diyorum. "Asistanım olarak çalışarak zaten zamanını parayla takas ediyorsun. Adını bir yıllığına takas etmek kolay bir karar olmalı."

Kahkaha atmadan önce iki kez göz kırpmıyor. "Adam bir sosyopat. Ya da psikopat. Aradaki farkı asla hatırlayamıyorum."

"Tüm etiketlemelere meydan okuyor," diyorum. "Belki de kendi hastalığına sahip olabilir."

"Hayır, bu muhtemelen onu çok memnun eder. Onun adını taşıyan bir şeye sahip olmak." Nadine başını iki yana sallıyor ve koltuğumda arkasına yaslanıp bacağını benimkine yaslayacak şekilde uzatıyor. "En azından karşılığında sana bir şey teklif etti mi?"

"Her türlü şey. Bir daire. Para. Bir yıllık seyahat. Ve şunu dinle, yeni bir gardırop."

Nadine kıkırdar. "Doğru, çünkü para ya da bir daire seni etkilemezse, yeni tasarım elbiseler kesinlikle etkiler."

"Elbette. Ne de olsa ben basit bir kadınıam."

"Erkekler," diye iç geçiriyor. "Belki bunu birkaç gün sağlayabilirsin. Onu geri çevirmeden önce sana pahalı bir çanta almasına izin ver. Bu, o piçi sonuna sıkıştırmak için bir fırsat."

"Bu sensin," diyorum. "Bu tür şeyleri yapabilirsin. Benim yapamayacağımı biliyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Yapabilirsin, Cece. Kendin için ayağa kalk. Bu adam bir yılı aşkın süredir talepkâr olmaktan başka bir şey yapmadı. Seni fazla mesaiye, hafta sonlarına, tatillere gönderdi. Öğle yemeği siparişini on dört bin kez belirledi ve değiştirdi. Seni ağlattı! Ama sana büyükbabasının cenazesini planlattığında? Onun tek bir damla gözyaşı döktüğünü görmedin."

"Duygularını ifade edebildiğini sanmıyorum."

"Üstten biraz para kaymak harika hissettirmez mi?
Cebinde çakmakla mı bırakacaksın?"

Kendi dizimle onun dizine vuruyorum. "Sen omzumdaki şeytansın, ha?"

O da sırtıyor. "Her zaman. Ama benimle aynı seviyede. Bunu düşünüyor musun?"

"Tabii ki hayır. Hayatta olmaz."

Bir şişe parlak mavi ojeye uzanıyor. "Ne kadar teklif ettiğini söyledi mi? İlgilenebilirim."

İnledim. "Ciddi ol."

Gülüyor, kapağını açıyor ve tembelce serçe parmağını boyamaya başlıyor. "Ben mücadele eden bir sanatçıyım. Her şeyi o finanse edebilir. Ne tür stüdyolarda sergi açabileceğimi hayal edin! Bunun için soyadımı bile takas edebilirim."

"Sen, tanıdığım en az geleneksel insansın."

Nadine bana göz kırpmıyor. "Seni tetikte tutmak zorundayım." "Görev tamamlandı." Soluk pembe bir Oje. "Maviyi tercih edeceğini düşünmemiştim."

Elini uzatıyor ve tırnaklarına hayranlıkla bakıyor. "Şu anda yedi erdem serim için Charity üzerinde çalışıyorum. Soyut bir deniz manzarasına dönüşüyor. Bu neredeyse tam olarak kullandığım renk."

"Nasıl gidiyor?" diye sordum. Portfolyosunu şehrin dört bir yanındaki sanat galerilerine gönderiyor. On yıl boyunca yavaş yavaş, acı çekerek kendine bir isim inşa ettikten sonra, Nadine nihayet sergi açabilecek noktaya geldi.

Ama diğer pek çok sanatçı da öyle.

İç çekiyor. "Çok kötü gidiyor. Çoğu galeri yanıt vermiyor. Bazıları ilgileniyor ama bu özel seriyle değil. Piyangoyu kazanmaya çalışmak gibi."

Ojemin kapağını açıyorum. "En azından sanat merkezinde derslerin var, değil mi?"

"Evet, ama çocuklara kolaj yapmayı öğretmek sadece faturaları ödemeye yetiyor ve kesinlikle bir sergiye ev sahipliği yapmaya yetmiyor." Sol elinin tırnaklarına hayranlıkla bakarak başını sallıyor. "Ama her seferinde bir şey. Hey, bahsetmişken

zor konular. Kendi şirketinizi kurmak için işinizden ne zaman ayrılıyorsunuz?"

Başımı kanepeye yaslayarak inliyorum. "Bana en zayıf olduğum yerden vur!"

Nadine gülüyor. "Yine de burada zorlanmanız gerekiyor. İş planınız üzerinde ne kadar çalıştınız? İsimleri, logoları mükemmelleştirmek için? Henüz göndermediğin evrakların bile var!"

"Bu çok büyük bir risk. Aynı zamanda bir işim olmalı, yoksa her şeyimi, biriktirdiğim tüm parayı kaybedebilirim. Yeni iş girişimlerinin çoğunun başarısız olduğunu biliyorsun."

"Ama bazıları yapmaz, Cece. Bu işi yürütecek biri varsa o da sensin."

"Bana çok fazla güveniyorsun."

"Hayır, çok az şeyiniz var. Şimdi tam zamanı. Ayrıca, Victor St. Clair için değil, kendin için çalışıyor olacaksın. İsminde aziz kelimesinin geçmesi ne kadar ironik değil mi?"

Homurdanıyorum. "Çok."

Diziyle beni dürtüyor. "Yani onunla evlenmeyeceksin. Ama en azından işinden ayrılma fırsatını değerlendir. Altı ay içinde seni kendi sanal asistanlık şirketinin CEO'su olarak görmek istiyorum."

"Exciteur için çalışırken çok şey öğrendim," diye itiraf ediyorum. "Victor St. Clair'den bile çok şey öğrendim."

"Harika! Bunu al ve kaç. Adama hiçbir şey borçlu değilsin."

Tırnaklarıma bakarak gülümsüyorum. "Grafiklerimi tasarlamama yardım eder misin?"

"Elbette yapacağım! Başarılı olacağını biliyorsun. Vizyonun başarılı olamayacak kadar iyi."

"Teşekkür ederim," diyorum. Gerçek şu ki, fikrin kendisine inancım tam. İnsanların görev satın alabileceği bir şirket harika. Uçak biletlerinizin ayırılması mı gerekiyor? Bilgileri bize gönderin, biz sizin için yapalım. Seattle'daki en iyi köpek bakım işletmesini araştırmanız mı gerekiyor? Size ayrıntılı bir

Bir saat içinde liste. Kablo şirketinizle pazarlık mı yapmanız gerekiyor? Telefon görüşmesini biz hallederiz.

Müşteriler abonelik alabilir veya tek seferlik ücret ödeyebilir. Bu onlar için de uygun, benim ve ülkenin dört bir yanında bulunabilecek hayali işe alımlarım için de uygun.

Benim gibi organizasyon ve araştırmayı seven insanlar. Çok az zamanı ve çok fazla görevi olan müşteriler.

Fikrin kendisi sağlam. Benim korktuğum şey uygulama, çünkü asistanlık yaptığım dönemden öğrendiğim bir şey varsa o da işlerin nadiren sorunsuz yürüdüğüdür.

Nadine ve ben akşam için hazırlanmadan önce öğleden sonrayı tembellik ederek geçiriyoruz. Onunla bir gecenin nerede biteceği belli olmaz, bu yüzden plan yapmaktan vazgeçtim. Kısa siyah bir etek giyiyorum, ipek bir bluzu içine sokuyorum ve kahverengi buklelerimi fırçalıyorum.

"Kanatlı eyeliner!" Nadine sesleniyor. Oturma odamdaki kanepeye yayılmış makyajını yapıyor.

"Evet, anne!" Geri sesleniyorum ama dediğini yapıyorum ve etkisi çarpıcı oluyor. Birkaç ay önce bu tekniği mükemmelleştirmeme yardım etmişti ve o zamandan beri bu benim dışarı çıkarken kullandığım, yeşil gözlerimi ortaya çıkaran bir görünüm oldu.

"Hayal edebiliyor musun?" Ben aradım. "Bugün ilk teklifimi aldım. Kendimi Jane Austen romanlarındaki bir karakter gibi hissediyorum. İstenmeyen evlilik tekliflerini geri çevirmek!"

Nadine kafasını banyoya soktu. "Evet. Ve sonra, tıpkı bir Jane Austen kahramanı gibi, Temple'da martini içmeye gidiyorsun."

"Neredeyse ikinci çayı, canım."

"Sence talibin seni aramaya gelecek mi?" Uzun kirpiklerini kırpıştırıyor. "Kartvizitini bırakır mı?"

"Eğer bu onun kartvizitiyse, istemiyorum."

Kanepeme doğru gözden kayboluyor. Elbiselerimiz küçük dairemin köşesine sıkıştırılmış tek kişilik yatağımın üzerine serilmiş. Ben makyajıma dönüyorum. Birkaç dakika sessizlik içinde çalışıyoruz.

"Aman Tanrım. Cecilia. Aman Tanrım!"

"Ne?" Banyodan dışarı baktığımda onu yatağın yanında iç çamaşırlarıyla ve elinde telefonuyla dururken görüyorum.

"Az önce Francis Hunt Galerisi'nden bir e-posta aldım. Beni onlarla birlikte sergi açmaya davet ediyorlar!"

"Nadine, bu inanılmaz! Ciddi misin sen?"

"Evet. Bu... evet. Aman Tanrım. Yine de para bulmam gerekecek. Sergi ücretlerinin yarısını sanatçılar ödüyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Tanrım. Orada sergi açmak birkaç bin dolara mal oluyor. Ama bu çok iyi bir fırsat."

Kanepeye çöktüm. "Gerçekten mi?"

"Evet. Çoğu sanatçı satışlara bakarak bunu geri kazanacaktır. Ben kazanabilir miyim? Ama bende o para yok." Bir elini kızarmış yanağına koyup derin bir nefes alıyor. "Ama bir şekilde bulmam gerekecek. Ekstra mesailer, sanırım. Bütün gece kolaj dersleri!"

İçimde bir boşluk hissederek başımı sallıyorum. Çünkü onun mesleki hayallerini gerçekleştirmenin ve belki de bu süreçte kendi hayallerimin peşinden gitmenin en iyi yolunu zaten biliyorum.

"Bir yolunu bulacağız," diyorum ona. "Bu senin hayalin."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CECILIA

Ellerim kahve fincanının etrafında titriyor. Koyu kavrulmuş, Kolombiya çekirdekleri, şekersiz, kremasız. Tıpkı kahvesini istediği gibi. Ama bu sefer, yanında zaferle alacak.

Asansörün aynasına baktım. Her zamanki sakın görünümüm bana bakıyor. Kahverengi saçlarım geriye taranmış ve topuz yapılmış. Pembe allık, kahverengi göz kalemi, nude ruj. Gri bir kalem etek ve beyaz bir bluz. Yüksek mevkideki bir adamın asistanı gibi görünüyorum. Yıllardır işim buydu. Başkasının zirvede olmasına yardım etmek.

Belki de bunun yerine bir işletme sahibi gibi görünmemin zamanı gelmiştir.

Kendi girişimim için para, Nadine'in sanatı için para ve bir şey daha. En çok nefret edeceği şey.

Mentorluk.

St. Clair'i sevmem ama yaptığı işte en iyisi. Ana dili gibi pazarlık yapıyor. Maliyetleri düşürür ve kâr marjlarını artırır. Geçtiğimiz yıl ondan, ondan önce Tristan Conway'den öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Sadece o kadar kolay olmadı.

Mason'ın masası benimkinin karşısında boş. Eleanor yedi buçuğa kadar gelmesini istemiyor, bu yüzden ofisinde sadece ben ve benim erkenci şeytanım var. Şimdiye kadar hangi dünyayı fetheden hamleleri yaptı merak ediyorum.

Bütün bir Exciteur departmanını kovdunuz mu? Başka bir şirket mi satın aldın? Portekiz'i işgal mi etti? Tristan işleri biraz açık sözlü olsa da nazikçe yaptı.

St. Clair buna kıyasla çok acımasız.

Ofisinin kapısını çaldım ve kapı açıldı. Masasının arkasında oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, kucığında bir dosya dolusu kâğıt var. Giydiği mavi gömlek tam da gözlerinin renginde.

Ondan başka bir yere bakmak imkansız.

Elim daha sert titriyor ve parmaklarımı bükerek kahve fincanını sıkıca kavıyorum. Bu bir alışveriş. Bunu neden yaptığını düşünmeme gerek yok. Tek odaklanmam gereken kazanacaklarım. Kendimin ve en iyi arkadaşımın hayatını değiştirme şansı yakaladım. Nadine on yıldır parlak, mücadele eden bir sanatçıydı.

Bu onun için büyük bir fırsat.

St. Clair dosyasından başını kaldırıyor. "Günaydın, Cecilia."

İlk adımı bildiğini sanmıyordum ve hiç günaydın demiyor. Bu iyiye işaret değil. Bu, müzakerelerden önce her zaman yaptığı gibi ev ödevini yaptığı anlamına geliyor. Ama bu sefer onun için araştırma yapan ben değilim.

"Günaydın," dedim. Bacaklarımı hareket etmeye zorladım ve kahvesini bıraktım.

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

Ona bakıyorum. Bana hiçbir şey için teşekkür etmedi.

St. Clair soğukkanlı bir kararlılıkla bana bakıyor. "Oturun ve geçen haftaki tartışmamıza devam edelim."

Eğer izin verirsem, bu konuşmanın kontrolünü ele geçirecek. Bunun olduğunu daha önce birçok kez gördüm.

Sandalyenin arkalığını kavıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Üç şartım var."

Dosyasını yere bırakıyor. "Adlarını söyle."

Kafamın içinde, servet avcısının alayını duyuyorum. Ama karşımdaki acımasız işadama başkalarının fikirlerinin onu rahatsız etmesine izin vermiyor. Tedarikçilerini ya da müşterilerini her kuruş için sıkıştırdığını gördüm. O yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

"Yüz bin dolar istiyorum. Yarıyı peşin." Keskin çenesi bir kez başını salladı. "Anlaştık."

Yani çok az şey istemiştim ama bu miktar bile baş döndürücü bir meblağ gibi geliyor. Nadine'in sanat sergisi ve benim girişimim için.

"İkinci şartım. Patronu olmanı istediğim bir sanat galerisi var."

Tek kaşı kalkıyor. "Patrona mı?"

"Evet. Francis Hunt Galerisi'ne birkaç kez git," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bir açılışa katıl ve birkaç resim satın al, ünlü arkadaşlarından bazılarını davet et. Biraz ses getir, bilirsin."

Bir kez daha başını sallar. "Tamam. Tüm bunları sözleşmede belirtin, ben de bir göz atayım. Hepsi bu kadar mı?"

"Bir şey daha var" dedim. "Bana akıl hocalığı yapmanı istiyorum."

Victor St. Clair bana bakıyor. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" "Bana akıl hocalığı yap," diye tekrarlıyorum, ellerim

sandalyenin arkasına. "Exciteur'da çalışmadığınız zamanlarda başarılı bir risk sermayesi şirketi yönetiyorsunuz. Ben de kendi şirketimi kurmak istiyorum ve senden tavsiye istiyorum."

Dudakları kısılr. "Sessiz bir ortak olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Yatırım yapmanı istemiyorum." Ne kadar acımasız olabileceğini bildiğim halde. St. Clair'in yeni işimin bir parçasına sahip olmaya yaklaşmasına imkan yok.

"Zamanımı istiyorsun," diyor.

Bu zor bir satış olacak. "Evet. Evlendiğimiz yıl boyunca her hafta bir kez müsait olmanı istiyorum."

İşimle ilgili sorularım var. Tarafsız ve profesyonel değerlendirmelerinizi istiyorum."

"Bir iş kurmak istiyorsun."

"Evet."

Gözleri kısıldı. "Bir işi yürütmek hakkında bir şey biliyor musun? Herhangi bir şey?"

"İşletme alanında lisans derecem var," diyorum. "Exciteur'den önce birkaç firmada çalıştım ve hem sizin hem de Bay Conway'in nasıl çalıştığını yakından gördüm. Kendi start-up'ım için hazırım."

Hazır olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama iş dünyası, başarıya kadar numara yapmaktan ibarettir.

St. Clair kravatını düzeltmek için uzanır ve sesinin tonu kutup gibidir. "Benden uzaklaşmak istediğinizi açıkça belirtmişsiniz, Bayan Myers. Benimle daha fazla zaman geçirmek için pazarlık yapmak için değil. Hayır. Onun yerine miktarı iki katına çıkaracağım. İki yüz bin ve bir sanat galerisinin patronluğu."

"Hayır," dedim. Kan tadı alıyorum ve kaçmaya hazır hissediyorum. Kaşını kaldırıyor. "Hayır mı?"

"Hayır. Soru-cevap seanslarımızı iki haftada bir yapabiliriz. Ama bunlar oluyor, ya da kendinize başka bir kiralık gelin bulabilirsiniz."

Gözlerimiz kilitleniyor, buz gibi mavisi donuyor. Ofisinin dışındaki koridorun güvenliğine, masama, yarısı yenmiş kahvaltı sandviçime ve Mason'ın nazik gözlerine koşmak istiyorum.

Ama kalıyorum ve onun beni izlediği gibi ben de onu izliyorum. Bana öğrettiği şekilde. "Ayda iki saatlik bir seans," diyor, çenesi gergin. "Ve iki tane on beş dakikalık kısa film. Bunları yeni asistanımla planlayacaksın."

"."

"Bu kadar mı yani? Yoksa başka bir arkadaşınızın kariyerine de sponsor olmamı mı istiyorsunuz?"

Ses tonunda daha önce duymadığım bir kuruluk var. Ama belki de bu, onun tek heceli konuşmadığı ilk sohbetimizdi. "Hayır, hepsi bu."

"O zaman bu kadar. Tebrikler, Bayan Myers. Evlenmek üzeresiniz. Avukatlarım size okumanız için belgeler gönderecek. Evlilik sözleşmesi ve standart maddeler." Kucağındaki dosyayı tekrar açıp beni kovdu. "Ayarlamaları yap. Programımı biliyorsun."

Sandalyeyi bıraktım. "Evet. Evlilik cüzdanı için avukatlarınızla da koordine olmalı mıyım?"

"Evet."

"Irving mi Hardmann mı?"

"Irving." Dosyayı bir şaplakla kapattı ve kahvesine uzandı. "Geldiğinde sabah sekizdeki mesajımı hemen gönder."

"Evet, efendim. ." İşte böyle, patronumla evlenmeyi kabul ettim. "Adliye mi?"

İşine geri döndü, gözleri ekranda. "Evet. Mümkünse öğleden sonraya yer ayırtın. Trafikten kaçınmak istiyorum." "Pekâlâ."

Mason geldiğinde yanaklarım hâlâ kızarmıştı. Masamın önünde durdu ve yüzümdeki sıkışık ifadeyi görünce gülümsemesi kayboldu. "Selam Cecilia. Her şey yolunda mı? Kovulmadın, değil mi?"

Yarım bir kahkaha attım. "Hayır. Tam olarak değil." Hayır, planlamam gereken bir düşün var. Benimkini.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

VICTOR

Elim telefonun etrafında sıkılaşıyor. "Evet. Eminim."

Irving diğer hatta derin bir nefes alır. "Bay St. Clair, bu sözleşmenin büyük bir kısmı mahkemede uygulanamaz."

"Bunun farkındayım."

"Burada yaptığınız anlaşma... yasaların kapsamı dışında."

Bunu söylemenin iyi bir yolu. Birine sizinle evlenmesi için para ödemek yasadışı değildir, ancak standart hükümler kapsamında değildir.

"Farkındayım," diyorum. "Ama istiyorum. Yasal görünsün."

"Efendim, ben-"

"Bayan Myers'ı kandırmıyorum. Kendisi neyi kabul ettiğinin gayet farkında. Sözleşmenin amacı ikimizin de amaçlarımıza ulaşmamızı sağlamak."

"Doğru. Evet."

"Bu iki kişi arasında," diyorum. "Ona yüz bin dolarlık bir hediye veriyormuşum gibi ifade et. Yarısını bir tarihte, diğer yarısını da yıl sonunda. Evlilikten bahsetme."

"Dediğinizi yapacağım," diyor Irving. Telefonda bir duraklama daha oluyor ve ben tavana bakıyorum. Her zaman yaptığı gibi şimdi de bir şey söyleyecek ve ben de onu duymazlıktan geleceğim.

İyi bir aile avukatıdır. Şehirdeki en iyilerden biri. Bir zamanlar babamın da avukatıydı, büyükbabamın da. Vasiyetnamedeki kesin evlilik şartı konusunda danışılan avukatlardan biri olduğuna şüphe yok.

Ancak hukukla ilgisi olmayan konularda fikirlerini paylaşmaktan kendini alamadı.

"Söz konusu bayanla konuştum," diyor ve işte orada. Ses tonundaki kınama. "Sorumluluk sahibi, motive olmuş genç bir kadın. Bence iyi bir seçim yapmışsın St. Clair."

"Ama?"

"Ama bunu neden yaptığınızı anlamadığı çok açık. Bence bunun arkasındaki nedeni paylaşmak, bu kararı kabullenmesine yardımcı olacaktır."

"O zaten kabul etti."

"Sözlü olarak kabul etti," diyor. "Ama henüz bir nikah memurunun önünde size evet demedi."

Elimi çenemdeki kirli sakalda gezdiriyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Büyükbabamın evinin tapusu elime geçene kadar gözümü bu işten ayıramam.

Ondan.

"Not ," diyorum.

"Güzel. Sözleşmeyi gün sonuna kadar size göndereceğim."

Telefonu kapattık ve ben ekranımdaki gelen kutusuna baktım. Düzenlenmiş, sıralanmış ve neredeyse boş. Bayan Myers iletişimimin çoğuyla ilgileniyor. Yazışmalarımı. Programım.

Tristan'ın yerini almak için Exciteur'a adım attığım ilk günden beri. Yufka yürekli aptal istifa etti, çünkü şirket stajyerlerinden biriyle çıkıyordu.

İK ihlali bile değildi.

"Onu daha rahat ettirmek için," demişti ortaklarımıza. "Her şeyin meşru olmasını istiyorum."

Onun kaybı. Exciteur, danışmanlık dünyasında neredeyse küresel bir hakimiyet konumundaydı ve eğer

O geminin dümeninde olmak isteyen bir sürü insan vardı. Benim gibi.

Bayan Myers, tıpkı ofisinin dekoru gibi pozisyonuyla birlikte gelmişti. Saçları hiç dağınık olmayan, görünmez olmak, ortama uyum sağlamak istermiş gibi giyinen, ürkek bir genç kadın.

Ve şimdi de müstakbel eşim.

Elimi yüzümde gezdirdim. Anıların en kötü olduğu zamanlarda olduğu gibi, geçtiğimiz hafta boyunca uyumak cehennem gibiydi. Saatli bombadan bahsetmiyorum bile. Büyükbabamın vasiyetinin okunmasının üzerinden aylar geçmişti.

Keşke bırakabilsem.

Bayan Myers'ı çağırıp ona paçayı kurtardığını, benimle evlenmek zorunda olmadığını, gidip işi bırakabileceğini ve hayatını dantel örerek, kitap raflarını yeniden düzenleyerek ya da eğlenmek için her ne yapıyorsa onunla yaşayabileceğini söyleyebilirdim.

Ama yapamam.

Çünkü o zaman lanet olası ev, cafcıflı renkleri ve ev çevirmekten bahseden Charlotte'a geçecek. Evi soyup soğana çevirecek. Büyükbabamın ofisini yıkacak ve tüm kitaplarını atacak. Gül bahçesine bir havuz kuracak.

Bir zamanlar burayı yakıp kül etmek istemiştim.

Ve şimdi bunu elde etmek için kendi asistanımla evlenmeye hazırım. Büyükbabam beni şimdi görseydi, vasiyetinde bir boşluk bulduğum için bana güler miydi yoksa lanet mi ederdi bilmiyorum.

Muhtemelen ikisini de yapardı.

Zihnim son altı ay içinde çıktığım kadınların listesini gözden geçiriyor. Daha önce hiç çıkmadığım kadar çok. Bir daha çıkmak isteyeceğimden de fazla.

Beni neredeyse hiç tanımayan kadınlarla aptalca konular hakkında aptalca konuşmalar yapıyordum. Sosyetikler, iş kadınları ve hatta birkaç manken, hepsi de adımlı duyduktan sonra çıkmayı kabul ettiler. Ama uzun vadeli bir şeyle ilgileniyormuş gibi davranmak beni aşırıyordu.

Evet.

Bayan Myers. Cecilia. İlkel bluzları ve şık verimliliği ile. Ona teklif götürdüğümde bana karşılık vermişti. Bu ofise gelip benimle pazarlık eden, zorlarsam iskambil kağıdı gibi çekileceğinden şüphelense bile, kendi ayakları üzerinde duran.

Tüm o soluk ipeğin altında bir omurga bulmuştu.

Çok daha can sıkıcı ise yeni bir asistan tutmam gerekecek . Bu da birkaç ay boyunca bir uzvum olmadan çalışacağım anlamına geliyordu.

Bilgisayarımdaki yumuşak bir ding sesi programıma eklenen yeni etkinlikleri duyuruyor.

Düğün. 13:00'te Şehir Katibi'nin ofisinde. Katılımcılar: Cecilia Myers (onaylandı), Victor St. Clair (beklemede).

Katılımımı onaylamak için kutuyu işaretliyorum. Kendi düğünüm için RSVP yapıyorum. Bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Sonra takvimim tekrar çalıyor.

Düğün öncesi yemeği. Akşam 7'de. Tuz. Katılımcılar: Cecilia Myers (onaylandı), Victor St. Clair (beklemede).

Telefonumu kaldırıyorum ve beni asistanıma bağlayan tek haneye basıyorum.

"Evet?"

"Buraya gel," dedim.

Birkaç dakika sonra ofisin kapısı açılır ve Bayan Myers içeri girer. Saçları bugün düşük bir at kuyruğu şeklinde. Gri pantolon ve ona uygun bir ceket. Bir asistana benziyor.

Nişanlım, bayanlar ve baylar. "Neye ihtiyacın var?"

"Düğün öncesi bir yemek planlamışsınız," dedim.

Ellerini önünde kavuşturuyor ama gözlerimin içine bakıyor. "Konuşmamız gerek."

"Hakkında Ne? Burada Hayır
gündemekli için bu toplantı."
"Değil hakkında iş dünyası. Hakkında Biz. Biz
neredeyse yabancılar."
Kaşlarımı çattım. "Biz
değiliz." "İlk adım ne?"
"Cecilia," diyorum. Dilimde tuhaf bir his
uyandırıyor. "Nerede yaşıyorum ben?"
"Ayın on beşinden itibaren 5. Cadde'de yaşayacaksın.
Benimle birlikte."
Başını sallıyor ve gözlerinde bir ateş var. Benimle pazarlık
yaparken gösterdiği ateşin aynısı. "Seninle bu şekilde
evlenmeyeceğim. Oturmamız gerek. Önümüzdeki yıl hakkında
konuşmalıyız. Beklentiler ve... kurallar hakkında. Sınırlar.
İşten bir gece izin alabilirsin."
Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Belki de bana bu
yönünü daha fazla gösterirse gösterebilirim. "Peki."
"İyi," diye . "Başka bir şey yok mu?" "Hayır."
Başını sallayıp dönüyor ve gözlerim daha önce hiç
yapmadığı bir şeyi yapıyor. Vücudunun hatlarını izliyor ve
kumaşın altında hayal ediyorum. Omurgasının dibinde
gamzeleri var mı? Pantolonu bol, ama yürürken sıkı bir
kalçanın üzerinde geriliyor.
Kapı arkasından kapanıyor ve ben birkaç saniye kapıya
bakıyorum. Bayan Myers.
Aklımı kaçırıyor olmalıyım.

Salt, iş toplantıları için benim standart restoranım. Bir ya da
dört kadeh şarabın müşterileri, tedarikçileri ve aradaki her
şeyi memnun ettiği ofis ortamlarının dışında daha iyi olan
türden.

Cecilia'nın konuşmamız için Salt'ı ayarlaması komik mi yoksa ironik mi bilmiyorum ama onu beklerken telefonumdan e-postalarımı cevap vermekten yoruldum.

"Bir cin tonik daha alır mısınız, efendim?" diye sorar hostes. "Evet."

Kirpiklerini kırpıştırıyor ve boş bardağını alıp . Saatime bakıyorum. Yedi dakika gecikti.

Ve Bayan Myers asla geç kalmaz.

İkinci cin toniğimi yarılamıştım ki, yanakları kızarmış bir halde masaların arasından süzülerek çıkageldi.

Saçı açık.

Bütün bir yıl boyunca, hiç öyle olduğunu sanmıyorum. Saçları, pembe yanaklarını ve yumuşak ağzını çerçeveleyerek yüzünün etrafına maun rengi kıvrımlar halinde dökülüyor. Makyaj da yapıyor. Öyle olmak zorunda. Çünkü ofiste hiç böyle görünmemiştir.

Fark ederdim.

"Üzgünüm, geciktim." Sandalyesini çekmek için acele eden garsonu kaçırmış ve oturur. Bir saniye sonra onu fark eder. "Oh hayır, senden önce mi geldim? Özür dilerim."

"Sorun değil, bayan. Ceketinizi alabilir miyim?"

"Evet, lütfen, bu çok hoş olur." Omuzlarını silkerek koyu mavi ipek bir bluzu ortaya çıkarıyor. Birkaç düğmesi açık ve dantel sütyeninin bir parçasını görebiliyorum. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Menüyle birlikte hemen döneceğim."

Sanki kansere çare bulmuş gibi ona bakıp gülümsüyor. Odağını bana çevirdiğinde gülümsemesi kayboluyor. "Özür dilerim. Metro iki istasyon arasında durdu."

"Buraya metroyla geldin."

"Evet, ilginç bir icat." Ama sonra kendini hatırlıyor ve kısa süreli mizah parıltısı kayboluyor. "Salt'a hiç gittiğimi sanmıyorum. Sadece senin için planladım. Biliyor musun, şef garsonla yüzlerce kez konuştum ve bir kez bile onun böyle bir bıyığı olduğunu hayal etmedim."

Dudaklarım kısıldı. "Bayan Myers, konuşmamızı istediğinizi söylemişsiniz."

"Ben de öyle yaptım," diyor ve menüyü açıyor. Elleriyle sıkıca kavıyor. "Her zaman buradaki mantarlı ravioliyi denemek istemişimdir. Nasıl olduğunu bilemezsin tabii. Mantar sevmezsin sen."

Irving'in sözleri kafamda çınlamadan önce uzun bir süre ona bakıyorum. Düşüne iki gün var. Evet demesine ihtiyacım var, bu da ona neden bu gece buluşmak istediğini soramayacağım anlamına geliyor. Ona kur yapmalıyım.

Hâlâ pazarlık yapıyoruz.

"Doğru," diyorum. "Toprağın tadını hiçbir zaman unutamadım."

Gözleri menüsünün kenarından benimkilerle buluşuyor. "Dur tahmin edeyim. Bir bardak 2006 Merlot ile dana wellington mu yiyeceksin?"

"Evet. Bunu biliyorsunuz ama yine de bizi yabancı olmakla mı suçluyorsunuz?"

"Bazı hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeyleri biliyorum," diyor. "Bu birbirimizi gerçekten tanıdığımız anlamına gelmez."

"Yeterince adil. Bu gece açık bir kitap gibiyim. Ne bilmek istiyorsun?"

Menüsünü indiriyor. "Sen açık bir kitapsın."

"Elbette."

"Şimdiye kadar gördüğüm açık bir kitaptan en uzak şeysin."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Peki, bir girişimde bulunacağım. İleride kendinden emin hissetmek için buna ihtiyacın varsa, yaparım."

"Kendine güvenmek için mi?"

"Evet. Evlilikle birlikte."

"Evlilik," diye mırıldanıyor. "Şey, bazı sorularım var. Ne hakkında-oh. Merhaba."

Garson özür dileyen bir gülümsemeyle siparişlerimizi sordu. İkimizin de siparişini verdim ve 2006 Merlot'tan bir şişe istedim.

Bunun için bir bardaktan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. "Sorunuz," diye soruyorum ona.

Cecilia'nın yanakları kızarıyor. Görünüşe göre bunu sık sık yapıyorlar. Fark etmediğim bir şey daha. "Çok özel birisin ama şimdi birlikte yaşamamızı istiyorsun. Bu nasıl olacak?"

İç çekme isteğime karşı koyuyorum. "Dediğim gibi, sen kendi alanına sahip olacaksın, ben de kendi alanıma. Daire ikimiz için de yeterince büyük. Her şey yolunda gidecek."

Öyle olmak zorunda, çünkü başka seçeneğim yok. Ayrıca, tek ihtiyacımız olan resmi olarak benim adresime kayıtlı olması. Çok fazla gelirse her zaman bir otelde uyuyabilirim.

Kendi dairemden sürgün edildim.

Tanrım. "Eşyalarımı içeri taşıyabilir miyim?"

"İhtiyacınız olan şeyler, evet. Ama ev tamamen mobilyalı. Geri kalan eşyalarınızın bir yıl boyunca depolanması için ödeme yapacağım."

Cecilia başını sallıyor. Elleri şarap kadehinin sapının etrafında kıvrılıyor. İnce, soluk parmaklar ve şeffaf oje. Parmaklarında yüzük yok.

"Bunu nasıl açıklayacağız?"

"Açıklamak mı?"

"Evet, etrafımızdaki insanlara."

Omuz silkiyorum. "Hayatımda soru soracak kimse yok. Seninkine nasıl istersen öyle açıklayabilirsin."

Bakışları benimkilere kilitleniyor, gözleri açılıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sözleşmede gizlilikle ilgili hiçbir şey belirtilmiyor. İsterseniz arkadaşlarınıza bunun bir mantık evliliği olduğunu söyleyebilirsiniz. Beni rahatsız etmez."

"Şey, bu değil... tamam o zaman. Sanırım bunu ne zaman yapacağımı göreceğim. Açıklaması kolay bir şey değil."

Yeterince kolay görünse de başımı sallıyorum. Alışılmışın dışında elbette ama sonuçta bir ticari işlem.

"Şirketteki insanlar dedikodu yapabilir."

Tekrar omuz silkiyorum. "Sadece öğrenirlerse. Ayrıca, hiçbirisi bana bir şey söylemeyecek."

"Hayır. Hayır, sanırım bu doğru." Dudaklarında yarım bir gülümseme beliriyor.

Bu beni rahatsız ediyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yok bir şey," diyor başını sallayarak. "Sadece... ününüzün farkında olduğunuzu bilmiyordum."

"İtibarım mı?"

"Şey... insanlar senden korkuyor."

Homurdanıyorum. "Çünkü onları kovdurabilirim."

"Evet," diyor. "Sadece o küçük ayrıntı yüzünden."

Yemek geldiğinde, bifteğim her zamanki gibi güzel görünüyor. Buraya o kadar sık geliyorum ki artık tercihlerimi sormalarına gerek kalmıyor.

"Taze parmesan mı?" diye soruyor garson. Cecilia başını sallıyor ve ikimiz de onun tabağına taze bir blok rendelemesini izliyoruz. İşi bittiğinde gülümsüyorlar, sanki iyi ücretlendirilmiş işini yapmak yerine Everest Dağı'na tırmanmış gibi.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor ona. "Söylerim. Tekrar teşekkürler."

"Tabii ki." Bakışları bana kayıyor. "İyi akşamlar efendim."

Salt'a sayamayacağım kadar çok gittim ve onlardan hiç bu düzeyde bir hizmet görmedim. Genelde hızlıdırlar. İş gibi. Cana yakın değiller.

"Çok hoş biri," diyor Cecilia. Yemeğine doğru eğiliyor ve derin bir nefes alıyor. Siyah saçlarından bir tutam kulağının arkasından düşüp ensesinde kıvrılıyor. "Burada çok şey kaçırıyorsun, St. Clair. Mantarlı ya da mantarsız, bu makarna harika kokuyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Hoşlandığım şeylere bağlı kalmak sağlam bir strateji."

"Evet," diye mırıldanıyor, "ve Tanrı korusun, yemek yerken bir stratejiniz yok."

İşte orada, ateş ve o makarnasını keserken ben ona bakıyorum. İnsanların benden korktuğunu söylemişti. Korkuyor muydu?

Bir süre sessizce yiyoruz, ama sonra doğruldu, gözleri benimkilerle buluştu. "Peki... diğer insanlar ne olacak?"

"Diğer insanlar mı? Anlatmak istedikleriniz mi?"

Şarap kadehini sapından çeviriyor. "Hayır. Yani, bir yıl boyunca bekâr kalmanı beklemiyorum. İkimizin de çıkma izni var mı? Avukatın sözleşmeyi gönderdi ama biriyle çıkmaktan bahsetmiyordu."

"İkimiz için de çıkmaya izin var. Ama bunun evimin dışında olmasını tercih ederim."

"Doğru, aynı şey senin için de geçerli mi?"

Bunu kabul etmek zorundayım. Ne de olsa adil olan adildir.

"Evet."

Başını sallıyor, bir ravioliyi şişleyip dudaklarına götürüyor. Bu gece parlaklar, aramızda yanan tek mumu masaya yansıtıyorlar.

Biriyle çıkıyor mu?

Bir hafta önce bu soruya cevap veremezdim. Şimdi, önümde yarım düğmeli bluzu ve parlatılmış dudaklarıyla dururken, bilmiyorum. Bilmek istediğimden de emin değilim.

"Tam olarak bir şey var."

Bifteğimi kesiyorum ve doğal olarak gelen yorumu yutuyorum. Sadece bir tane mi?

"Mirasınızı neden bu kadar çok istiyorsunuz? Zaten zenginsin," diyor. "Öyleyse neden bunu yapıyorsun?"

Sözleri, benim dünyam hakkında başka bir erkeği gülümsetecek bir cehalete ihanet ediyor. Beni sadece sinirlendiriyorlar. Çünkü görünüşte haklı.

Zengin olmak vardır, bir de zenginlik vardır ve büyükbabam ikincisine sahipti. St. Clair ailesinin servetini on yıllar boyunca sağlam tutmuştu. Babamın çobanlık yapmasına yardım ettiği servet. Hayatım boyunca hikayesini defalarca dinlediğim servet.

Ama buna ihtiyacım yok.

Sahip olduklarımla, uğruna çalıştıklarımla çoğundan daha iyi bir hayat yaşayabilirim. Servetten vazgeçmek zor ama imkansız değil.

"Sadece para değil," diyorum. "Bir ev var." "Ev mi?"

Gömleğimin yakasına uzanıp en üstteki düğmeyi açıyorum.
"Evet. Long Island'da."

Cecilia çenesini eline dayamış, bakışlarını bana dikmiş.
"Evli değilsen alamayacak mısın?"

"Aynen öyle. Büyükbabamın bazı fikirleri vardı. Eminim bu, mezardan bile olsa onların takip edilmesini sağlamanın bir yoludur."

Sesi alçalıyor. "Sanırım sözleşmemiz onun planının bir parçası değildi."

"Muhtemelen hayır." Şarap kadehime uzanıyorum, koyu kırmızı şarabın girdabını izliyorum. "Mantarlar nasıldı?"

"Topraksı," diyor, "ve lezzetli."

"Bu gece için şık giyinmişsin." Gözlerim aşağıya, dar eteğinin iş yerinde düz kalem eteklerin asla yapmadığı bir şekilde formunun etrafında kıvrıldığı yere kayıyor.

Bir eliyle bluzunu düzeltiyor. "Oh. Sonra dışarı çıkacağım."

"Dışarı çıkıyorsun. Nereye?"

"Bir bara." Yanakları yeniden hayatla kızarmış, gözleri parlıyor. "En iyi arkadaşım bekarlığa veda partisi için ısrar etti."

Ona, sadece asistanım olarak gördüğüm, dolgun dudaklı ve uzun, dalgalı saçlı bu kadına bakıyorum.

Bizi yabancı olmakla suçlamıştı. Belki de öyleyizdir.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CECILIA

Victor St. Clair için çalışmaya başladıktan bir yıl sonra resmi istifa mektubumu verdim. Ayrıca onunla evlendim.

Bu yüzden bilgisayarımın masaüstündeki zamanlayıcıyı sıfırlayıp onunla bir yıl daha geçirmek için geri sayıma başladığımda kendimi pek de zafer kazanmış gibi hissetmiyorum.

"Hâlâ vazgeçebilirsin," diye mırıldanıyor Nadine yanımda. Geçtiğimiz hafta boyunca tavsiyeleri, şakaları ve şaklabanlıklarıyla bana destek oldu.

Aklımı kaybettiğimi düşünüyor.

Ayrıca her adımda yanımda olacağına söz verdi.

"Öyle bir planım yok," diyorum. Güvercin grisi bir elbise giyiyorum. Beyaz yanlış gelmişti. Kot pantolon daha da yanlış gelmişti. Bu yüzden gri ofis elbisem ve siyah iş ayakkabılarımla Belediye Binası'ndayım.

Hep açık havada evlenmek istemiştim. Büyüdüğüm yere yakın bir yerde, parkta. Gölün yanında. Çocukken annemle sık sık orada oturur ve kuğuları izlerdik, ben kitap okurdum, o da meditasyon yapardı.

Her nasılsa bugünle olan tezat beni sakinleştiriyor.

Bu bir düğün değil. Bu bir sözleşme imzalama ve ihtiyacım olanı almanın bir yolu.

Nadine sanat sergisini açacak. Ben de kendi şirketimi kuracağım.

"Eğer istediğin buysa, bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum." Nadine parmak uçlarında duruyor ve saç bandını yeniden düzenliyor. "O sadece bir adam ve artık seni kovamaz. Unutma, sana ihtiyacı olan o."

"Bir ev için," diyorum ve ikimiz de gülümsüyoruz. Victor St. Clair'in bir evin mirasına konmak için kendini evliliğe maruz bırakması fikri gülünç geliyor.

Ve dengeleyici. Keskin sözlerinin altında insan olduğu anlamına geliyor. Gerçek bir sosyopatın evi umursamayacağı kesin, değil mi?

Ama yine de görmedim. Belki de F. Scott Fitzgerald'ın yaşadığı gerçek evdir ve milyonlarca dolarlık bir müzeye dönüştürmek istiyordur.

Başımı salladım. "Hadi oraya gidelim. O bekliyor."

Nadine ve ben kadınlar tuvaletinden çıkarken ellerim terliyor. Boş ve kişiliksiz koridorda onların beklediği odaya doğru yürüyoruz.

St. Clair kapının sesiyle döner. Her zamanki gibi aynı takım elbiseyi giymiştir ve kalın, koyu sarı saçları alnının üzerinde yükselmektedir.

Beni gördüğünde kaşlarını çatıyor.

Beyaz mı bekliyordu? Ya da sihirli bir şekilde düzenli olarak çıktığı modellerden birine dönüşmemi mi?

Siktir et onu. Onun bir şeye ihtiyacı var. Benim bir şeye ihtiyacım var. Bu bir iş anlaşması, tıpkı tüm hayatını harcadığı acımasız anlaşmalar gibi. Tristan Conway ve Victor St. Clair için iki yıl kirli işler yaptıktan sonra, sonunda bir şey öğrendim.

Çirkin olması önemli değil. Önemli olan yapılmasıdır.

"Bu benim arkadaşım ve tanıgım, Nadine Willows."

St. Clair, Nadine'e başıyla selam verir ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikler. "Bu Steven. İkinci tanışımız olacak."

Sağındaki adam iki elini tekrar arkasına koymadan önce bana sert bir el sallıyor. Aralarında bir metreden fazla mesafe var.

O zaman arkadaş değilsin.

Burnunda gözlükleriyle gülümseyen, orta yaşlı bir adam içeri . "Mutlu çift!" diyor. "Bugün burada olmaktan onur duyuyorum."

Ondan St. Clair'in soğukkanlı yüzüne bakıyorum ve kahkahalar boğazımda düğümleniyor. Gergin, paniklemiş ve muhtemelen biraz histerik bir kahkaha.

"Bunların çoğunu yönetiyor olmalısınız?" Nadine soruyor. "Günde birkaç tane mi?"

Nikah memurumuz gülüyor. "Evet. Ama ben her zaman onur duyarım.

Başlamaya hazır mısınız?"

St. Clair'e dönüyorum. Adı Victor, gerçi ona hiç hitap etmedim. Geçtiğimiz yıl boyunca nefret ettiğim ve zihinsel olarak lanetlediğim adam. Haftalarımı, hafta sonlarımı, tatillerimi ve tatilimi o belirledi. Ya da bunların eksikliğini.

Bana bakıyor, mavi gözleri tepedeki ışığı yansıtıyor. Aksi halde acımasızca erkeksi bir yüzdeki güzel özellikler. Keskin çene ve düz burun.

Gözlerinde kararlılık var.

Teşvik değil. Nezaket değil.

Ama kararlılık, geçen yıl boyunca okumayı öğrendiğim türden. Kendine hizmet eden, iş odaklı ihtişamının tamamında güvenilir olduğu anlamına gelen. Bir kez söz verdi mi, sözünden dönmez. Anlaşmalarına harfiyen uyduğunu gördüm.

"Cecilia?" diye soruyor.

İlk adımın sesi aramızda çınlıyor, tozlu Belediye Binası odasının sessizliğinde geriliyor.

Bir adım öne çıkıyorum. "Evet," diyorum. "Biz hazırız."

Sonsuza dek hatırlayacağınız bazı anlar vardır. Evlilik cüzdanında Victor St. Clair'in isminin yanına imzayı atmak da bunlardan biri.

Geleneksel bir düğün olmayabilir. Konuşmalar ya da destekleyici ebeveynler, teşrifatçılar, çiçekçi kızlar, düğün partisi yok. Ama tekrar tekrar duyduğum aynı cümle var.

Ve bir tırpan gibi üzerimize düşüyor.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum."

Ardından gelen garip sessizlikte kelimeler kafamda cınlıyor. St. Clair nikâh memuruna teşekkür ederken, Nadine Steven'la ayaküstü konuşurken tekrar tekrar dönüyor.

Victor bana profesyonelce başını sallıyor ve gömleğinin yakasını düzeltmek için uzanıyor. "Aferin."

"Teşekkürler. Size de."

Kapıya doğru işaret ediyor ve ben de onu takip ederek kaderimin az önce mühürlendiği odadan çıkıyorum. Başım dönüyor. Başım dönüyor. Ayaklarımın altındaki koyu yeşil halı muhtemelen bizden önce binlerce çift tarafından yürünmüştü. Gelinler mutlu muydu? Gülüyor ve ağlıyorlar mıydı?

Acaba çiftlerden herhangi biri birbirini Victor ve benim kadar az tanıyor muydu?

Aralarında birbirini daha az seven biri olsaydı. "Nasıl hissediyorsun?" Nadine fısıldıyor. Ona bir gülümseme veriyorum. Sallantılı hissediyorum.

Victor, yanında Steven'la birlikte Belediye Binası'nın merdivenlerinden iniyor ve ben de aceleyle onu takip ediyorum. Çiseleyen yağmur havada asılı duruyor ve New York gri, yukarıdaki ağır bulutlar acımasız gökdelenlerin cam panellerinde çoğalıyor.

Burası dışında herhangi bir yerde olmayı arzuladığım türden bir gün.

Nadine ve ben Victor'a kaldırımında yetiştik. Steven kaldırımında hızlı adımlarla yürüyor. "Arabayı almaya gidiyor," diyor St. Clair.

"Arabayı almak için," diye mırıldandım. "Steven... Oh. O Steven Daugherty. Şoförünüz."

St. Clair başını sallıyor ve yağmurlu puslu havayı kişisel bir hakaret olarak görüyormuş gibi gökyüzüne bakıyor.

Nadine boğazını temizler. "Size bir dakika veriyorum. Tebrikler Victor."

Şaşırmış görünüyor ama sonra başıyla onaylıyor. Teşekkür mü ediyor yoksa onaylıyor mu bilmiyorum.

Çiseleyen yağmurun altında durduk. Karı koca, tarihin en kısa nişanlarından birinin ardından.

"Şey..." Ben de diyorum ki. "Şimdi ne olacak?"

"Yerine geçecek kişi için mülakatlar ayarladım."

Başımı sallıyorum. Bu güvenli bir konu. "Kısa listeyi bana gönderebilirsin, ben de senin için onları gözden geçiririm. Neye ihtiyacınız olduğunu biliyorum."

Gözleri benimkilere kayıyor.

"Bakacağım." "Güzel."

"Steven yerleşmen için seni benim daireme götürecekt. Eski evinizden ihtiyacınız olan her şeyi getirsin. Son kullandığım nakliyecilerin numaraları sende var. Her şeyi tamir et ve hesabıma yaz."

"Doğru. Teşekkürler."

Tekrar başını sallıyor ve böylece ben de programından çıkarılmış oluyorum. Saat 1'de evlen, 2'de yatırımcı toplantısı.

Tek kolunu kaldırarak bir taksi çağırdı. Taksi önünde duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

Görünüşe göre ikimizin de söyleyecek sözü yok. "Teşekkür ederim," diyor.

Gözlerimiz uzun bir süre daha birbirine bakıyor, sonra bir şeyi onaylar gibi başını sallıyor ve taksiye binip gözden kayboluyor. Taksi uzaklaşıyor ve beni kaldırımda, en iyi arkadaşımı birkaç metre ötede, bizi tahliye etmek isteyen bir New York gökyüzünün altında bırakıyor.

"Tek başına iyi misin?" Nadine soruyor. Sesi çok uzaklardan, bir sisin içinden geliyormuş gibi geliyor ama başımı sallıyorum.

"Tabii. Steven var."

"Yarın taşınmanıza yardım edebilirim sanırım."

"İşin var," dedim. "Sakın değerli tatil günlerinden birini benim için kullanmaya kalkma."

"Hasta olduğumu söyleyebilirim," diyor. "Sahte sniffle'm üzerinde çalışıyordum."

"Sen dünyadaki en kötü aktrissin. Hayır, devam et. Şahidim olduğunuz için teşekkür ederim."

Beni kucaklamak için kendine çekiyor ve ben de kollarımı sımsıkı ona doluyorum, koyu kırmızı ceketini ve saçlarından yayılan hindistan cevizi kokusuyla. Bu kaos denizinde normallik.

"Cesursun," diye fısıldıyor.

"Ya da aptalca," fısıldıyorum. "Henüz karar vermedim." "İkisi de, Cece. İkisi de sensin. Tıpkı benim gibi."

Gözlerimi hızla kırpmak zorunda kalıyorum. "En azından bu bir gün harika bir hikâyeye olacak," diyorum.

Başını sallıyor. "Gerçek kocalarımızla yemek masasında anlatmadan önce birkaç kez pratik yapmamız gerekecek."

"Birkaç deneme sürüşü yapın."

"Evet. Sahayı doğru ayarlamalıyız."

Kıkırdıyorum ve o da bana geniş, parlak bir gülümseme veriyor, tam Nadine'lik bir gülümseme. "Seninle evlenmeliydim," diyorum ona.

"Hâlâ bir seçenek," diyor. "Sen St. Clair'den boşandıktan sonra ben hemen devreye gireceğim."

"Seni seviyorum, biliyorsun."

Gözleri yumuşar. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum, Cece. Şimdi yeni kocanın şoförüne anevrizma geçirtmeden önce bu arabaya bin ve beni sonra ara."

"Söz veriyorum. Kendinizi onun dairesinin on beş fotoğrafına hazırlayın."

"FaceTime video turu demek istiyorsun, değil mi?" "Üzgünüm. Evet."

St. Clair'in özel arabasının karanlık, deri iç kısmına bindim. Steven ön taraftan bir şeyler söylüyor ama ben anlamıyorum, Nadine'e el sallamak için dönüyorum. O da bana tek bir el sallıyor, saçları çiseleyen yağmurdan sıkıca .

caddenin yarısını çoktan geçmişti. Belediye Binası arkasında büyükçe görünüyor.

Artık her zaman ilk kez evlendiğim yer olarak kalacak.

"Özür dilerim," diyorum Steven'a. "Bunu anlayamadım. Ne dedin sen?"

"Lütfen kemerinizi bağlayın, Bayan St. Clair."

Bayan St. Clair. Artık benim.

Ben Bayan St. Clair.

Dediğini yaparken ellerim titriyor, ben de onları kucağımda birbirine kenetliyorum. Victor'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesine giderken bana başka bir şey söylemiyor. Bu iyi, çünkü düşüncelerimin sarmalında cevap verebilir miydim bilmiyorum.

Adres tanıdık geliyor. St. Clair için evinden yüzlerce havaalanı karşılama ve taksi randevusu aldım. Kuru temizlemecisini eve gönderdim, temizlikçisiyle koordinasyonu sağladım. Onun deyimiyle boşa harcanan zamanı azaltmak için farklı restoranlara yürüyerek gitmesinin ne kadar zaman alacağını hesapladım.

Üretken olamadığı her an olarak da bilinir.

Yeni kocam insan değil. Ama bunu uzun zamandır biliyordum.

Sadece bunu yakından ve kişisel olarak görebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Steven kurşun Ben geçmiş a taş suratlı
KAPICI ve büyük bir lobiden. Bana bir anahtar
kartı verdi.

"Kat on sekiz," diyor. "Kod sekiz, beş, beş, sekiz, üç."

"Teşekkür ederim."

"Bütün öğleden sonra senin için beklemede olacağım. Seni eski dairene götürmemi istediğinde araman yeterli." Steven başını eğiyor ve hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

"Teşekkür !" Ben aradım. "Her şey için!"

Bocalıyor ve sonra eldivenli elini kaldırıyor. "Elbette hanımefendi."

Süslü asansörü kullanmayı başarıyorum. On sekizinci kattaki tek koridorda yürümeyi ve siyah bir kapının önünde durmayı bile başarıyorum. Anahtar deliğı yok. Sadece bir kart okuyucu, bir parmak izi tarayıcı ve bir tuş takımı.

Sekiz. Beş. Beş. Sekiz. Üç.

Kapının kilidi yumuşak bir klik sesiyle açıldı ve ben de iterek kaderime doğru yürüdüm.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CECILIA

Victor St. Clair'in dairesi kalitenin bir kanıtıdır.

Cilalı parke zeminler, oturma odasındaki kalın yün halı, altmış beş inçlik bir televizyonun etrafına yerleştirilmiş dev bulut kanepeler. Açıkta kablo yok. Rastgele yüzeylere yayılmış biblolar yok. Buzdolabı mıknatısları, aynalarda lekeli el izleri ve kesinlikle pencere kenarlarında bitkiler yok.

Burası bir yer. İçinde
yaşanacak değil.

Sanki bir köşede bekliyormuş gibi parmak uçlarımda dolaşıyorum. Beklemiyor. Beklemediğini biliyorum. Ama onun varlığı her yerde, pürüzsüz yüzeylerde ve cilalı kenarlarda duruyor.

Sanki bir müzede yürüyormuşsunuz hissi veriyor. Eksik olan tek şey, köşelerdeki katlanabilir sandalyelerde oturan ve fotoğraf çektiğiniz için sizi azarlamaya hazır, sıkılmış görevliler. İş yerindeki ofisinin neredeyse kopyası gibi görünen bir odaya göz atıyorum. Benzer masa. Benzer sandalyeler. Acaba bana benzeyen bir asistanı var mı diye merak ediyorum, bir yerlerde saklanıp ortaya çıkmaya ve emirlerini yerine getirmeye hazır.

Belki de akıllıca olanı yaptı ve onun teklifini geri çevirdi.

Birbirine bağlı odalar en az iki bin metrekairelik bir daireye yayılıyor. Ya da ben öyle düşünüyorum, ta ki merdiveni görene kadar.

Burnumu sokmaya korkuyorum.

Ben de çok merak ediyorum.

Ayrıca, önümüzdeki yıl evim olacak misafir odasını bulmam gerekiyor.

Bir yıl.

Bunun üzerinde durmama izin veremem. Bir yıl çok uzun bir süre. Onun yerine bunu aylar içinde alacağım. Haftalar, belki. Büyük ihtimalle günler.

Merdiven, uzun ve zarif bir koridorun bulunduğu ikinci bir kata çıkıyor. Bir uçta yarı açık bir kapı var. Diğer kapalı.

Yarı açık olana doğru ilerliyorum ve içine bakıyorum.

Bingo. Yatak odası büyük ama ana yatak odası büyüklüğünde değil. Ortada ütülenmiş ve preslenmiş gibi görünen bej bir yatak örtüsü ile bir kraliçe boy yatak.

Elimi köşedeki masanın üzerinde gezdiriyorum. Bir otel odasına benziyor. Çok misafiri var mı?

Çıktığı kadınlar burada mı uyumak zorunda? İş bittiğinde yatak odasından kovulup koridorun aşağısındaki bu yere mi gönderiliyor?

Pencereler park manzarasına açılıyor ve ben yatağa oturup sonbahar yapraklarına, parlak turunculara, kırmızılara ve sarılara bakıyorum.

Derin bir nefes almak gibi. Soğuk

bir bardak su içmek gibi.

Bu manzarayla yaşayabilirim. Zamanımı bu odada geçirebilir, bir otele aitmiş gibi hissettiren masada çalışabilir, geniş yatakta uyuyabilir, bitişikteki dev banyoda duş alabilirim. Hafta sonlarımı Nadine'lerde ya da arkadaşlarımızla partilerde geçirebilirim. Gündüzleri ise yeni girişimim üzerinde çalışacağım. Girişimcilere sanal asistanlık hizmeti satan kendi şirketim.

Aşağıda bir ses yankılanıyor.

Donup kaldım, dinliyorum. Bunlar ayak sesleri mi? Burası neden bu kadar büyük? Açık kapıya doğru usulca yürüyorum ve ses tekrar çınlıyor.

"Bayan Myers?"

Victor'un değil.

Aşağıya iniyorum ve ellili yaşlarının ortalarında bir kadınla yüz yüze geliyorum. Siyahlar içinde şık bir şekilde giyinmiş, sarı saçları kısa bir perma yaptırmış.

Beni gördüğünde gülümsüyor. "İşte buradasın. Umarım seni öğle uykusundan uyandırmamışımdır?"

"Hayır, hiç de değil. Bonnie?"

"İşte bu . Sonunda seninle tanışmak bir zevk, Cecilia."

Elini sıkıyorum. "Aynı şekilde. Tüm e-postalarımızdan seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum!"

"Evet, öyle! Hayatını düzenlemek için ikimize sahip olması iyi bir şey. Sen onun en iyi yardımcılarından biri oldun, biliyorsun."

"Oh, teşekkür ederim."

"Geldiğinizde burada olamadığım için üzgünüm," diyor Bonnie. "Tören beklediğimden daha hızlı oldu. Umarım iyi geçmiştir?"

"Ah, evet. Öyle oldu."

"Zor olduysa sorun değil" diyor. Gülümsemesi profesyonelce ama gözlerinde gerçek bir nezaket var. "Ben St. Clair için çalışıyorum ve ona sadığım, bu da artık size de sadık olduğum anlamına geliyor. Ama bu aynı zamanda ikinizi birbirinize ihbar etmeyeceğim anlamına da geliyor."

Mutfak sandalyelerinden birine çöküyorum. Uzuvarım ağırlaşıyor, bir gün için çok fazla adrenalin ve heyecan var. "O zaman neden evlendiğimizi biliyorsun. Sana ne söylediğinden emin değildim."

". Çay ister misiniz?" "Evet, lütfen."

"Earl Grey mi, bitkisel mi?" "Earl Grey, lütfen."

Başını sallıyor ve ben de onun tertemiz mutfakta dolaşmasını, topuzsuz çekmeceleri açmasını izliyorum. "Hem beni hem de Steven'ı bilgilendirdi," diyor.

"Doğru. Ve avukatları."

Başını sallıyor.

"Özür dilerim, hakkımda ne düşündüğünüzden eminim. Sana söz veriyorum, ben-"

Bonnie elini kaldırır. "Hiçbir şey düşünmüyorum canım. Bence sen yetenekli bir asistansın, onun şimdiye kadarki en iyi asistanı. Bence ikiniz de kendinizi birbirinize yardım edecek bir konumda buldunuz. Bunun karşılığını almanız adil olur. Tanrı biliyor, onunla çalışmak kolay değil ve şimdi onunla evlisiniz! Bana kalırsa her kuruşu hak ediyorsunuz."

Bu açık sözlülük beni durdurdu ve sonra kahkahayı patlattım. Bonnie de bana katıldı. "Ama bunu ona söyleyemem," diye fısıldıyor, yüzünde sevecen bir gülümsemeyle.

Ona gülümsüyorum. "Biz olmasak ne yapardı sence?"

"Biz onun dünyasını düzene sokmadan mı?" "Evet."

"Tansiyonu yükselirdi," diyor bir bardağa sıcak su doldururken. havada buhar kıvrılıyor. "Hayır, biz olmadan hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

Sıcak kupayı ondan kabul ediyorum. "Teşekkür ."

"Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum," diyor. "Bu şartlar altında olacağını hiç düşünmemiştim."

"Hayır, ben de bilmiyordum. Ama ben de seninle tanışmak istiyordum." "Bana e-posta göndererek hareketsizlikten Geçen ay köpüklü su içmiştim." Buzdolabına doğru ve bir hışımla açıyor. "O istediğinde her zaman tam stoklu olduğumuzdan emin oluyorum."

Buzdolabı bir sanat eseri. Her şey istiflenmiş, etiketlenmiş, organize edilmiş. Seçilmiş bir Instagram akışına ait. Bir çerçeveye ait.

"Bonnie,"

dedim. "Evet?"

"Sen bir sihirbazsın."

Gölüyor ve paslanmaz çelik kapıyı kapatıyor. "Hayır," diyor. "Ben senin ev versiyonunum."

"Reubens hakkında bana e-posta gönderdiğin için ben de sana teşekkür etmeliyim. Bunu iş yerindeki öğle yemeği rotasyonuna ekledim."

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Güzel. Yıllardır ona daha fazla çeşit yedirmeye çalışıyorum. İki hafta önce kinoa ile bir yemek yaptım ve..." Bonnie bana yarım bir gülümseme verdi. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Gölüyorum, çünkü bunu hayal etmek çok kolay. "Onun yolunu ne kadar yumuşattığımız hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum."

"Bence biliyor ama bunu nasıl kabul edeceğini bilmiyor." Bonnie karşıma oturdu ve siyah gömleğinin göğüs cebine uzanarak bir not defteri ve kalem çıkardı. "Şimdi, ikinci kattaki misafir odasını daha çok eviniz gibi hissettirmek için ne istediğinizi bilmek istiyorum. Steven ve ben yardım etmek için buradayız. Seninle gelip eşyalarını toplamamızı ister misin?"

Steven ve Bonnie kendi liglerinde. Bonnie sohbet ediyor. Steven taş suratlı. Ama üçümüz eşyalarımın çoğunu Steven'ın Victor'un arabasının bagajına koyduğu karton kutulara yerleştirdik.

Sadece en iyileri işe aldığı açık ve bu ikisiyle birlikte, mahsulün kaymağını buldu.

Bonnie, annemin bir antika satışından benim için aldığı eski yeşil takımı paketlerken, "Bunlar çok güzel porselenler," diyor. Depolamak için kutulara gidiyor.

Depo, çünkü bunların çoğuna bir yıl boyunca ihtiyacım olmayacak.

Bunu bir boşluk yılı olarak düşünmeye çalışıyorum. İhtiyacım olmayacak çarşafı katlarken ve önümüzdeki yıl hangi kitapları okumayacağıma karar verirken eğlenceli, deneysel bir yıl. Kampa gitmek gibi. Kişilik bozukluğu olan bir pislik tarafından yönetilen bir kamp, ama yine de bir kamp. İş kampı. Sonunda girişimimi hayata geçireceğim.

"Nakliye şirketinden adamlar geldi," diyor Steven. Kollarını sıvamış ama onun dışında her zamanki gibi duygusuz görünüyor. Acaba Victor onun rol modeli mi?

"Mükemmel," diyor Bonnie. "Kanepeyle başlayalım mı?"

Başımı salladım. "Evet, tabii. Yardıma ihtiyacın var mı? Hayır. Hayır, tamam o zaman."

Sakallı ve yanında ona yardım eden iki adamla bir nakliyeciyi içeri girdiğinde Steven aynı anda eğilir ve kaldırır.

Tüm mobilyalarımı stüdyodan çıkarıp bir nakliye kamyonuna koymaları on beş dakika sürdü. Bonnie ve benim Victor'un dairesine götüreceğim eşyaları paketlememiz yarım saatimizi alıyor.

Ve böylece eski hayatım bir gün içinde sona erdi. "Lütfen size pizza almama izin verin," dedim ikisine de Arabaya. "Bana yardım etmek için gününüzden zaman ayırdınız. Lütfen." Steven başını sallıyor ve Bonnie'nin sesi serttir.

"Kesinlikle olmaz. Çalışıyoruz canım."

"Öyle olsa bile mi? Seni bir dilim pepperoni ile baştan çıkaramaz mıyım?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Akşam yemeğinde evde hazırladığım yemek yerine bunu yemeyi tercih etmezsen, bu durumda sana memnuniyetle pizza sipariş ederim. Tercih ettiğin bir restoran varsa bana haber ver yeter."

Koltuğuma gömüldüm. Burada düşünmediğim çok şey var. Onların personel olduğunu. Ben... değilim, artık değilim. Ben onların işverenin karısıyım.

Bunu bile. "St. Clair's'de yeriz," diyorum.

Steven bizi artık evim olan apartmanın önüne bıraktı. Rölantide giderken bana bakmak için arkasını döndü. "Teslimatınızla ilgili her şeyin yolunda gidip gitmediğini görmek için depolama tesisine gidiyorum. Ben oradayken size tahsis ettikleri birimin fotoğraflarını çekmemi ister misiniz Bayan St. Clair?"

Ona göz kırpıyorum. "Evet, lütfen. Teşekkür ederim. Ama ben Bayan St. Clair değilim. Lütfen bana Cecilia deyin."

Böyle bir şey yapmayacağını belli eden tereddütlü bir baş sallama hareketi yapar.

Öğleden sonranın geri kalanını yatak odamda eşyalarımı yerleştirerek geçirdim. Mermer banyoya diş fırçamı koyuyorum ve devasa dolaba kıyafetlerimi asıyorum. Gözlerim bu açıdan Central Park'ın manzarasına, yaprakları renk renk yanan ağaç ormanına takılıyor. Bunun artık benim manzaram olduğuna inanamıyorum. Yatak odamdan. Patronumun dairesinden.

Aşağı indiğimde saat geç olmuştu. Bonnie yemek pişiriyor, belinde siyah bir önlük var. Beni görünce gülümsüyor. "Yukarısı daha çok ev gibi mi geliyor?"

Başımı sallayıp mutfak tezgahına oturuyorum. "Evet. Harika kokuyor. Ne yapıyorsun?"

"İstakoz mantısı."

"İstakoz mantısı

mı?"

"Evet. St. Clair'in en sevdiklerinden biri."

Sarhoş edici kokudan derin bir nefes daha alıyorum ve saatime bakıyorum. Ofisten asla yediden önce çıkmaz. "Sabırsızlanıyorum."

Doğrusu, eve döndüğünde nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Evimde. Benim kocam. Victor St. Clair.

Başımı ellerimin arasına alıyorum, günün tüm ağırlığı bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Bir sözleşme imzaladım. Evlendim. Ve taşındım, bana hiç benzemeyen bir dairede oturuyorum, şimdiye kadar bildiğim her şeyden çok uzaktayım.

Ve eve dönmesini beklediğim adam, sadece iki hafta önce hor gördüğüm adam. Şu anda yeni girişimimi tek başına finanse eden ve en iyi arkadaşımın sanat kariyerini başlatan adam.

"Çok fazla olduğunu tahmin ediyorum,"
diyor Bonnie yumuşak bir sesle.
Konuşmadan başımı sallıyorum.

"Yarın öğle yemeğinde pepperoni pizza almanı sağlayacağım."

Zayıf bir kahkaha attım. "Teşekkür ederim."

"Elbette. Ne olursa olsun, St. Clair'i yıllardır tanırım. Sözüne sadık kalacaktır. Sözünde durmazsa," diyor ve spatulasını kaldırarak uyarıyor, "ev yapımı ıstakoz mantısına veda edebilir. Sizi herhangi bir şekilde üzerse onları yakmaya karşı değilim."

Gülüyorum. "Biliyor musun, bazen iş yerinde beni kızdırdığında ona kafeinsiz kahve verirdim. Fark etmedi. Bu benim küçük bir isyan eylemimdi."

Bonnie'nin gözleri açılıyor ve sonra o da gülüyor.

"Kafeinsiz mi?" "Evet. Ufak belki, ama biliyorum ki eğer biliyordu."

O tekrar gülüyor ve benim kahkahalarım yarı histerik yarı akli başında bir şekilde artıyor.

Ön kapı çarparak kapandı.

Kıkırdamayı kesmeye çalışıyorum ama koridorda ayak sesleri duyulduğunda hâlâ hırıltılıyım. Tanıdık geliyorlar. Bir yıl boyunca ofis koridorunda gelip gitmeleriyle yönetildiğim için bilmem gerekirdi.

Victor St. Clair mutfağının tonozlu kapısında durdu. Hâlâ kıkırdayan benim aramdan Bonnie'nin ocağın yanında gülümsediği yere bakıyor. Gözlerinde şüphe çiçekleri açıyor.

"Evine hoş geldin!" Dedim. Biraz abartılı oldu ama yapabileceği en kötü şey ne olabilir ki? Beni kovmak mı?

Mutfağa girer ve evrak çantasını tezgâhın üzerine koyar.
"Merhaba, Cecilia."

Üzerinde hâlâ törende giydiği lacivert takım elbise var ama koyu sarı saçları her zamanki gibi düzgün dalgalar halinde değil. Karmakarışık, sanki elini defalarca üzerinden geçirmiş gibi. O zaman onun için stresli bir öğleden sonra olmuş.

Bu beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyor bilmiyorum, benimle evlenmek onun için stres yaratmıyordu ama iş yaratıyordu.

"Üst kattaki misafir odasına taşındım," diyorum.

Başını sallıyor, gözleri karıştırdığı kâğıtlarda. "Doğru."

"Steven ve Bonnie çok değerliydi. Eski dairemi toplamama yardımcı oldular ve Steven tüm eşyalarımı depolama birimine götürdü. Onlar olmadan bunu yapamazdım."

Victor uğultulu bir ses çıkarıyor. "Güzel."

"Evet. İş gününün geri kalanı nasıldı?"

Mavi gözlerini bana dikti. "Tam bir felaketti. İK'nın hazırladığı asistan adayları için iki saatten fazla zaman harcamak zorunda kaldım."

"Oh," dedim. Bu saçı açıklıyor.

"Geçerli olabilecek üç kişilik kısa bir listem var." Mermer tezgahın üzerinde bir belge kaydırıyor. "Yarın onları benim için ara. Hangisinin en iyisi olduğunu söyleyebileceksin."

Kâğıt parçasındaki üç mütevazı isme ve telefon numaralarına bakıyorum. St. Clair'in işinden ayrılabilirsin ama asla gerçekten çıkamazsın, öyle görünüyor. Neye bulaştıkları hakkında hiçbir fikri olmayan üç kişinin özgeçmişlerine göz gezdiriyorum.

"Sözleşmeye uygun olarak parayı banka hesabınıza havale ettim. Yarın orada olması gerekiyor."

"Uh, evet. Teşekkür ederim."

Victor çantayı büyük bir gürültüyle kapatır ve ocağa döner. "İstakoz ravioli?"

"Evet. Beş dakikaya hazırım"

diyor Bonnie. Bu benim zamanım.

Boğazımı temizliyorum ve Victor bana dönüyor. Burada, mutfağında, evinde oturmam hakkında ne düşündüğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de odamda yaşamamı ve ortak alanlardan uzak durmamı bekliyordur.

"Evet?" diye soruyor.

"Girişimim hakkında bir toplantı planlamamızı istiyorum. Elimdekileri sunmak ve sizin görüşlerinizi almak istiyorum."

Ağzı gerilir. "Buluşmadan önce her şeyi ayarlamalısın. Gerçek bir potansiyel yatırımcıymışım gibi davran."

"Biliyorum. Çoğunu düzene soktum."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor. "Bunun üzerinde çalışmak için ne zaman vaktiniz oldu? Asistanımken mi? Bundan şüpheliyim."

Dişlerini sıkmamak, geri atmamak çaba gerektiriyor. "Yani gece geç saatlere kadar ve hafta sonları çalıştığının farkındaydın. Emin değildim."

"Sana müsait olman için para ödedim."

"Noel'de mi? Doğum günümde mi?" Gözleri kısıldı. "Evet."

"Şey, zamanım vardı. Fazla değil. Ama bir yolunu buldum ve size sunmaya hazırım. Gelecek hafta mı?"

"Asistanımla görüşmenizi isterdim ama şu anda asistanım yok."

"Hayır," dedim. "evlendin."

Victor evrak çantasını tezgahın kaydırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Yine yanıyorlar. Tıpkı bana ilk teklifi yaptığında ofisinde olduğu gibi. Restoranda kıyafetlerimi incelediğinde olduğu gibi.

"Kısa listeye kalan adayları yarın arayın" diyor.

"Gelecek hafta bizim için bir toplantı ayarlarsanız," diyorum. "Olur."

"Harika."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan omzunun üzerinden Bonnie'yle konuşuyor. "Ben ofisimde yiyeceğim. Yetişmem gereken işler var."

"Elbette, efendim."

Bana bir veda selamı veriyor, ben de düellolarını yeni bitirmiş iki şövalye gibi karşılık veriyorum. Sonra mutfaktan çıktı ve koridorda, bugün daha önce gördüğüm ev ofisine doğru gözden kayboldu.

Mutfak tezgahına yaslanıyorum. Victor St. Clair'le yüzleşmek bir hobiye dönüşüyor ve bundan zevk alıp almadığımı bilmiyorum.

Bonnie önüme bir tabak koyuyor ve taze makarna ve ıstakoz kokusu üzerime siniyor. Ödülüm ve ödülüm.

"Aferin sana," diyor Bonnie.

"Benimle yer misin?"

Koridora bakıp seçeneklerini tartıyor. Sonra başını sallıyor ve kendi tabağını alıyor. "Elbette canım."

Ve düşün gecemi böyle geçirdim. Victor St. Clair'in hizmetçisiyle lezzetli, pahalı makarnalar yiyerek, yeni kocam ofisinde çalışırken her lokmada içimden adrenalin sızarak.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CECILIA

Victor ve ben önümüzdeki günlerde bir rutin bulacağız. Basit olduğu kadar güzel de. Kaçınma.

Benden daha erken kalkıyor. Sabahları onu duyuyorum, çok büyük, çok yumuşak yatağında yatarken, iki yatak odamızı birbirine bağlayan koridorda ayaklarını dinliyorum. Her zaman merdivenlerde kaybolurlar.

İşe evindeki spor salonuna giderek başlıyor. Ya tek başına çalışıyor ya da kişisel antrenörüyle haftada iki kez yaptığı seanslardan birine katılıyor. Biliyorum, çünkü randevuları ben ayarlamış ve ödemiştım.

Tam kırk beş dakika sonra, merdivenlerden yukarı döndüğünü ve yatak odasının kapısının kapandığını duyuyorum. Duş alıyordu sanırım.

Bir insanın kendisi hakkında bu kadar az şey bilirken, onun hayatını bu kadar yakından tanımam çok tuhaf.

Victor her gün sabah yediden akşam sekiz ya da dokuza kadar yok. Döndüğünde doğruca ofisine gidiyor ve akşam yemeğini masasında yiyor. Bonnie'ye akşam yemeğini masasında yeme rutinine ben geldiğimde başlayıp başlamadığını sormak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Memnun mu olurdum? Kırılır mıydım?

Güne başladığımda apartman çoğunlukla boş olurdu, şimdi de öyle. O günden bu yana daha çok şey keşfettim.

geldi. Hatta evindeki spor salonundaki halterlerden birini kaldıracak kadar ileri gittim ve neredeyse ayağıma düşürüyordum.

Bu mekanda kişilik var. Sadece iyi gizlenmiş. Şarap soğutucusundaki şarap şişeleri gibi. Oturma odasının etrafına dağılmış kitaplar. Hiçbiri kurgusal değil. Hepsi geçmiş çağların büyük kadın ve erkeklerinin biyografileri ya da çağdaş iş liderleri tarafından yazılmış kitaplar. Okuduğu kitaplar.

Bugün sabahı Victor için hazırladığım iş teklifi üzerinde çalışarak geçirdim ve Nadine'den gelen mesajlarla ara sıra kesintiye uğradım.

Bazıları diğerlerinden daha hoş karşılanır.

Annen bir şehre gelecek, biliyorsun.

Biliyorum.

Biliyorsun o benim en sevdiğim insan.

Cecilia: Ouch. Burgerlerimden turşu alman yasaklandı.

Nadine: Bu orantısız bir tepki. Beni asla turşudan uzak tutamayacağını biliyorum. Aaaaanyway, biz neyiz
Ona senden ve yeni kocandan bahsedecek misin?

Telefonuma gülümsüyorum. Nadine ve biz kelimesini kullandığı için Tanrı'ya şükürler olsun. Henüz parayı kullanma niyetimden ya da Victor'un sanat galerisini himaye ettiğinden haberi yok.

Cecilia: Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Çıldıracak. Çılgınca bir liste hazırlamam gerekecek.

kendi yaptığı şeyler.

Nadine: İyiydi. Patronumla evlenmeyi önemsemediğimi hiçbir şey itfaiyenin önüne park ettiği bir anı hatırlatmak kadar iyi anlatamaz.

Cecilia: Saptır, saptır, . Bunu en iyisinden öğrendim!

Beni mi yoksa anneni mi kastediyorsun bilmiyorum ama... evet. İyi strateji. Orada seninle olacağım, biliyorsun. Eğer orada olmamı istersen.

Cecilia: Seni hep yanımda istiyorum.

Benden asla kurtulamayacaksın!

Cuma günü boş olacağım. O zaman gelip Bay Bosshole'un dairesini görebilir miyim? Lütfen? Onun esiri olmadığını bilmem gerek. Mesajlarını izliyor mu? Mezuniyet balomuzda giydiğin elbisenin tam rengini söyle. Eğer doğruysa, güvende olduğunu biliyorum.

Cecilia: Cuma mükemmel! Hardal. Korkunç bir . Bana bunu tekrar yaşattığın için teşekkürler.

Çok tatlı görünüyordun.

Cecilia: Yalancı.

İyi stoklanmış buzdolabından kendime öğle yemeği hazırladıktan sonra koşuya çıkıyorum. Central Park'a varmam dört nokta beş saniye sürüyor. Caddenin hemen karşısında ve sonra oradayım, sonbahar yaprakları altında kaldırımda ilerliyorum. Kuru yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Ben hallederim. Sadece gözümü ödülünden ayırmamalıyım. Bir yıl boyunca burada yaşayıp Victor'u neredeyse hiç görmeyeceğim ve her günümü işim üzerinde çalışarak geçireceğim. Evlenme teklif ettiğinde bana hayatımın fırsatını verdi ve ben de bunu değerlendireceğim. Açık kapıyı kabul et. O da böyle yapardı.

Terli ve nefes nefese döndüğümde Steven'ın lobide yürüdüğünü görüyorum. Elinde, zarif beyaz bir kurdeleyle tamamlanmış dev bir mavi paket taşıyordu. Yüzünde bir konsantrasyon maskesi vardı.

Mermer zeminde aceleyle ilerliyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını sallıyor ama dirseğiyle asansör düğmesine basmaya çalıştığında paket sallanıyor.

Bastırıyorum. "Bana bırak. Victor'un dairesine mi gidiyoruz?"

"Evet. Teşekkür , Bayan St. Clair."

"Bana Cecilia deyin lütfen." Dev kutunun üzerinden onu görmek zor ama imkânsız değil. Dikkatli kahverengi gözlerle karşılaşıyorum. "Kaç yaşındasın Steven?"

"Yirmi üç yaşındayım, Bayan... Hanımefendi."

"Ne zamandır Victor için çalışıyorsun?"

"İki yıl." Sanki konuşmamıza izin verildiğinden emin değilmiş gibi benden asansörün yaldızlı duvarlarına bakıyor.

"İşinizi seviyor musunuz?"

Gözleri şüpheli bir hal aldı. "Evet, hanımefendi."

Asansörün kapısı açılıyor ve ön kapıyı açmak için anahtar kartımı kullanarak aceleyle ilerliyorum. "Bu şey de ağır görünüyor. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet," diyor ama onu kaldırıp ön kapıdan içeri adım atarken homurdanıyor.

Koridor hediyelerle dolu.

Yerde engelli bir parkur yapıyorlar. Her boyutta ve şekilde, bazıları paketlenmiş, bazıları paketlenmemiş. Hediye patlaması oturma odasına kadar uzanıyor. Sehpa o kadar çok çiçek buketiyle dolu ki bir bahçe tarlasına benziyor.

"Bu da ne?"

Steven kutuyu yere bırakır. "Düğün hediyeleri." "Düğün hediyeleri mi?"

Bonnie elinde bir pano ile mutfaktan çıkarak cevap veriyor. "Evinize hoş geldiniz!"

"Teşekkür ederim." Kirli koşu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve elimi gümüş bir paketin üzerinde gezdiriyorum. "Bunların hepsi bugün mü geldi?"

"Evet. Sürekli bir akış var." Kalemimi panoya vuruyor. "Tüm gönderenlerin bir listesini yapmaya başladım. Yarın burada olacak bir yığın teşekkür kartı sipariş ettim ve gönderenlerin adreslerini derliyorum."

"Gönderenler mi? Bunları kim gönderdi?"

"Oh, bir sürü insan. Listeyi birazdan seninle birlikte gözden geçireceğim. Steven?"

"Evet?"

"Lütfen aşağı inip gelen son buketleri alır mısınız?"

Omuzları çöküyor, ama başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden daireden çıkıyor. Bugün asansöre kaç kez bindiğini merak ediyorum.

Tüllü fiyonklu küçük, beyaz bir hediye kutusunu kaldırıp ellerimde evirip çeviriyorum. Eski spor taytım ve dağınık at kuyruğumla, bu bozulmamış zenginlik gösterisinin yanında kendimi bir dev gibi hissediyorum. "Bunun üzerinde isim yazmıyor."

"Hmm? Evet. Bazıları kartlarını hediyein dışına değil içine koyuyor." Başını iki yana sallıyor. "Mahremiyet açısından anlaşılabilir bir durum ama bu bizim işimizi kolaylaştırmıyor."

Dev bir gül kalbi var. Karton bir kalbin içine yerleştirilmiş gerçek kırpılmış güller, pembe, mor ve beyaz renklerde. Ekteki notu kaldırıyorum.

Bay ve Bayan Isaac St. Clair,

Düğününüz için tebrikler! Umarız ikiniz de hak ettiğiniz balayına çıkarsınız.

Kart bir banka tarafından imzalanır. Bir kişi değil. Bir banka. İndiriyorum. "Bonnie."

"Evet?"

"Bir banka bize çiçek mi gönderdi?"

Başını sallıyor. "Korkarım evliliğiniz ortaya çıktı. Kamu kayıtlarına geçti ve Bay St. Clair'in iyi tarafında olmak isteyen pek çok insan var."

"Bize iş yatırımı olarak hediyeler mi gönderiyorlar?"

"Bazıları, evet. Bazıları St. Clair'in aile dostları tarafından." "Aile dostları," diye mırıldandım.

Bonnie büyük bir kâğıt torbayı açıyor ve aramıza yerleştiriyor. "Kutuyu açmaya başlamak ister misin canım?"

Teslimatların çokluğuna bakarken gözlerim doluyor. Bazıları beş kat üst üste yığılmıştı. "Victor'un bundan hoşlanacağından emin değilim."

Bonnie bana bir makas uzatarak, "Onunla görüştüm," diyor. "Onların icabına bakılmasını istiyor."

Siyah beyaz bir pakete uzandım. "Peki, bu durumda..."

Bonnie bir organizasyon sihirbazı ve ben de verimliliği seviyorum.

Kusursuz bir sistem üzerinde çalışmak beş dakikamızı alıyor.

Hediyeyi kutusundan çıkarın. Hediye verenin adını listesine ekleyin. Kayıtlarımız için hediyenin fotoğrafını çekin. Ambalaj kağıtlarını geri dönüştürün.

Ya da benim durumumda, gerçekten güzel fiyonkları ve kurdeleleri ayrı bir kutuda saklayın. Bonnie beni bunu yaparken gördüğünde gülümsüyor.

"Gelecekteki hediye paketleri için" diyorum. "Aynı şeyi evde de yapıyorum."

Az önce açtığım el üfleme cam vazoyu kaldırıp ters çeviriyorum.

"Vay canına," diyor Bonnie.

"Evet. Bana mı geliyor yoksa...?" "Öyle görünüyor. Ne yazık ki, gerçekten öyle."

"Kim bize fallik şekilli bir vazo gönderdi?"

Gülüyor ve attığım ambalaja uzanıyor. "İş ortaklarından biri. Carter Kingsley. Bununla ne yapacaksın?"

Seyrek, modern koridora bakıyorum. Konsol masasının üzerinde duvara dayanmış yuvarlak bir aynadan başka bir şey yok. Belli ki bir tasarım hatası.

"İşte," diyorum, masanın üzerine koyarak. "Bu nokta biraz sevgi için çılgılık atıyor."

Bonnie'nin dudakları seğiriyor. "En iyi yer." "Evet. Evimizin gurur ve neşe kaynağı." "Tüm misafirlerin görebileceği bir yerde."

"Bunu teşekkür notumuza eklemeliyiz," diyorum. "Bunu gururla sergilediğimizi bilmelerini sağlayalım."

Bonnie yine güler. "Evlenmek için seni seçmesine çok sevindim. Bunu onun seçtiği herhangi biriyle de yapardım elbette ama başka biriyle bu kadar eğlenebileceğimi sanmıyorum."

Göğsüm sıkışıyor. "Teşekkür ederim. Çok misafirperversiniz, biliyorsunuz. Çok yardımcı oldunuz. Bunu kolaylaştırdığınız için teşekkür ederim."

Gülümsüyor. "Eh, tüm bunların bunaltıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Ben kimse hakkında kötü konuşacak biri değilim. Ama sanırım ikimiz de St. Clair'in kusurlarının nerede yattığını biliyoruz ve... bu kolay olamaz."

"Bunu söylemenin harika bir yoluydu." Yan tarafında tanıdık bir logo olan bir kutuya uzanıyorum. Hayatım boyunca lüks kataloglarda gördüğüm ama bir kez bile yüz yüze gelmediğim bir logo. "Bu kartların kaç tanesinin mutlu çifte ya da Bay ve Bayan St. Clair'e gönderildiğini fark ettiniz mi? Benim adımlı bildiklerini sanmıyorum."

"Bence birçoğu," diyor Bonnie, "onun evlenmesine çok şaşırdı."

"Bana sorduğunda verdiğim tepki buydu. 'Sen mi? Evleniyor musun?'"

Başını iki yana sallar. "Muhtemelen o da kendisiydi."

Üzerinde tasarımcı etiketi ve St. Clair ismi bulunan Hermès deri cüzdanı açıyorum. Bu şeyler ne kadar pahalı olmalı.

"Bunu Winthorp'lar gönderdi," diye mırıldandım. Aile bu şehirde efsanedir.

Bonnie başını sallar. "St. Clair'in ailesiyle iyi arkadaşlardı."

Cüzdanı ters çeviriyorum. Merak etsem mi etmesem mi diye düşünürken hangi içgüdünün kazanacağını biliyorum. En iyisi hemen teslim olmak. "Anladığım kadarıyla ailesi buralarda değil."

"Uzun zaman önce vefat ettiler."

Başımı salladım. "O zaman bunu ona göndermeleri çok nazik bir davranış."

"Siz," diye düzeltiyor Bonnie. "Bunların hepsi ikinize de hediye. Sanırım onun büyükbabası ya da anne babası gibi biri olmasını umuyorlar. Sosyal, cana yakın. St. Clair adı eskiden bu çevrelerde iyi bilinirdi."

Not kağıdına ve Winthorpe ismine bakıyorum. "Bütün bunlar hoşuna gitmeyecek."

"Hayır, yapacağını sanmıyorum."

"Belki fallik şekilli vazoyu görmek onu neşelendirir."

Bonnie kıkırdıyor ve kutuyu açmam için bana bebek mavisini bir kutu uzatıyor. "Nedense bundan da şüpheliyim."

Tiffany kutusunu dikkatli ellerle açıyorum ama içinde beni bekleyen şey hiç de narin değil. Bu bir kılıç. Ağır sapını kavriyorum ve parıldayan bıçağı çekip çıkararak sallıyorum.

"Birisi bize milyonlarca dolarlık bir kılıç gönderdi."

Bonnie bakıyor. "Ah. Bir şampanya kılıcı. Evde zaten bunlardan iki tane var."

"Hiç şaşırmadım." Hala egzersiz kıyafetlerimle koridorda bağdaş kurmuş otururken onu kaldırıyorum. "En garde! Burada bana meydan okuyacak kimse yok mu?"

Ön kapı Victor'u ortaya çıkarmak için açılır. Takım elbisesi yağmur damlalarıyla kararmış, saçları dağınık ve nemli. Benden kılıca bakıyor, gözleri kısılıyor.

"Düğün hediyelerimizi hallediyoruz," diyorum. Kılıcı indiriyorum ama elimde süslü bir kılıf olmadığı için mavi Tiffany kutusuna geri koyuyorum.

"Bunu görebiliyorum," diyor. "Bunların hepsi bugün mü geldi?" "Evet. Yarın daha fazlası gelecek," diyor Bonnie. diyor. Ayağa kalkıyor ve mutfak sandalyesini geri taşıyarak koridorda gözden kayboluyor.

Victor bir adım daha yaklaşıyor ve ıslak, İtalyan derisi bir ayakkabı benim legging giydiğim dizimin yanında beliriyor. "Şey," diyor. "Önerdiğin asistan bok gibiydi."

Ona bakıyorum. Bu açıdan devasa görünüyor. En az iki metre boyunda. Bonnie ve Steven beni yalnız ve onun merhametine bıraktılar.

"Sarah bir bok değil," diyorum. "Çok tavsiye edildi ve bu iş için mükemmel bir mizaca sahip."

"Olayları yeterince çabuk kavrayamadı."

"Hayır, çünkü hâlâ öğreniyor. Siz CEO olarak görevi devraldığınızda ben bir yıldır Bay Conway ile çalışıyordum, dolayısıyla siz bununla uğraşmak zorunda kalmadınız. Daha üç günü var."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Şey, ona eşyalarını toplamasını söyledim. Geri gelme ihtimali yok."

"Hayır, sanırım olmaz. Bu, tavsiye listemdeki ikinci adayı aradığınız anlamına mı geliyor?"

"Evet. Brian."

"Brad."

"Tamam." Beni geçip başka bir şey söylemeden mutfakta kayboluyor, ben de başka bir hediyeye uzanıyorum. Tam fotoğrafını çekmiştim ki Victor tekrar belirdi.

Elinde bir bira var ve yağmurdan ıslanmış takım elbise ceketi gitmiş. Onun yerine başka bir beyaz gömlek giyiyor. O

bir kolunu santim santim sarmaya başlar. "Takvimimi senin yaptığın gibi renklerle kodlamadı."

"Sarah?"

"Bayan Fleming, evet."

"Şey, bunu tekrar belirtmekten nefret ediyorum ama o sadece üç gündür oradaydı."

"Bir sonraki asistanı eğitmeni istiyorum." Birasından bir yudum alıyor, kaşları çatılıyor. "Bütün gün tebrik telefonları alıyorum ama bunları değerlendirecek kimse yok. Evliliğimiz nasıl ortaya çıktı bilmiyorum."

"Bana bakmayın. Gazeteleri ben çağırmadım."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim." Duvara yaslanıyor ve benden etrafımıza yayılmış ürün çeşitlerine bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Son hediyemizi açtığımı görmek için tam zamanında geldin."

"Çünkü bu benim günümü güzelleştirecek." Eğilip kaşmir bir battaniyenin üzerinde duran bir kartı alıyor. Okurken yüzü sertleşiyor. "Bu insanlarla on yıldır konuşmadım."

"Bu çok hoş," diyorum. "Bir şeyler göndermeleri."

"Elbette. Yalakalık falan yapmıyorlar."

"Ondan biraz olabilir. Bankanız bize çiçek gönderdi."

Victor birasından bir yudum daha alarak homurdanıyor. "Bu saçmalıktan istediğini seç."

"Koleksiyonunuz için başka bir şampanya kılıcı istemediğinize emin misiniz?"

"Eminim." Bakışları elimdeki hediyeye kaydı. Doğru, onu açmam gerekiyordu. Kurdeleyi çözüyorum ve kapağı dikkatlice kaldırıp ipek kâğıttan katmanları açıyorum. Ortasında bir zarf var ve ön yüzünde Bay ve Bayan St. Clair yazıyor.

"Kimden?" Victor sorar.

"Bilmiyorum. Kim paketlenmiş bir zarf gönderir ki?" Zarfı açıyorum ve aynı karalanmış yazının olduğu kalın bir kart çıkarıyorum.

Antetli kağıt boğazımın
düşümlenmesine neden oluyor.

"Acture Capital'den."

Victor inliyor. "Oku ."

"Victor. Haberleri duyduğumuza hem sevindik hem de şaşırdık. Görünüşe göre tebrikler sırayla. Kutlamak için ikinizi de yirmi dört Cumartesi günü Conway'lerde akşam yemeğine bekliyoruz."

"Kim ?"

"Üçü de," diye fısıldadım. "Tristan Conway, Anthony Winter ve Carter Kingsley."

Risk sermayesi şirketinin ortakları ve onlardan biri eskiden benim patronumdu. Tristan ile yan yana çalışmış, gelen kutusunu, çalışma programını ve hayatını düzenlemiştim.

Ve şimdi onun evinde yemeğe davetliyim.

"Kahretsin," diye mırıldandı Victor. "Bunun sessiz ve özel bir şey olacağını sanıyordum. Şimdi öyle olmadığını görüyorum."

"Hayır," dedim. "Öyle görünmüyor."

Bir elini çene çizgisinde gezdiriyor. Saçlarındaki yağmur kurumaya başlamış, saçları yarı kıvrılmış, koyu sarı bir dağınıklık bırakmış. Bu onun işte hiç görmediğim bir yönü. Kızgın, tabii. Sık sık sinirlenirdi. Ama bana hesaplayarak bakmıyor, gömleğinin kolları kaslı ön kollarını gösterecek şekilde kıvrılmış.

"Gidebiliriz," diyor. "Bu onları benden , bazı sorulara cevap verir ve onlarla ve kız arkadaşlarıyla bir daha muhatap olmayız."

"Gelmemi istiyorsunuz," dedim. "Kurucu ortaklarınızla tanışmak için mi?"

Başını sallıyor. "Evet. İnsanlar biliyor. Büyük bir şekilde olmasa bile bunu sahiplenmemiz gerekecek. Sık sık bir sanat galerisine gitmemi istiyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Eğer bir çift olarak görülürsek bu daha iyi olur. Sanatı seviyorsun, seni memnun etmek için bir ton satın alacağım."

"Pretend için olmak a çift," I
mırıldandı. "Will Tristan Conway orada

olacak mı? Yemekte mi?"

Gözleri kısıldı. "Evet. Onun evinde olacak."

Yutkunuyorum, acımasız bakışlarla karşılaşıyorum. Uzun zamandır istediğim şey cesur olmak, tıpkı bu adamların yaptığı gibi cesaret etmektir. Kendi şirketimi yönetme hayallerimin peşinden gitmek. Victor St. Clair'in saygısını kazanmaktan vazgeçtim.

Ama Tristan Conway'in bana neden onun halefiyle evlendiğimi sormasını ve verecek bir cevabım olmamasını istemedim.

"Onlara söyleyecek misin?" diye sordum. "Neden evlendiğimizi mi?"

"Hayır. Bunu bizden ve personelden başka kimsenin bilmesini istemiyorum."

Sesi sorulara aracılık etmiyor. Ama ben zaten eski terli spor kıyafetlerimle yerde oturuyorum ve o hala burada, takılıyormuşuz gibi duvara yaslanmış. Sahip olduğum tüm saygınlık gitti.

"Nasıl olur?" diye sordum.

Benden yere saçılmış hediyelere bakıyor, bakışlarını birinden diğerine gezdiriyor. "Büyükbabamın vasiyetine böyle bir madde yazdığını kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Oh," dedim. "Anlıyorum."

Boğazını temizliyor ve duvardan uzaklaşıyor. "Bütün bunlardan istediğini odana götür. Gerisini atın."

"İstemediklerimizi bağışlayacağım," diyorum. "Bonnie ve ben yarın teşekkür notları yazacağız. İster misin?"

"Hayır. Benim için imzala." "Pekala."

"Ofise gelir misiniz? Bayan Fleming'in yerine gelen kişi işe başladığında."

"Benden yeni asistanını eğitmemi mi istiyorsun? Ve kurucu ortaklarınızla bir yemeğe katılmamı, artık karınızmışım gibi davranmamı."

Buz gibi mavi gözler benimkilerle buluştu. "Artık benim karımsın."

"Yine de mesele hala geçerli. Gereksinimleri yükseltiyorsunuz."

Gözleri kısıldı. "Evet, öyleyim."

"O zaman çıtayı yükseltmeniz gerekecek."

"İyi," diyor. Kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor. "Pazar günümün tamamını sana başlangıç çalışman için vereceğim. Şu ana kadar sahip olduğun her şeyi bana ver, ben de sana düşüncelerimi söyleyeyim."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu mükemmel olacak."

Birasının geri kalanını fırlatır ve mutfağa döner. "Düğün hediyeleri," diye mırıldanır. Sonra gözleri konsol masasına . "Koridordaki masamın üzerinde neden camdan bir sik var?"

OceanofPDF.com

VICTOR

Ev boş ve sessiz, tıpkı sakinleri hayattayken olduğu gibi. Ama hiç bu kadar karanlık olmamıştı.

İkinci kattaki pencerelere ve hatta tavan arasındaki küçük, yuvarlak pencereye bakıyorum. Hepsi karanlık.

Eski verandanın basamaklarını çıkmadan önce anahtarı elimde bir, iki kez döndürüyorum. Kapı açıldığında gıcırıyor. Daha önce hiç böyle yaptığını hatırlamıyorum. Bir zamanlar büyükbabam Stanley'nin adını avazı çıktığı kadar bağıırdı ve kapı otuz dakika içinde tamir edilirdi. Ya da Stanley o gün izinliyse, yağ ı almak için bahçıvanın kulübesine kendisi giderdi.

Şimdi ev tozlu ve kapalı kokuyor. Banka evi temiz tutmak ve havalandırmak için buraya gelmemiş ve buna şaşmamalı. Neden gelsinler ki?

Koridordaki çift merdivenin yanından geçip yemek odasına girerken ışıkları açıyorum. Devasa masa boştu. Bir zamanlar bayramlarda etrafında bir sürü insan olurdu ama ben burada yaşarken sadece o ve ben vardık.

Üst kata çıkıyorum ve benim olan odanın önünden içeri bakmadan geçiyorum. Çalışma odasının kapısı yarı açıktı, bu şekilde tutmayı severdi. İnsanların konuşmak istediklerinde içeri girebileceklerini bilmeleri için yarı açıktı.

Onu. Ama yarı kapalı bir şekilde, bunu yapmamalarının daha iyi olacağına işaret etti.

Bu, etrafına yaymayı sevdiği birçok iş ve yaşam özdeyişinden biriydi, her zaman aynı huysuz sesle söylenirdi, viski ve dumanlı bir yaşamdan zarar görmüştü. Bu özdeyişleri mücevher gibi bırakırdı ve benim onlara değer vermemi beklerdi. Onlara göre yaşamamı.

Kapıyı itip açıyorum ve ışıkları yakıyorum.

Ofisi vasiyeti okuduğumuz günkü gibi görünüyor. Odanın ortasındaki deri kakmalı dev meşe masa, duvarları kaplayan kitap rafları. İki büyük pencere, şimdi karanlığa bürünmüş olan arazideki dev meşe ağaçlarına açılıyor.

Elimi masanın yüzeyinde gezdiriyorum. Yeşim kül tablası boş. O burada olsaydı içinde yarı tütsülenmiş purolar olurdu.

Masadaki çekmecelere bakıyorum. Eeny, meeny, miny, moe... Rastgele birini açıyorum.

Kağıtlar içeride düzgünce istiflenmiş. El yazısı çok açık. Listeler. Her şeyin ve her şey için listeler, onun tarzı olduğu gibi.

En üstteki başlıkta Bahar Planları yazıyor ve listedeki ilk madde Victor ile şehirde düzenli öğle yemekleri planlayın.

Çekmeceyi tekrar kapattım.

Bu ev üzerinde yasal hak kazanmış olabilirim, ama son derece mahrem olan, gölgesi omzumun üzerinde dolaşan bir adamın eşyalarını ayıklayamam.

Bunu yapamam.

Ve bunu başkasının yapmasına da izin veremem.

Kapıya doğru yürüyorum ve neredeyse yirmi yıllık bir alışkanlıkla kapının yanında asılı duran çerçeveli resme bakıyorum. Bu evde annemin ve babamın bulunduğu tek yer.

Kardeşimle benim iki yanımızdalar. Gülümsemeleri eksik olmuyor. Phillip kolunu omuzlarıma doladı, ve benim

Aptal sırtışın iki ön dişi eksik. Mutlu görünüyorum. Ayrıca başımıza gelecek trajediden habersiz bir aptal gibi görünüyorum.

Bu resimden hep nefret etmişimdir. Bana hissettirdiklerinden dolayı nefret ettim. Büyükbabamın ailemden eve girmesine izin verdiği tek kişi olduğu için nefret ettim.

Ofisinin kapısını arkamdan kapattım. Artık yarı açık tutmaya gerek yoktu.

Steven hâlâ garaj yolundaki arabanın içinde ve beni görünce motoru çalıştırıyor. Tek bir kelime bile konuşmadan oradan çıktık ve Granview'deki ev dikiz aynasında kayboldu.

Onun evi. Benim evim.

Çok fazla anısı olan bir ev.

Ve teyzem açık planlı bir mutfığa sahip olmak istediğı için basitçe patlatılıp yıkılmayacak ve dönüştürülmeyecek bir ev.

Almak için evlendiğim ev.

Daha bir yıl önce biri bana bu kadar ileri gidebileceğimi söyleseydi güler geçerdim. Başımı deri koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Göründüğünden daha fazlası olan Bayan Myers ile evli.

Kuru ve dikkatli bir şekilde komik biri. Görünüşe bakılırsa hizmetçimi etkilemiş, benim yanımda profesyonel olmaktan başka bir şey yapmayan bir kadın.

Ve bugün ofisime, zırhı olan aynı gri kalem etek ve ipek bluz kombinasyonunu giymiş olarak geldi ve bana yeni asistanımın eğitimini bitirdiğini söyledi.

"Bu kadar çabuk mu?" Ben sormuştum.

Başını salladı. "Herhangi bir sorusu olursa önümüzdeki iki hafta boyunca e-posta yoluyla ulaşabileceğime söz verdim, ancak çok fazla sorusu olacağından şüpheliyim. Kapsamlı yazılı talimatlar bıraktım."

"Mükemmel."

Cecilia topuklarını yere sertçe vurarak ofisten çıkmaya başlamıştı. Ama sonra durdu ve asistanım olarak hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Arkasını döndü ve bana bir emir verdi.

"Buna karşı daha nazik ol," dedi. "Onu kovmayı düşünmeden önce en az iki hafta süre verin. Sabırlı olamadığınız için asistan üstüne asistan yetiştirmeyeceğim."

Onda gördüğüm ateş, evliliğimizi müzakere ederken bana gösterdiği ateşi yansıtıyordu. Koridorumda otururken, saçları antrenmandan şakaklarına doğru kıvrılırken ve bana çıtayı yükseltmem gerektiğini söylerken gözlerinde yananla aynıydı.

Onunla evlenmek iyi bir karardı. İhtiyacım olan şey konusunda dürüst olmak hoşuma gidiyordu. Bu, daha önce denediğim ve kalıcı bir ilgi duymayı kadınlarla randevu üzerine randevudan on kat daha iyiydi.

Cecilia'nın etrafı aldığımız dalkavukça hediyelerle çevriliydi. Hepsi de benden bir şeyler isteyen insanlardan. Zaman. Para. Bağlantılar.

Tayt giymişti. Biçimli bacaklarına yapışıyor, çıplak ayak bileklerinin ve spor ayakkabı çoraplarının hemen üzerinde bitiyordu.

Bu görüntü neden zihnime kazındı bilmiyorum. Bayan Myers saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmış, makyajsız ve yanakları egzersizden dolayı kızarmış. Ama öyle.

Ve onu çıkaramıyorum.

Steven beni evimin önüne bırakırken iyi geceler diliyor ve ben de artan bir beklentiyle asansöre biniyorum. Artık eve geldiğimde ne göreceğimi bilemiyorum. Kılıç kullanırken ya da mutfakta yemek pişirirken. Bir zamanlar hüküm süren sessizlik artık yok.

Eve geldiğimde Cecilia mutfaktaydı. Görünürde Bonnie yok, sadece o, ensesinde topuz yaptığı saçları ve beline sıkıca bağladığı önlüğü. Gözlerim aşağıya düşüyor, ama bu sefer tayt yok. bacakları

Bol bir kotun içine gizlenmiş. Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilmiyorum.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," dedim. Onu ilk kez burada yemek yaparken görüyorum. Güzel kokuyor. Şöyle kokuyor... "İstakoz mantısı mı yapıyorsun?"

Sobadan dönüyor. Koyu renk saç tutamları şakaklarına dökülmüş ve sıcakta kıvrılmış. "Evet. Akşam yemeği yiyebilir miyiz diye merak ediyordum."

"Yemek yiyelim," diyorum. "Birlikte mi?"

Başını sallıyor. "Tarifi Bonnie'den aldım. Gerçekten hakkını verebiliyor muyum bilmiyorum ama bu bir deneme."

Bizim için yemek pişiriyor. İkimiz için. "Neden?"

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yarın gece iş ortaklarınızla gerçek bir çifti oynamamız gerekiyor. Eğer bunu başaracaksak... seni kırdığım için üzgünüm ama çalışmamız gerek."

"İşe mi ihtiyacımız var?"

"Evet. Şu anda ikimizin etkileşimine bakarsanız, tek bir kişi bile evli olduğumuzu düşünmez, bir ilişki içinde olduğumuzdan bahsetmiyorum bile."

Mutfak sandalyelerinden birini çekiyorum. "Doğru. Ve bu bir sorun."

"Eğer evli görünmemizi istiyorsan öyle. Eğer iş ortaklarınıza gerçeği söylemeyi tercih ediyorsanız, benim için sorun yok."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yapmamayı tercih ederim."

"O zaman oturun, biraz mantı yiyin ve büyük aşk hikayemiz hakkında konuşalım."

Uzun bir süre ona baktım. O da bana baktı, elinde spatula vardı. Geçen gece eve geldiğimde olduğu gibi görünüyor, sadece bir şampanya kılıcıydı.

İş ortaklarıma bir e-posta gönderip işi ertelemek kolay olurdu. Evliliğimiz sürdüğü sürece onlardan tamamen uzak durmak.

Bunu yapmak zorunda kalmaktan kaçın.

Ama bir şey beni mutfak masasına çekiyor. Büyük ihtimalle ıstakoz ravioli. Güzel kokuyor.

"Tamam," diyorum. "Bizim büyük aşk hikayemiz."

Cecilia gülümsüyor. Bu onda çok sık gördüğüm bir ifade değil, hele son birkaç haftadır hiç. "Makarnanın üzerine parmesan ister misin?"

"Evet."

Hizmetçiden başka biri benim için yemek yapmayalı uzun zaman olmuştu. Tabağı önüme koydu ve bir tane de kendisi için aldı. "Bugün iş nasıldı?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Nedir bu, gerçekten? Evcilik mi oynuyoruz?"

Gözlerinde bir şey parlıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum çünkü tabağına bakıyor. "Hayır. Burada bizi izleyecek kimse de yok. Sadece yemek yerken konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm."

Daha kolay. Ayrıca özel olacaktı. Bonnie'nin burada ikimizin bir yıllık iş ilişkisinden bir aşk hikayesi üretmemizi dinlemesini istemiyordu.

Yemeğin tadına bakıyorum, iki ıstakoz raviolisini mızraklıyorum. Sos harika. Neredeyse Bonnie'ninki gibi.

"Bu iyi," diyorum ona.

Yukarı bakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Oldukça kolay bir tarif, ancak hemen en sevdiğinizi seçerek biraz yüksek hedeflemiş olabilirim."

"Bu benim en sevdiğim yemek mi?" "Bonnie öyle olduğunu söyledi."

"Hmm." Hoşuma gitti ve bir keresinde bu yönde bir yorum yapmış olabilirim. Anlamış olmalı. İşe aldığım personelin ne kadar iyi olduğunu gösteriyor.

"Evet," diyor Cecilia. Sesi, ofisimde sırtı dik bir şekilde durarak bana önümüzdeki hafta hakkında bilgi verirken her zaman sahip olduğu, alışık olduğum ciddi notaya bürünüyor.

Burası tanıdık bir bölge. "Evet."

"Gizli gizli çıkmaya başladık çünkü İK departmanının öğrenmesini istemiyorduk."

"Ben CEO'yum," dedim. "İK bu konuda ne yapacaktı?"

Gözleri bıkkınlık gibi bir şeyle benimkilere kilitleniyor.

"Seni kovmazlardı. Beni kovalarlardı."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır. Ve var."

"Peki, tamam. Diyelim ki İK'nın çıkaracağı için öğrenmesini istemedik. İnsanlar nasıl konuşacak diye."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama ben konuşmadan sözümü kesiyor. "Victor, bunun benim yüzümden olduğunu söyleyebiliriz. Senden hiçbir şeyi halka açıklamamı istediğimi."

". Tamam."

"Asıl sorun bize düğün hakkında soru sorduklarında ortaya çıkıyor. Neden adliye? Neden bu kadar erken?" Parmaklarını masaya vuruyor, kaşları çatılıyor. Neredeyse... tatlı görünüyor.

"Hamile olduğunu düşünebilirler," diyorum.

Gözleri genişledi. "Ah. Doğru. Ve ben önce evlenmek istedim."

"Kendi varsayımlarını yapmalarına izin verebiliriz, Cecilia." "Ama benim olabilmemin imkanı yok..." Yanakları kızarıyor

soluk renk. Onu hamile bırakmaya çalışsaydık sahip olacağı türden bir pembelik. Zihnimde dans etmemesi gereken düşünceler, taytlı bacakları, dağınık ve gevşek saçları. Onda keşfettiğim meydan okuma parıltısı.

Onu yatağa götürmek nasıl olurdu?

"Hayır," diyorum yavaşça. "Bunun doğru olmasına imkân yok." "Öyleyse soru hala geçerli. Neden evlendik?"

"Çünkü birbirimize aşığız," diyorum. "Bilmiyorum. Çoğu insanın evlenmesiyle aynı sebepten."

"Bunu yutacaklarını sanmıyorum. Sen ve ben, yani. Aşığız."

Boynumu döndürüyorum. "Satın almak zorunda değiller. Sadece onlara anlattığımız versiyonu kabul etmek zorundalar."

O Endişeler onu dudak arasında onu
Dişler, onu gözlerini üzerimde gezdirirken
inceliyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece, aşık olduğunuzda sessiz, sessiz bir tip olmaktan kurtulabileceğinizi düşünüyorum. Rolümü oynayabileceğimi biliyorum. Muhtemelen onları bunun gerçek olduğuna ikna etmek için fazla bir şeye ihtiyacımız yok."

"Kolumu sandalyenizin arkasına dolayacağım," diyorum. "Bunu bir aşk ilanı olarak görecekler."

Dudakları seğiriyor. "Seni hiç sevgililerinden biriyle görmediler mi?"

"Hayır." Her ne kadar hoşlansalar da, işime hiçbir zaman zevk karıştırmamıştım. Bazen iş ortaklarımla poker oynardım. Birlikte etkinliklere katılırdık, ara sıra. Ama işin özünde onlara ihtiyacım vardı çünkü Acture Capital'de bir araya getirdiğimiz kaynaklarla tek başıma başarabileceğimden daha fazlasını başarabilirdim.

Ve zaman zaman işle ilgili kararlarda sağlam katkıları oldu.

Cecilia parlıyor. "Peki o zaman. Yaşamak için bir emsaliniz yok."

Son raviolimi kestim. "Bu kadar o zaman. Hikayemiz doğru."

Telefonuna uzanırken sesinde kahkaha gibi bir şey var. "Şey," diyor. "Bir soru listesi hazırladım."

Bir iniltiyle sandalyemde geriye yaslanıyorum, ama o bunu görmezden geliyor, tıpkı asistanımken görmezden geldiği gibi. Gözü ödülde, bu Cecilia Myers.

"Sorular?"

"Evet. Nerede büyüdün?" "Bize bunların hiçbirini sormayacaklar."

"Hayır, ama kocam hakkında bunu bilmem bekleniyor." Başımı salladım. "Sıradaki soru."

Kaşlarının arasındaki çatıklık geri döndü. Telefonda geziniyor, aynı çizgide düzinelerce soru olmalı. "Peki," diyor. "Nerede evlenme teklif ettiniz?"

"Ofisimde. İşte."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik evlenme teklifi hikayesi."

"Bu aynı zamanda gerçek," diyorum. "İş ortaklarım bunu bekleyecektir."

Yine alt dudağını çiğniyor. "Haklısın. Aslında bu bizim lehimize olacak. Bunun üzerine oynamak için."

Bir elimi saçlarımda gezdirip önümdeki seçenekleri değerlendiriyorum. Bu yemeğe gitmek kolay olmayacak. Eğlenceli de olmayacak. Ama sahip olduğumu bildiğim imajı yumuşatmaya yardımcı olacak. Geliştirdiğim ve daha önce hiç umursamadığım bir imaj. Aynı zamanda, zaman zaman beni biraz ulaşılmaz kılan bir imaj.

Biliyorum. Ben bir öz farkındalık örneğiyim.

Cecilia ise tam tersi. Hizmetçileri güldürür ve şampanya kılıçlarını kılıç gibi sallar.

"Belediye Binası'nda evlendik çünkü bekleyemedik," diye mırıldanıyor telefonuna bakarak.

"Büyük bir tören istemedik."

"Bu doğru," diyor. "Daha önce de ofiste çok yakın çalışmıştık. Birbirimizi zaten çok iyi tanıyorduk."

"Bir zamanlar ben de böyle ," diyorum. "Ama biri bizim yabancı olduğumuzu söyledi."

Başını kaldırıp bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet. Öyleydik. Hâlâ öyleyiz."

"Biz yabancı değiliz, Cecilia."

"Nerede büyüdüğünü bilmiyorum," diye karşı çıkıyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," diyorum, son birkaç hafta içinde fark ettiğim tüm küçük şeyleri düşünerek. Koşma alışkanlıkları, uyku düzeni. Akşamları içmeyi sevdiği tatlı chai çayı, bir sabah aşağı indiğimde yanlışıyla mutfak tezgahının üzerinde bıraktığı kitap.

Belinin kıvrımı. Saçlarının ipeksi kılıfı.

Onu muhtemelen şu anda hayatımda olan herkesten daha iyi tanıyorum.

Gözlerinden yine aynı duygu geçiyor. İncinmiş gibi görünüyor ama bu hiç mantıklı değil. Muhtemelen onu yanlış yorumluyorum.

Bu ilk kez olmazdı.

"Tamam," diye mırıldanıyor. "Pekâlâ. Bu durumda, sanırım benim sorularıma ihtiyacımız yok. Sadece bir şey daha... yüzükler."

"Yüzükler," diye tekrarladım. "Kahretsin, haklısın. Bunu gözden kaçırmışım."

Küçük, sabırlı gülümsemesi bana öyle olmadığını söylüyor. "Evet, daha önce hiç olmaması iyiydi ama toplum içinde evli gibi davranacaksak..."

"Onlara ihtiyacımız var," diyorum.

"Ben ." "Yapacak mısın?"

"Evet."

Cecilia başını sallıyor. "Mükemmel. O zaman son bir sorum var."

"O da ne?"

"Yarın için kıyafet kuralı nedir?" Omuz silkiyorum. "Takım elbise giyeceğim."

"Şok edici," diyor. "O zaman bir kokteyl elbisesi alacağım."

Dar bir elbisenin içindeki kıvrımlarını düşünüyorum. Akşam yemeğine çıktığımızda nasıl göründüğünü düşünüyorum, gözleri dumanlıydı ve yakası... şeydi. Zihnimi o görüntüden uzaklaştırıyorum.

"Kulağa hoş geliyor."

Tekrar başını sallıyor ve telefonunu itiyor. "O zaman bu toplantı sona erdi. Saat kaçta-"

Telefonu çalıyor. Yüksek sesli sinyal mutfağın duvarlarında yankılanıyor. Ekrandaki ismi okuyor ve sonra reddederek telefonunu cebine atıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Ne ?"

"Ben konuşmuyordum. Sen ." Merakım beni yeniyor, onun dar bir kıyafet ve gevşek saçlar içindeki görüntüsüyle karışıyor. Bekâr olmamız gerekmediği konusunda anlaşmıştık. O da benim gibi birileriyle çıkmakta özgür. "Kimdi o?"

"Sadece bir arkadaş."

"Tanıklarımızdan biri olan kadın mı?" "Evet,"

diyor. "Aslında o bir sanatçı."

"Demek bu yüzden bir sanat galerisini himaye etmemi istiyorsun." Başını sallıyor. "Bu onun ilk büyük gösterisi. Eserleri inanılmaz,

Ama New York sanat dünyası çok acımasız ve sadece sergi açmak için bile ücret ödeniyor."

O anda birkaç şey yerine oturdu. Cecilia benimle sadece işini bırakmak için evlenmedi. Sadece kendi işini kurma hayalini gerçekleştirmek istemedi. Arkadaşının hayalini gerçekleştirmek için de benimle evlendi.

Başka biri için bu kadar önemsemek, iş kararlarını duygulara dayalı olarak almak bir zayıflık olurdu.

Ama karşımdaki kadına, bir şey diyebileceğimden emin değilim. artık zayıf.

Boğazını temizliyor. "Açılışa birlikte gideriz diye düşünüyordum."

"Böylece biraz sanat eseri satın alabilirim, görülebilirim, birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"Evet."

Çoğu insanın istediğinden farklı değil. Bize düğün hediyesi gönderen insanların her birinin istediği şey. Sanki eski bir ailenin parıltısı ve prestiji üzerlerine bulaşabilirmiş gibi, St. Clair isminin kendileriyle ilişkilendirilmesini istediler. Ama bu ucuz ve platin kaplı değil. Baştan aşağı altın ve leke tutmuyor.

"Ben yaparım." Masadan kalkıp tabağımı lavaboya koyuyorum. Salona doğru ilerlerken sesi bana ulaşıyor.

"Bir yıl içinde insanlara ne diyeceğiz?" diye soruyor. "Neden boşandığımızı sorduklarında?"

Ona dönüp bakıyorum, hâlâ mutfak masamda bağdaş kurmuş oturuyor. Bayan Myers ve görünürde kalem etek yok.

"Onlara doğruyu söylüyoruz," diyorum. "Biz farklı şeyler istedik."

"Bu doğru değil. Biz de aynı şeyi istiyoruz. Boşanmak için."

Gözlerimi deviriyorum, o da kıkırdıyor. "Myers."

"zr dilerim. Dayanamadım. Şimdi işe mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Her akşam çalışıyor musun?"

Kaşlarımı çatıttım. "Evet. Yapacak başka ne var ki?"

Sanki cevabımı bekliyormuş gibi gülümsüyor. Sanki benim için üzülüyormuş gibi. Bundan hoşlanmadım. Onu ve sorularını masanın yanında bırakıp kendimi her zaman evimde hissettiğim tek yere çekiliyorum. Ölen akrabalarımın evleriyle ilgilenmek zorunda olmadığım ya da asistanıma dönüşen karımla nasıl bir oyun oynayacağımı düşünmediğim yere. Olan biten her şeyden sorumlu olduğum yer.

Ofisime. Kapıyı yarı açık bırakarak duraksıyorum ve sonra onaylamayacağını bildiğim için tamamen kapatıyorum.

CECILIA

Odamın birkaç muhteşem avantajı var. Bir tanesi Central Park manzarası ki bunu hâlâ unutabilmiş değilim. Masamda çalışırken bazen içinde kayboluyorum.

Bir diğeri de en-suite banyodaki yağmur duşu. Paranın kaliteyi satın aldığını inkar etmek mümkün değil ve bu hiçbir yerde mermer lavabolar ve muhteşem su basıncında olduğu kadar net değil.

Ancak dolaptaki boy aynası oyunun kurallarını değiştiriyor.

Üç altmışlık bir görünüm elde etmek için arkamı dönüyorum ve üzerimdeki elbiseyi her açıdan inceliyorum. Siyah, üç çeyrek kollu ve bacağımdan yukarı doğru yırtmaçlı. Mütevazı ama seksi.

İkisi patronum olan dört milyarder ve onların sevgilileriyle kaynaşmak için mükemmel.

Garip biri olacağımdan falan değil.

Mücevher takmıyorum ve umarım bu, saygın şirketinizde doğru görünecek hiçbir şeyim yoktu yerine abartısız bir zarafet ifade eder. Dumanlı koyu renk gözler, ruj yok, allık ve fönlü saçlar. Eğer dışarı çıkacak olsaydık, Nadine bana erkeklerin kalbini sökmeye hazır göründüğümü söylediler. Ve daha kısa bir elbise giymem gerektiğini.

Şifonyerimin üzerindeki yüksek teknolojili çalar saate bakıyorum. Birkaç dakika içinde ayrılma vaktimiz geldi ve Victor'u tanıyorum,

hazır olacak. Çıplak ayakkabılarımı giydim ve yatak odamın kapısına yöneldim.

Yatak odasının kapısı açıldığında koridorun yarısındaydım. Victor siyah bir takım elbiseyle çıkıyor, bir eli gömleğinin manşetini düzeltiyor. Ona bir eldiven gibi uyuyor.

Onlara özel dikim yaptırıyor. Biliyorum, çünkü randevuları ben aldım.

Onun hakkında ne düşünürseniz düşünün, etkileyici biri. 1.80 boyunda. Beni görünce durdu.

Elimi gergin bir şekilde elbisemin üzerinde gezdirdim. "Merhaba."

Bakışları yüzümde, yakamda, vücudumdan ayakkabılarıma kadar geziniyor. Gözlerindeki şaşkın hayranlığı anlamak mümkün değil. Bunu görmek çok lezzetli.

"İyi
görünüyorsun."

"İşe yarar mı?"

"Evet, olacak."

"Peki. Teşekkür."

Boğazını temizliyor ve takım elbise ceketinin içine uzanarak koridorda yürüyor. Yüzü bir kez daha o çok iyi bildiğim keskin çizgiler topluluğuna .

"Yüzükler," diyor. Orada, avucunun içinde iki tane var.

"Ah. Doğru." Dün gece ona yüzük ölçümü göndermişim. Gün içinde bir kuyumcu bulmuş olmalı.

İki altın halkadan küçük olanına uzanıyorum. Alırken parmaklarım avucunun üzerinde geziniyor. "Bu benim mi?"

"Evet."

Yüzük parmağıma geçiriyorum ve onun da aynısını yapmasını izliyorum. Kalın altın kordonu tam oturuyor, uzun parmaklarının ve geniş elinin bronz teniyle bir kontrast oluşturuyor.

"Seninki uyuyor mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, elimi yumruk yapıyorum. Altın avucumda soğuk bir his uyandırıyor. "Kesinlikle öyle."

"Sadece bir tane daha." Diğer cebine uzanır ve eli hâlâ cebindedir, bir şeyi çevirir. Sonra bir nişan yüzüğü çıkarır.

"Oh," diye nefes alıyorum. Çok güzel bir şey. Altın bir bant üzerinde tektaş bir elmas, etrafı zümrütlerle çevrili.

"Nişan yüzüğün gibi," diye mırıldandı. "Bakalım uyacak mı?"

Parmağıma geçiriyorum. Parmağımın boğumunu sıkıyor ama tümseği geçtikten sonra muhteşem yüzük alyansın yanındaki yerine kayıyor. Spot ışıklarının altında parlıyor.

"Uyuyor," diyorum.

"Doğru. Bu gece onları giyeceğiz."

Bu bir iş kararı ve sahte bir evlilik olabilir ama elinize baktığınızda yüzükleri görmek, kocanızın kendi yüzük parmağını kaydırıldığını görmek çok gerçekçi geliyor. "Eve gittiğimizde onları sana geri vereceğim," diyorum. "Birini kaybetmek istemem."

"Onlar sigortalı."

"Doğru, yine de onları kaybetmek istemem."

"Hadi şu işi bitirelim."

Beyaz atlı prensim, diye düşünüyorum, onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Bonnie mutfakta ve biz yanından geçerken ikimize de gülümsüyor. Bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsemesi genişliyor ve benim duymam için kelimeleri söylemesine gerek kalmıyor. İyi şanslar.

Steven arabayı dışarıda bizim için hazır tutuyor. "Bay St. Clair," diyor kapıyı açarken. "Bayan St. Clair."

Victor'un eli arabanın kaputunda duraklıyor. İsim aramızda havada asılı kaldı. Bay ve Bayan itiraz etmek üzere mi?

Ama sonra uzun boyunu arabanın içine katlıyor ve ben de peşinden gidip bacaklarımı uzatıyorum. Titrememeleri için ellerimi birbirine düğümlüyorum.

Daha önce de çılgınca ve zorlayıcı şeyler yaptım. Uzun saatler çalıştım, iş için hem Tristan hem de Victor ile seyahat ettim, son süiti ya da tamamen dolu bir restoranda bir masayı almak için son dakika telefon görüşmeleri yapmakta sorun yaşamadım.

Bunu yapabilirim.

Victor'un bakışlarının ellerimde olduğunu görmek için başımı çeviriyorum. Sol parmağımdaki yüzüklere. Yüzündeki ifadeyi çözemiyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Yukarı bakıyor, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Arabanın loş ışığında karanlık görünüyorlar. "Bu geceki konuklar hakkında bilmen gereken bir şey var."

"Var mı?"

"İş ortaklarımla tanıştınız mı? Conway dışında."

Başımı salladım. Ne telefonlarını dinlediğim zamanlar, ne de onları Exciteur koridorundan geçip St. Clair'i ziyaret ederken gördüğüm zamanlar sayılmazdı.

"Peki o zaman. Carter'la bir sorun yaşamayacaksınız. Herkes için iyi olandan daha fazla konuşur, özellikle de kendisi için."

"Ah. Doğru."

"Ama Winter kör oluyor."

Ona göz kırpıyorum. "Winter mı? Anthony

Winter mı?" "Evet. Artık fark ediliyor."

Fark ettiğim bir şey değildi ama onu sadece iki kez ve uzaktan görmüştüm. "Ne kadar üzücü," dedim. "Çok üzüldüm."

Victor boğazını temizliyor ama ayrıntıya girmiyor, ben de sorularımı kendime saklıyorum ve bunları takip etmem gereken bilgiler olarak dosyalıyorum. Hatırlanması gereken bilgiler.

Yukarı Batı Yakası'nda Central Park'a bakan bir apartmanın önüne geldik. Victor'unkinin tam tersi, sadece parkın karşısında.

Bu gözlemi yapıyorum ve o da homurdanıyor. "Conway daha yeni para kazanıyor," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Asansöre bindiğimizde ve asansörün yavaşça tepeye doğru yükseldiğini hissettiğimde midemdeki sinirler tamamen boşalmış oluyor. "Gösteri zamanı," diye fısıldıyorum.

Victor cevap vermiyor, her zaman olduğu gibi yanımda taş gibi soğuk, kendinden emin bir heykel gibi duruyor. Geçilmez ve sizi görmezden gelme ihtimali olduğu kadar saldırma ihtimali de var.

Ama sonra aramıza uzandı ve elimi yakaladı. Kavrayışı sıcak ve sert, iri parmakları benimkini sarıyor.

"Unutma," diyor, "artık yabancı değiliz." Göğsüm sıkışıyor. "Evet. Hatırlayacağım."

Başparmağı yavaş bir kavis çizerek evlilik ve nişan yüzüğümün üzerinde geziniyor, yüzük parmağımın üzerinde katı şekillerinin izini sürüyor.

Ve sonra asansör ping sesi çıkarır ve kapılar açılır.

Victor bana bej ve gri vurgularla dekore edilmiş ve nefis İtalyan yemeği kokan modern bir daireye kadar eşlik ediyor. Bizi ilk karşılayan, kalın tüylü ve kuyruğunu sallayan bir golden retriever oluyor.

"Merhaba!" Koklaması için boştaki elimi uzatarak "Merhaba" diyorum. "Köpekleri mi var?"

"Hayır."

"Peki o zaman, burada ne işin var?" Kulağını kaşıyorum ve o da kamburunun üzerine oturup bana köpek gibi sırtıyor.

"İşte buradasınız!" diyor tanıdık bir ses. "Summer'ın güvenilir bekçi köpeğinin bir şey duyduğunu sandım."

Tristan Conway koridorda yürüyor. Eski patronum, burada, kendi evinde, kolları yukarı kıvrılmış bir gömlek ve lacivert bir pantolon giyiyor. Çavdar ekmeğinde somon. Bu onun en sevdiği öğle yemeğiydi ve haftada iki kez masasına gelmesini isterdi. Boştaki elim köpeğin tüylerine dolanıyor.

"Conway," diyor Victor. "Davetiniz için teşekkürler."

Tristan'ın beni tam olarak tanıdığı anı görüyorum. Gözleri açılıyor ve Victor'un tuttuğu elime doğru kayıyor.

"Şuna bak," diyor. "Bayan Myers. Yoksa artık Bayan St. Clair mi oldu?"

Ona gülümsedim. "Sizi tekrar görmek güzel, efendim."

Victor'un eli benimkinin etrafında sıklaşıyor ve Tristan gülümsüyor. "Formalitelere gerek yok."

"Haklısınız. O zaman bana Cecilia deyin lütfen."

"Cecilia," diye tekrarlar. "İkinize de karşı dürüst olacağım. Şaşırdım. Sadece haberlere değil."

"Aniden oldu," diyor Victor.

"Mutlu çift bu mu?" Bir adam koridorda ilerliyor. Uzun boylu, koyu kumral saçları ve gülümseyen gözleriyle benden Victor'a bakıyor. "Lanet olsun, St. Clair, bize haber veremedin mi? Seni tebrik etmemize izin veremez miydin?"

"Özel bir tören tercih ettik," diyor Victor. "Bu benim karım, Cecilia. Cecilia, bu Carter Kingsley."

Carter'ın elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Oh, sizi temin ederim, bu zevk bana ait" diyor. "Ayrıca sana milyonlarca sorum var. Onun etrafında olmaya nasıl dayanıyorsun?"

Victor yanımda homurdanıyor ve elini elimden çekiyor. "Eğer bir sorgulamayla karşılaşacaksak bir içkiye ihtiyacım var."

"Sorgulama değil," diyor Carter. "İş ortakları arasında iyi niyetli, dostane bir ilgi."

"Meraklı demek istiyorsun," diye karşılık verir.

Tristan kıkırdar ve bunu daha önce defalarca yapmış bir adamın rahatlığıyla gerilimi keser. "İçeri gelin ve bir içki için. Evliliğinize kadeh kaldıralım diye bir şişe '07 Taittinger'i soğumaya bıraktık. Cecilia, burada seninle tanışmak isteyen insanlar var ve seni temin ederim ki Carter kadar meraklı olmayacaklar."

"Oh, yapacaklar," diyor Carter. "Sadece bu konuda daha nazik davranacaklar."

"sırada beşinci savunmamı yapmama izin verildiği sürece, elimden geldiğince çok soruya cevap vereceğim," diyorum.

Tristan bana daireyi gezdiriyor ve evini övdüğümde bana sıcak bir gülümseme veriyor. Belki de bir yıl sonra onunla tekrar yan yana yürümek garip olmalı. Ama o misafirperver ve nazik ve gözlerinde dans ettiğini görebildiğim soruyu sormuyor.

Victor'la neden evlenmişim ki?

Beni kısa boylu, siyah saçlı, inanılmaz kıvrımları olan kız arkadaşı Freddie ile tanıştırıyor. Beni oturmaya davet etti.

Anthony Winter'ın sarışın kız arkadaşı ve oturma odasında başını okşamak ve yiyecek kırıntıları bulmak için dolaşan dost canlısı golden retriever'ın sahibi Summer ile onun arasında.

"O yaşayan, nefes alan bir elektrik ," diyor Summer. "Seni rahatsız ederse bana haber ver."

"Oh, hiç de değil. Köpekleri severim."

Freddie gülümsüyor. "Tristan'ın oğlu da öyle, bu yüzden Summer ve Anthony'yi mümkün olduğunca sık ağırlamaya çalışıyoruz. Tekrar tekrar köpek alabilir miyim konuşması yapmaktan iyidir."

Kıkırdıyorum. "Eminim!"

Summer ikimizin arasına bakıyor, kocaman gülümsemesi bulaşıcı. "Konuyu değiştiriyorum ama... St. Clair'le evlendin! Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Evet," diyorum. "Hâlâ çok yeni bir his."

"Tebrikler! Yeni evlisin!" Sesindeki samimiyet beni suçlu hissettiriyor.

"Teşekkür ederim. Doğrusunu söylemek gerekirse çok bunaltıcıydı."

Freddie başını sallar. "Tahmin edebiliyorum. Tristan'ın bana anlattığına göre, her şey oldukça hızlı olmuş?"

Tercümesi: Bize detayları verin.

Ben de öyle yaptım, onlara nasıl gizlice çıktığımızı ve işleri resmileştirmemiz gereken bir noktaya geldiğimizi anlattım. O teklif etti, ben de kabul ettim.

"Tam bir kasırgaydı," diye itiraf ediyorum. "Ama bazen, bildiğiniz zaman, bilirsiniz."

Ben konuşurken bakışlarım Victor'a takılıyor. Üç iş ortağının arasında duruyor, ağzı bir çizgi halinde, takım elbise ceketini hala üzerinde. Burada, yıllardır tanıdığı insanların arasında bile kendini ayrı tutuyor.

Onunla evlenmeyi kabul ettiğimden bu yana geçen kısa sürede, başka birinin bakışlarını gördüm. Kuru, alaycı mizah ve sinsî yorumlar yapabilen, sorulara cevap veren biri,

Çoğu zaman isteksizce, ama asla dürüst olmayan bir şekilde. Söylediklerini duymanın acı verici olabileceğini bilse bile.

"Evet," diyorum. " bildiğin zaman."

Tristan bir şişe şampanyanın tıpasını açıyor ve eller kristal kadehlerin saplarında kenetlenmiş halde herkese birer kadeh dolduruyor.

"Mutlu çiftin şerefine kadeh kaldıralım," diyor.

Freddie ve Summer beni ayağa kaldırıyor ve ben de hiç de sahte olmayan, yarı mahcup bir gülümseme veriyorum. Pelüş halının üzerinde yürüyerek Victor'un yanında duruyorum. Tereddüt etmeme izin vermeden kolumu onunkinin altından geçirip yanına yaslanıyorum.

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kadeh kaldıralım," diyor, sanki bu dünyadaki en kötü şeymiş gibi.

"Bu seni öldürmez," diye fısıldıyorum. "Mutlu görün."

Gülümüyor, küçük ama gerçek bir gülümseme omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Kolu belime dolanıyor. "Otoriter."

Tristan boğazını temizliyor ve başımı kaldırdığımda hepsinin daire şeklinde durduğunu, kadehlerini bize doğru kaldırdıklarını görüyorum. Gözlerimi hepsinin üzerinde gezdiriyorum: eski patronum Anthony Winter, yanında büyüleyici kız arkadaşı, sürekli sırtan Carter ve ayaklarının dibinde bir golden retriever ile Freddie.

Daha bir ay önce asla tanışamayacağım, Victor'un asistanıyken benimle bir ya da iki cümleden fazla konuşamayacak insanlar. Hayal bile edilemeyecek hayatları, zenginlikleri ve fırsatları olan insanlar.

Sahte birliğimize kadeh kaldırıyoruz.

"Bay ve Bayan St. Clair'e," diyor Tristan.

"Bay ve Bayan St. Clair'e," diye diğerleri, kadehlerini kaldırarak Gülümsememi yüzümde tutuyorum ve Victor'a doğru eğiliyorum. İlk defa, onun soğukkanlılığına, benimkinin azalmasını engelleyen amansız gücüne minnettarım.

Summer'ın kolları beni sımsıkı sarıyor. "Bana söz ver," diyor.

Gülüyorum, bir elimi elbisesinin ipeğinde gezdiriyorum. Başım şampanya ve kahkahalarla hafifliyor. "Söz veriyorum!"

"Bu şehirde birlikte koşabileceğim hiç kimsem yok ve eğer kimseyle koştıysam, hiç koştım."

"Yaparız," dedim. "Gelecek hafta yer ve zaman için sana mesaj atarım."

"Ve eğer gelmezsem beni giyotine göndereceksin." Yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle beni bıraktı.

"O kadar sert olmayabilirim ama evet. Ace de gelebilir mi?"

"Bizi ," diyor. "Ne kadar hızlı koşacağımızı düşünüyorsun?"

Tekrar gülüyor, Anthony kolunu onun beline doladığında da durmuyor. Doğruca bana bakıyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Cecilia."

Onu Tristan'a bağladığım zamanları düşündüm. "Aynı şekilde. İstersen koşu kulübümüze katılabilirsin."

Summer elini onun koluna koyar. "Anthony kaçmaz."

Başını sallar. ". Ayrıca, eğer denersem, içimde bir his var Summer ve ben yol boyunca tartıştık."

"Tartışmazdık," diye itiraz ediyor.

"Yaparız," diyor. "Koşarken sohbet etmek, dondurma yemek için durmak ya da manzaralı bir yoldan gitmek isteyeceksiniz."

"Beni dikkati dağılmış bir sincap gibi gösteriyorsun." "Öyle değil misin?"

Şakalaşmaları ve bariz yakınlıkları göğsüme bir sızı gönderiyor. Anthony onun şakağına bir öpücük kondurduğunda keskinleşiyor.

"Hazır mısınız?" Victor soruyor. Elinde paltom var ve kollarımı kollarından geçirerek paltoyu ondan alıyorum. Saçlarımı arkaya savurduğumda koridor eğiliyor.

"Woah," diye mırıldandım.

Anthony'yi taklit eden bir hareketle Victor kolunu belime doladı. Bu gece ikinci kez oluyor.

"Bu gece bizi ağırladığınız için teşekkürler," diyorum Tristan ve Freddie'ye. "Şampanya için, akşam yemeği için... her şey için."

"Bizim için bir zevkti," diyor Tristan. "Görüşürüz, St. Clair?"

Victor başıyla onaylıyor ve asansörün düğmesine basıyor. Asansör kapıları arkamızdan kapanır kapanmaz kolu belimden düşüyor. Derin bir nefes alıyorum. "Başardık."

"Evet, öyle yaptık."

"Ve hayatta kaldık," diyorum.

"Yapmayacağımızı mı sandın?"

"Kıl payı kurtulabileceğimizi düşünmüştüm. Neden evlendiğimizi de sorguluyor gibi görünmüyorlardı! En azından yüzümüze karşı."

"Muhtemelen şu anda konuştukları tek şey bu." Kaşlarını çatıyor ve bana bir kolunu uzatıyor. "Ne kadar içtin?"

"Çok fazla değil. Sadece teklif ettikleri kadar."

"Her teklif ediyorlar. Kabul etmek zorunda değilsin." "Sağ ol baba," diye mırıldandım.

Gözlerini deviriyor ve kolunu indiriyor. "Doğru. Hiç de sallanmıyorsun."

"Sorun ayakkabılarım," diyorum lobide peşinden yürürken. "Harika görünüyorlar ama pek sağlam değiller."

Steven bizi dışarıda bekliyor. Victor arabanın kapısını benim için açık tutuyor, yüzünde anlaşılmaz bir ifade var.

İçeri girer girmez topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Ah. Rahatlama."

Homurdanıyor ama başka tarafa bakmıyor.

Başım hafifliyor. "Arkadaşların çok sevimli."

"Onlar benim iş ortaklarım."

"Onları arkadaş olarak görmüyor musun?"

"Bir çeşit, sanırım. Ama ortak yatırımlarımız var, bu yüzden fazla samimi olmayacağım."

Pelüş deri koltukta bir bacağımı altıma çekiyorum. "Bu şekilde düşünmüyorlar gibi görünüyor."

"Onların benden farklı değerleri var."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve bana tamamen dönüyor, bir kolunu koltuk başlıklarının arkasına sarkıtıyor. Gözlerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Bunu sorun ediyorsun."

"Hayır," dedim. "Tam sana göre."

Sesi derinleşiyor. "Yani ben mi? Detaylandırmak ister misiniz, Bayan... Cecilia?"

"Aslında bu da bunun bir örneği. Aradan haftalar geçti ama bana Cecilia demek hâlâ zorlanıyorsun. Bayan Myers demek istiyorsun."

"Bu bir alışkanlık."

"Bu aramızda daha da fazla sınır yaratıyor ve bu senin hoşuna giden bir şey," diyorum. "Öyle değil mi? Çünkü sen ve ben iş ortağıyız."

"Öyleyiz."

Şampanya ve adrenalin kelimelerimi akıtıyor. "Biliyor musun, senin için çalıştığım bir yıl boyunca bir kez bile telefonda güldüğünü görmedim. Bir çalışanla şakalaştığını?"

"Takip ettin mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, yapmadım. Ama tek bir örnek bile hatırlayamıyorum. Kilise ve devlet arasındaki ayrılık mutlaktır."

"Onları durmadan karıştırmayı tercih eden senin aksine."

"Karıştırayım mı?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Eleanor'un asistanıyla ne kadar çok konuştuğunuzu hiç fark etmediğimi mi sanıyorsun? Bazı öğleden sonraları saatlerce sohbet ediyordunuz."

"Bizi duydun mu? Kapıdan mı?"

"Bazen."

"Vay be." Bir yıl boyunca ile Mason arasında geçen gizli konuşmaları sıralamaya çalışmak zor, ama beynim

Deneyin. Victor hakkında ne gibi suçlayıcı şeyler söylemişim?

Daha yakına kayıyor, sesi alçalıyor. "Kulak misafiri olabileceğim tüm o korkunç şeyleri mi düşünüyorsun?"

"Evet. Özür dilemeli miyim bilmiyorum."

"Ben bir şey duymadım. Ama özür dilemeniz gerektiğini düşünüyorsanız, bunu duymaya hazırım."

"Seni kibirli adam," diyorum. "Ne kadar iyi bir asistan olduğumu biliyor musun? En sevdiğin öğle yemeklerinin listesini tutardım, haftanın gününe ve içinde bulunduğun ruh haline göre onları değiştirirdim. E-posta gelen kutunu düzenlemekten gurur duyardım. Etiketli, renk koordinasyonlu ve bir sanat eseriymiş. Senin için en iyi notları ve toplantı notlarını ben hazırlardım."

Victor'un dudakları kıvrılıyor, görmeye o kadar alışık olmadığım bir ifade ki beni palavranın ortasında durduruyor. "Brad burada olduğu için fark ettim."

"İşini iyi yapıyor, değil mi?"

"Yeterince iyi. Muhtemelen senin koçluğun sayesinde."

İltifat çok küçük ama içimi ısıttı. Asistanıyken Conway'in onayını istemiştim. St. Clair'leyken bunu arzuluyordum ve hiçbir şey söylemediği her gün buna daha çok ihtiyaç duyduğum bir gündü.

Çok yakın, tıraş losyonu baş döndürücü bir merhem. Arabanın loş ışığında mavi gözleri neredeyse siyah görünüyor. "Cecilia."

"Evet?"

"Satın aldılar. Sen, ben ve evliliğimiz hakkında. Bunun için teşekkür ederim." "Bir

değil."

Elimi iki elinin arasına alıyor ve güçlü, emin parmaklarıyla yüzüklerimi parmağımdan çıkarıyor. Parmak eklemimin etrafında endişelenmesi gerekiyor, ama sonra çıkıyorlar, avucunda altın gibi parlıyorlar.

"Onları benim için güvende tut," diye mırıldanıyorum.

Onları takım elbisesinin cebine koyar. "Bir dahaki sefere kadar." Kalbim çarpıyor. Sanırım şampanya yüzünden.

Steven arabayı apartmanımızın önünde durdurdu. Victor göz temasını kesip arabadan inen ilk kişi oluyor ama ben de onu takip ediyorum, kalbim hâlâ hızlı atıyor.

Beni hep korkutmuştu. Bu değişmedi.

Victor elini belime koyuyor ve lobiye doğru yürüyoruz. Burada bizi görecekt kimse yok ama eli her şeye rağmen orada, elbisemin üzerinde sıcak bir ağırlık gibi.

Ön kapımızın kilidini açıyor ve merdivenlere doğru başını sallıyor. "Biraz uyu," dedi bana. "Buna ihtiyacın olacak, çünkü yarın iş fikrini lime lime edeceğim."

Kuru tehdit beni gülümsetiyor. "Güzel. Bana karşı yumuşak olmanı istemiyorum."

"Bu benim tarzım değil."

"Ah, biliyorum." Elleri ceplerinde, koridorda tek başına duran ona bakıyorum. Bakışlarımız ayrılana kadar bana bakıyor.

Büyük, rahat yatağıma ve penceremin dışındaki göz kamaştırıcı şehir manzarasına rağmen akşamın heyecanı uyumamı zorlaştırıyor. Kendime uyumayacağımı söylüyorum ama merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini dinliyorum. Yatak odasının kapısı kapanıyor ve onu içeride hayal ediyorum, Victor St. Clair, elini saçlarında gezdiriyor.

Uykuya dalmadan hemen önce, ayak seslerini tekrar duydum. Bu sefer merdivenlerden inip ön kapıdan çıkıyor. Kapandığını duyuyorum.

Uzun süre uyanık kaldım ama geri döndüğünü duymadım.

CECILIA

"O kadar da kötü gitmiş olamaz," diyor Nadine. "Abartmaya ne kadar yatkınım?"

"Bak, iş kurmak için kaç yıldır çalışıyorsun, iki yıl mı? Ve seni hafta sonları köle gibi çalışırken gördüm. Bununla ilgili her şeyi araştırmışsın."

"En azından hafta sonları. Ama evet. Beni onu paramparça edeceği konusunda uyardı ve etti de."

"Ayrıntılar," diyor Nadine. "Onlara ihtiyacım var."

Şarap kadehime uzanıyorum. Bu şık barın hipster dekorunun bir parçası olan sapsız bir bardakta servis ediliyor. "Evindeki ofisinde oturuyordu, tıpkı iş yerinde olduğu gibi görünüyordu ve ben de ona sanki o bir yatırımcıymış ve ben de bir girişimciymişim gibi sundum."

"Ki ."

"Umarım. Ama o kesinlikle gerçek bir yatırımcı." Başımı sallıyorum, yanaklarım ısınıyor. "Söyledikleri mantıklı. Lansman için henüz hazır olmadığımı. Hangi pozisyonlara eleman almak istediğimi netleştirmem gerekiyormuş, onlara nasıl ödeme yapacağımdan bahsetmiyorum bile. Markam karışık ve eğer dışarıdan yatırımcı almak istiyorsam, tam olarak işleyen bir web sitesine sahip olmam gerekiyor. Müşterilerin biz sanal asistanlarla görev veya saat satın alabilecekleri bir yer."

Nadine'in gözleri açılıyor. "İşte," diyor, "bu yüzden sanat alanında bir kariyer seçtim. Söylediğiniz tek bir kelime bile mantıklı değil."

Gülüyorum, elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Sonunda anladığında eğlenceli oluyor, söz veriyorum. Benim uzun zamanımı aldı."

Başını iki yana sallar. "Hayır, üniversitede her şeyi biliyordun. Hatırlıyorum. Yurt odamızda otururdun, yatağın kitaplarla doluydu. Hepsini üst üste yığmadan önce geceleri içinde uyuyamazdın bile."

"Yine de parti yapmama asla engel olmadı."

"Tabii ki yoktu. O günlerde bütün gece parti yapabiliydik."

"Yaşlanıyoruz," diyorum.

Başını sallıyor. "Çarşamba günü stüdyodan birkaç arkadaşım dışarı çıktım ve sanırım hâlâ akşamdan kalmayım."

"Bu üç gün önceydi."

"Evet," diyor. "Kesinlikle. Yine de mutlu musun? Kocanızın geri bildirimlerinden?"

İnledim. "Ona öyle deme."

"Kocanız mı? O biri değil mi?"

"Teknik olarak evet, senin de çok iyi bildiğin gibi. Ama ben onun hakkında böyle düşünmüyorum."

"Benim işim seni kızdırmak. En iyi arkadaşın iş tanımında bu var. Üzgünüm, Cece."

Gözlerimi deviriyorum. "İyi. Evet, bir akşam için her şeyden şüphe etmeme neden olsa da geri bildiriminden memnun kaldım. Ama ne konuştuğunu biliyor, en azından iş açısından."

Nadine biberiyeli cin toniğinden bir yudum alıyor, bulunduğumuz moda Soho barının vazgeçilmezi. Son moda fiyat etiketleri de var. "Bu adamın sırrı bu mu? Geçen yıl seni ne kadar çok çalıştırdığını unutmadım, biliyorsun. Ya da iki ay önce kanepemde onu memnun etmenin ne kadar imkânsız olduğu konusunda nasıl ağladığını. Ama hâlâ onun tavsiyelerini dinlemeye isteklisin."

"Tanrım, o zamanlar gerçekten abartıyordum."

"Hayır, stresliydin ve çok çalışıyordun. Geçmişteki senle de arkadaşım, biliyorsun, sadece şimdiki senle değil."

"Sanırım öyleydim. Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Ama bunu bana açıklayabilir misin?"

Victor'u düşünerek sandalyede arkama yaslanıyorum. Zor değil. O artık hayatımın her yerinde, tıpkı onun programını yürüttüğüm zamanki gibi. "Onu idolleştiren bir şoförü ve Wonder Woman olan bir hizmetçisi var. Görebildiğim kadarıyla ikisiyle de çok az iletişim kuruyor ama işlerinde çok iyiler."

Nadine, "Ve asistanı olarak da sen vardın," diyor. "Bu adamın nesi var da bu kadar çok harika insan onun için çalışmak istiyor? Anladığım kadarıyla berbat biri."

"Öyle. Onun için hiçbir mazeret uydurmuyorum. Ama... mükemmelliği davet ediyor. Onun yanında elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir şey yapamazsın, anlıyor musun? O buna izin vermez. Kendisi de aynı şekilde çok çalışır, Nadine. Bunu yakından gördüm. En sıkı pazarlıkları yapar ve onu bunu yaparken izlemek çok etkileyici. Bazen korkutucu olsa bile."

Gülümsemesi eğiliyor. "Onun küçük dalkavuklar ordusuna katılacakmışsın gibi konuşuyorsun. Stepford karısı olmanı istemiyorum."

Gülüyorum. "Oh, böyle bir risk yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu anlaşmanın en iyi pazarlığını yaptığımı düşünüyorum."

"Emin ol," diyor kaşlarını indirip oynatarak. "Tanışmanı istediğim birini buldum."

"Yaptın mı?"

"Evet. Francis Hunt Galerisi'nden Jake. Küratörlerden biri ve çok zeki biri, ama dolabımı renklendirip koordine ederim tarzında değil, anlıyor musun?"

"Hey," dedim. "Dolabımı renk koordinasyonuna göre düzenliyorum."

Sırıttıyor. "Biliyorum. Seninle birlikte yaşadım. Ve bir ilişkide böyle iki insan olamaz. Ya organizasyon sistemleriniz çatışırsa? Sonsuza kadar tartışırsınız!"

"Hayır," dedim. "Benimki kazanırdı."

"Jake dolabını düzenlemene izin verirdi. Bunu söyleyebilirim. Senin zevkine göre fazla iddialı da değil. Birkaç yıl önce

Senden daha yaşlı. Bilmiyorum Cecilia ama bence bu adam aradığım kişi olabilir."

"Beni tanıştırmak istediğin her erkek için bunu söylüyorsun."

"Peki hiç yanıldım mı?" "Evet,"
diyorum. "Her seferinde."

Homurdanıyor. "Herkes bir olasılık. Ama Jake kesin. Hem senin hem de kocanın başka insanlarla çıkma izniniz var, değil mi?"

İnledim. "Kocacığım?"

"Evet. Diğer yarınız, yang'ınızın yin'i, sonsuza dek mutlu olacağınız kişi."

"St. Clair bu konuşmayı duysa anevrizma geçirirdi. Ama evet. Gizli tutulduğu sürece başkalarıyla çıkabiliriz. Gerçi,"
diyorum bardağımın sapına uzanıp parmaklarımın arasında çevirerek, "iş ortaklarıyla yemeğe gittiğimizden beri bu değişti mi bilmiyorum."

"Yeni evli mutlu çiftler gibi davrandığınız zaman."

"Evet."

"Geçen hafta aranızdaki hava değişti mi?"

Başımı salladım. "Birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz. Sabahları spor yapıyor, sonra ben evden çalışırken o bütün gün işte oluyor. Eve yediyi geçe geliyor. Akşam yemeğini birlikte yemiyoruz. Televizyon izlemiyor ya da mutfakta takılmıyor. Gece geçen gemiler gibiyiz."

"Adam tam bir işkolik."

"Ders kitabı", kabul ediyorum.

"Yine de..." "Ne?"

"Geçen hafta, geceleri ortadan kaybolduğunu duydum."

"Kaybolmak."

Sandalyede kayıyorum. "Evet. Daireyi terk et. Yani tam olarak bekâr olduğunu düşünmüyorum."

Nadine'in gözler genişler. "Oh. Sen düşünmek o
gece biriyle buluşmak?"

"Bu kadar meşgul bir adam başka neden geceleri başka bir yerde geçirsin ki?" Omuz silkerek soruyorum. Bu beni rahatsız etmemeliydi ama yine de Victor'un geceleri başka bir kadına, başka bir daireye gittiği fikri derimin altındaki çiviler gibi hissettiriyor. Kaşındırıcı ve acı verici.

Onu tanıyorum. Programını, hayatını ben yönetirdim, onun adına e-postalar gönderirdim. Bizim binada ikinci bir dairesi vardı ya da yakınlarda bir otel odası kiralardı. Kolaylık ve zaman kazanmak için her şeyi yapardı.

Nadine, "Belki gece yarısı yürüyüşlerine çıkıyordur," diye öneriyor ama sesi kuşkulu.

İç çekiyorum. "Evet. O kadar boş vakti var. Sorun değil. Yani, anlaşmamız hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Başlangıçta ikimizin de çıkmakta özgür olduğumuzu açıkça belirtti."

"Bu da demek oluyor ki Jake'le buluşmakta özgürsün."

Gözlerimi deviriyorum. "Böylece dolabını renklendirebilirim." "Evet, tatlı tatlı seviştikten sonra."

"Bu cümleyi kurmandan nefret ediyorum."

Sırıttıyor. "Biliyorum."

Telefonu çalıyor ve ben kaşlarımı kaldırıp çantasını karıştırmasını izliyorum. "Ne zamandan beri telefonunun sesi açık?"

"Önemli olabileceğim zaman yaparım-oh." Yüzü bir anda değişir, odaklanır ve yırtıcı bir hal alır. "Alo?"

İçkimden bir yudum alıyorum ve utanmadan kulak misafiri oluyorum.

"Evet," diyor, sanki diğer uçtaki kişi onu görebiliyormuş gibi başını sallayarak. "Tabii ki. Evet, anlıyorum. Anlıyorum."

"Neyi anladın?" Fısıldıyorum.

Sırıttıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Memnuniyetle. Yirmi ikisinde mi? Evet, tabii ki. Evet, tabii ki. O zamana kadar seriyi tamamlayabilirim."

Ağzım açık, abartılı bir şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o bana tekrar sırtıtıyor. "Evet. Çok teşekkür ederim. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve bir saniye sonra sandalyesinden kalkıp bana doğru uzanıyor, çığlık atıyor. "Aman Tanrım!"

"Sergi için bir randevun var mı?"

"Evet! Benim assolist olduğuma karar verdiler! Bir assolist, Cecilia!"

"Bir assolist," diye , ona sarılırken.

"Birisi işi bıraktı ve bana daha erken gelip gelemeyeceğimi sordular. Eğer istekli olursam, indirim alırım." Arkasına yaslandı, koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Elbette istekliyim."

"Bu, gelecek ay açılış yapacağınız anlamına geliyor. Yirmi ikisinde."

"Evet." Gözlerini siliyor. "Yapmam gereken çok şey var. Yedi erdem serimi tamamlamam gerekiyor. Üç hafta içinde."

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

"Parayı da çok daha erken bulmam gerekecek. Umarım sen de bu konuda iyimsersin."

"Nadine," diyorum. "Bu konuda... O küçük sorunu çözmüş olabilirim."

Gözleri kısıldı. "İkinci kez mi evlendin?"

Homurdanıyorum. "Hayır. İlki yeterliydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sergi için param var. Bu, pazarlık ettiğim konuların bir parçasıydı."

Sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi bir elini masaya koyuyor. "Sen... Cecilia. Sen delisin."

"Ben kararlıyım," diyorum, "ve sen benim en iyi arkadaşımdan çok kız kardeşimsin."

Barın altın ışığında gözleri parlıyor. "Bunu kabul edemem."

"Tabii ki yapabilirsin. Bana St. Clair'le evlenmemi ve paranın kaymağını yememi söyleyen sendin ve ben de bunu yapıyorum. Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım. Açılış gününde ben de orada olacağım, gelmiş geçmiş en gururlu en iyi arkadaş olarak."

Bana tekrar sarılıyor, beni sıkıyor ve kapalı bir boğazdan konuşuyor. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"değilsin," diye mırıldandım. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Patron deliğinin de bana yardım etmesini sağlıyorum. Sen bir dahisin."

"Eğer yükselirsek, birlikte yükseliriz."

Başını sallıyor, gözlerini silmek için arkasına yaslanıyor. "Sergi açıyorum."

"Sergi açıyorsun," diye tekrarlıyorum. Bu noktaya gelmek için on yıl çalışmış gibi hissediyorum, onun deneylerini ve sesini bulmasını, tekrar kaybetmesini, yeni bir yönü yeniden keşfetmesini görmek.

Benim de boğazım biraz sıkılıyor. "Bunun bu gece için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Kutlama yapmalıyız."

Başımı sallıyorum, ikimizin de gözlüğüne uzanıp onunkini eline bastırıyorum. "Şerefe," diyorum. "İptal eden sanatçılara ve onların geride bıraktıkları fırsatları değerlendiren sanatçılara."

Kadehini kaldırıyor. "Birbirinin arkasını kollayan dostlara."

VICTOR

Önümdeki bilgisayar ekranı bir görünüp bir kayboluyor, gözlerim odaklanmakta zorlanıyor. Ofis sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. E-postalar ve notlar bekleyebilir. Beklemek zorundalar, çünkü bu gece içimde daha fazlası yok. Boş çalışıyorum.

Saat gece yarısını geçti ve yatmam gerekiyor.

Aslında öyleydi, ta ki her zaman kötü bir gecenin habercisi olan soğuk önsezi beni tekrar yataktan çıkarana kadar. Böyle gecelerde yapabileceğim en iyi şey, yatağıma yorgunluktan düşüp ölü gibi uyuyana kadar yatağımdan uzak durmaktır. Bu beni onları hayal etmekten alıkoyuyor.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Nerede o?

Cecilia bu gece nerede olacağından bahsetmemiştii ve Bonnie de bilmiyordu. Steven'ı aradım ama onu hiçbir yere götürmemiştii. Mutfak tezgahına bırakılmış bir not da yoktu.

Programı genellikle tahmin edilebilir. Güvenilir. Eve döndüğümde burada olur, Bonnie ile mutfakta alçak sesle, neşeli bir şekilde sohbet eder ya da son bir haftadır elinde bir kitapla oturma odasındaki kanepede oturur. Akşam 10'da yatak odasının kapısını kapatır.

Ve yatmak için merdivenlerden çıkarken, her zaman yarı açık ofis kapımda duraklar. "İyi geceler" der.

İlk başta beni rahatsız etmişti ama o her zamanki gibi profesyonel ve nazik davranmaya devam etti. Ben de hep karşılık veriyorum. "İyi geceler." Ve sonra onun yumuşak adımlarının üst kata çıkışını, dairemde yaşayan başka birinin sesini dinliyorum. Burayı bir ev gibi hissettiriyor.

Ama bu gece değil.

Masadan kalkıp mutfağa gidiyorum. Belki de ihtiyacım olan şey bir fincan kahvedir. Mikrodalga'nın üzerindeki saat çok geç bir zamanı, biri yirmi geçeyi göstererek bana saldırıyor.

Bunu hiç tartışmadık. Birbirimizi haberdar etmek ya da etmemek. Ama bunu kendisinin de fark etmesi gerekmez mi? Cecilia Myers, organizasyonel erdemin ve ileri görüşlülüğün timsali. Hayatımı o kadar sorunsuz yönetiyordu ki, o gidene kadar asistanım olarak onu özlediğimi bilmiyordum.

Başı belada olabilir.

Cecilia'nın şehirde kaybolması, telefonunun çalışmaması, cüzdanının hırsızlar için bir işaret olması gibi olası senaryolar aklımdan geçiyor. Cecilia başka bir adamın dairesinde, onun kollarında, tüm kahkahalarını ona atıyor. Ve sonra, beynim duramıyor, onun bir araba enkazındaki görüntüsü, vücudu bükülmüş ve kırılmış.

Zihnimi o görüntüden uzaklaştırıyorum.

Telefonuma uzandım ve onun numarasını buldum.

İşaretler ilerlerken parmaklarımı mutfak tezgahımda gezdiriyorum. Bir, iki, üç.

Dördüncüde cevap veriyor ama sesini duymuyorum. Baş döndürücü müziğin nabzını duyuyorum. "Cecilia?"

"Victor?"

"Evet."

"Bekle bir dakika!" Tropikal house'un ritmi patlıyor ve onun sözleri kahkahalar ve vücutların sarsıntısıyla karışıyor.

Bir gece kulübünde. "?" "Ne?"

"Neredesin Cecilia?"

"Fildişi'ndeyim!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu gece eve geliyor musun?"

"Evet, tabii ki . Sadece gidiyorum-" Sözlerinin geri kalanı anlaşılmıyor, ritim ve kahkahalar arasında kayboluyor.

"Eve nasıl gidiyorsun?"

"Taksi. Seni çok iyi duyamıyorum." Sesi kıkırdıyordu. Conway'in yemeğinden sonra olduğu gibi, ama daha kötüsü. "Gelip seni alacağım."

"Ne?"

"Gelip seni alacağım!"

Sesi bir gıcırtya dönüşüyor. "Şimdi mi?"

"Hayır. Gitmeye hazır olduğunda."

Yine bir ses geliyor ve sonra bir kapı kapanıyor. Bir kadının sırayı bozan biri hakkında bağırdığını duyuyorum. "Şimdi seni daha iyi duyabiliyorum," diyor Cecilia, sesi alçalarak. "Merhaba Victor."

"Merhaba. Gitmeden yirmi dakika önce bana mesaj at, seni alayım, tamam mı?"

"Tamam," diye nefes alıyor. "Çok ." "Geceleri şehirde yalnız olmanı istemiyorum."

"Arkadaşlarımla birlikteyim."

"Yine de. Bana mesaj at."

"Tamam. Seni göndereceğim-" Telefon kapanıyor ve diğer uçtaki kadın şehir merkezindeki bir kulübün tuvaletinde kayboluyor.

Teklif etmemeliydim. Israr etmemeliydim. Ama işte buradayım, ceketimi giyiyorum ve arabamın anahtarlarını alıyorum. Koridordaki masamın üzerinde duran iğrenç cam vazoyu geçiyorum. Ben çöpe attıktan sonra yerine koymuştu.

Sinirlerimi geriyor. Benimle dalga geçiyor. Benimle alay ediyor. Asansör beni garaja götürüyor ve siyah Range Rover'ı çok nadir kullanıyorum. Steven her gün daha rahat, park etme konusunda yetenekli ve ihtiyatlı.

Motor ellerimin altında mırıldanıyor.

Henüz mesaj atmamış olabilir ama evde oturup beklemeyeceğim. Şehirde olmak, hareket etmek daha iyi. Şehirde olmak, hareket etmek daha iyi.

New York sokakları, sarhoşlara ve parti müdavimlerine gece geç saatlerde yemek dağıtan taksiler ve mopedlerle doludur.

Tek elim direksiyonda trafikte dolanıyorum. Ne yaptığımı, hangi sınırları aştığımı düşünmeyi reddediyorum. Cecilia ve ben arkadaş değiliz. Cecilia ve ben arkadaş olamayız.

GPS'imın bana Ivory olduğunu söylediği kulübün zararsız siyah cephesinin önünde duruyorum. İçeriden hafif ama arabamdan bile fark edilebilen bir müzik sesi geliyor.

Bir taksi şoförü yer işgal ettiğim için bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum. İlk pes eden o oldu.

Telefonumun cebimde titremesi bir on dakika daha sürüyor.

Myers: Şimdi hazırım. Teşekkür !

Birkaç dakika bekledim. Mesaj attığında gitmiş olmamı makul kılacak kadar değil ama onu kulüpte bekletmek istemiyorum.

St. Clair: Dışarıdayım.

Gönderdikten sonra, başparmağım telefonumda onun isminin üzerinde geziniyor. Bunu yapmıyorum. Adının Cecilia yerine Myers olması iyi bir şey.

Mesafe iyidir.

Ama mesafenin bir yanılsama olduğunu, onun kulüpten çıkışını izlerken fark ediyorum. Bir kolu arkadaşına sıkıca sarılmıştı, şahidimiz olan siyah saçlı kadına. Patronu olacağım sanatçı.

Boş yolcu koltuğuna doğru eğildim ve camı indirdim. "Myers!"

Gözlerimiz buluşuyor. Koyu renk saçları gevşek ve yüzünün etrafında kıvrılmış, dağınık bir tutam yanağına düşüyor. Bana geniş bir gülümseme veriyor. Sanki en sevdiği insan benmişim gibi.

"İşte orada!"

Arkadaşı gülüyor ve hala sarmaş dolaş arabama doğru yürüyorlar. İkisi de.

Onlar arka koltuğa geçerken kaşlarımı çatıyorum.

"Merhaba," diyor Cecilia.

"Merhaba," diyor arkadaşı.

"Önce Brooklyn'de bir mola verebilir miyiz?"

Nehrin karşısında demek istiyor. Tabii ki hayır. Bunu söylemek için ağzımı açtım ve dikiz aynasından ona baktım. Cecilia da bana bakıyordu. Gözleri geniş, ciddi ve... mutlu. Cevap dilimin ucuna kadar geliyor.

"Tamam," dediğimi duyuyorum.

O gülümsüyor ve ben dikiz aynasından başka bir yere bakıyorum. Sessizce Brooklyn Köprüsü'ne doğru sürüyorum, trafik olmadığı için şükrediyorum.

Görünüşe göre bu gece Steven'im.

"Bunun için teşekkür ederim," diyor arkadaşı arka koltuktan.

Nadine mi? Adı bu mu? "Minnettarım."

Ölçülü bakışını görmek için başımı kaldırıyorum ve karşılığında başımı sallıyorum.

İkisi arka koltukta mırıldanarak vedalaşır ve sıkıca sarılırlar. Cecilia Nadine'in kulağına bir şey söylüyor ve ikisi de gülüyor. Benimle ilgili olduğunu bildiğim için kaşlarımı çatıyorum.

"Güle güle!" Nadine bana söyledi. "Her şey için tekrar teşekkür ederim!"

Başımı sallıyorum, parmaklarım direksiyona vuruyor. Tam gaza basmak üzereydim ki Cecilia da inerek beni şaşırttı.

Gülümseyerek yanımdaki yolcu koltuğuna kayıyor ve emniyet kemerini bağlıyor. "Teşekkür ederim. Nadine'i de bırakıp bırakamayacağını soracaktım ama orada telefon çekmiyordu."

"Elbette."

Üzerindeki dar elbiseyi çekiştirerek pürüzsüz dizlerinin ve kalçalarının üzerinden aşağı indiriyor. "Üşümüyor musun?"

"Biraz," diyor. "Ama üşümek için fazla mutluyum."

İçgüdülerimle savaşıyor ve kaybederek parmaklarımı tekrar vuruyorum. "Tamam. Isıracağım. Neden?"

"Nadine gelecek ay bir sanat sergisine katılacak!"

"Kutlamak için dışarı çıktın."

"Evet. Mecburduk, biliyorsun. Ivory şehirdeki en iyi kulüp değil ama her zaman iyi vakit geçireceğinizi biliyorsunuz." Koltuğunda arkasına yaslanıp pelüş deriye yerleşiyor ve mutlu bir iç çekiyor. "Beni aldığınız için teşekkür ederim."

"Bir değil."

"Oh! Sen sürüyorsun!"

"Son kontrol ettiğimde evetti."

"Ama Steven nerede?" Sanki arka koltukta gizleniyormuş gibi arkasına bakıyor.

Dudaklarım kıvrılıyor. "Bu gece izinli. Sandıkta saklanmıyor, eğer düşündüğün buysa."

"Demek sen kullanıyorsun." Gözleri buğulu bakıyor ve dolgun dudakları gülümsüyor, sanki başka bir şey yapamazlarmış gibi, sanki bu gece için mutluluğa kilitlenmiş gibi.

"Hâlâ öyleyim, evet."

Kıkırdıyor ve tıpkı Conway'lerin yemeğinden sonra yaptığı gibi topuklu ayakkabılarını çıkarmak için uzanıyor. "Bunlarla dans etmek yasadışı olmalı."

Buna söyleyecek bir şeyim yok, o yüzden söylemiyorum. Ama çıplak bacaklarını uzatışını izliyorum.

"Ben istemedim... şey." Bana bakıyor, gözlerinde tereddüt var. "Beni neden aradın? Nerede olduğumu öğrenmek için mi?"

"Evde değildin, geç olmuştu ve genelde evde olursun."

"Ne zaman çıkacağımı sana söylememi istediğini bilmiyordum."

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse ben de öyle."

Aramızda bir sessizlik oluyor ve bu sessizlik onun koltuğunda dönerken çıkardığı sesle bozuluyor. "O zaman geç kalktın?"

"Uyuyamadım."

"Sen de bazı geceler yoksun."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelimelere dökebileceğim bir şey değil ve dökebilsem bile, onun bunu yapacağından şüpheliyim... hayır.

"Fark ettiğini bilmiyordum."

"Evet," diyor. "Ve seni nereye gittiğini sormak için aramıyorum."

"Hayır, sanırım bilmiyorsun."

Boğazını temizliyor ve neşesinin altında gergin bir şeyler var. "Eve bıraktığın için minnettarım. Ama ben de senin gibi istediğim kadar uzun süre ve sıklıkta dışarıda olabilirim."

Buna itiraz edemem. Evde olmadığı zaman hissettiğim huzursuzluğu da kabul edemem. "Not aldım. Senin için alışılmışın dışındaydı ve ben de... kontrol ettim."

Koltuğa yaslanıp rahatlıyor, avuç içleri dizlerinin üzerinde. Sol eline bakıyorum ve çıplak olduğunu görüyorum. Tabii ya. Yüzükler benimle, evdeki kasada.

Annemin nişan yüzüğü Cecilia'nın parmağına çok yakışmıştı.

"Neredeyse iki aydır evli olduğumuzu biliyor musun?" dedi.

"Bunu biliyordum."

"Bu da sadece on ayımız kaldığı anlamına geliyor." "Boşanmayı dört gözle mi bekliyorsunuz?"

Gülüyor, bir elini dağınık siyah saçlarında gezdiriyor. Düşük at kuyrukları ve sıkı topuzlar gitmiş. Bunu onaylıyorum. Yaşasın özgür, yuvarlanan dalgalar. Elime dolandığında nasıl hissettireceklerini merak ediyorum. "Sadece bu kadar pürüzsüz olmasına şaşırdım," diyor.

"Kavga etmemizi mi bekliyordun?"

Homurdanıyor. "Hayır. Ama daha fazla hıçkırık bekliyordum. Senin için çalıştığım zamana kıyasla daha az sürtüşme yaşıyoruz."

"Sürtüşme mi yaşadık?"

"Evet. Belki fark etmediniz."

Apartmanımın garajına yanaşıp çelik kapının santim santim yükselişini izliyorum. "Çok şey yaptık."

"Evet, bu doğru. Kesinlikle yaptık. Sizin için çalışan hiç kimsenin başka bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

Arabayı park ettim ve kapısını açmak için yürüdüm. Ama o çoktan dışarı çıkmış, çıplak ayakla betona basmıştı.

"Cecilia."

Gülüyor ve topuklarını tekrar giymek için eğiliyor, kendini desteklemek için bir elini uzatıyor. Elini koluma koyuyor, ben de kıpırdamadan duruyorum. "Sarhoşken ele avuca sığmıyorsun."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Sarhoş değilim ve ele avuca sığmam!"

"Tabii ki değilsin."

"Düz bir çizgide mükemmel bir şekilde yürüyebiliyorum. Alfabeği geriye ve ileriye doğru ezbere okuyabilirim-hayır! Daha iyisini yapacağım!" Doğruluyor ve beni hayrete düşürerek sosyal güvenlik numaramı ve doğum günümü ezbere söylüyor. "Ah, bir de Boğa burcusun," diyor, "ama astrolojiye inanmıyorsun."

Ona bakıyorum. Aklımdan milyonlarca cevap geçiyor. En güvenli olanı seçiyorum. "Bu senin ayık olduğunu kanıtlamaz."

"Hadi ama, sen bile bunun biraz etkileyici olduğunu kabul etmek zorundasın."

"Elbette."

Kolları iki yanında, yanımdan geçip asansöre doğru yürüyor. "Sormamalıydım. Övgü kabul etmeyen bir politikanız olduğunu herkesten iyi biliyorum."

"Övgü almama gibi bir politikam yok."

"Ah," diyor. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

Onun sataşmalarına söyleyecek bir şey bulamıyorum ama sonra bulmama gerek kalmıyor çünkü asansörün kapıları açılıyor ve zıplayarak ön kapımı açıyor. Onun ön kapısı.

Ön kapımız.

Doğruca yukarı çıkmalıydım ama bu geceyle ilgili hiçbir şey plana uygun gitmedi. Bu yüzden onu takip ettim.

Mutfak. Giderken ışıkları yakıyor ve buzdolabını açıp içindekileri inceliyor.

Onu izliyorum. "Bununla ne demek istedin?"

Alçak sesle mırıldanıyor ve bir paket çıkarıyor. "Bunu beğendin mi?"

"Ne olduğunu göremiyorum." "Humus."

"Hayır."

"Anladım," diyor ve bebek havuç bulmak için bir kutuyu karıştırıyor. "Senin için ayırdığı bir şeyi atıştırarak Bonnie'planını yanlışlıkla mahvetmediğimden emin olmak istiyorum."

Mutfak tezgahına yaslanıyorum. "Konuyu saptırma. Ne demek istiyorsun?"

"Ne hakkında?" Plastik kapağı yırtarcasına başını sallıyor, sanki hâlâ müzik dinliyormuş gibi. Sütyeninin beyaz dantel kenarı yakasından dışarı fırlıyor ve bir anda görebildiğim tek şey o oluyor.

Cecilia iç çamaşırlarıyla. Cecilia'nın üzerinde hiçbir şey yok.

Her gece benimkinin karşısındaki yatak odasında uyuyorsun.

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerimi yakalıyor. Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Övgü yok politikam. O bende yok. Sonrasında ah dedin."

Gülüyor ve ses mutfağa yayılıyor, mutfağı daha önce hiç olmadığı kadar dolduruyor. "Övgü almama politikanız olmadığını söylüyorsanız, bu hiç övgüye değer bir şey yapmadığım anlamına gelir. Ama yıldız bir asistan olarak - itiraz etmeyin - yaptığımı biliyorum. İşimde harikaydım."

Kaşlarımı çatarak mutfağında dolaşmasını, çekmeceleri açmasını ve mutfak eşyalarını bulmasını izliyorum. Sanki burayı o tasarlamış gibi görünüyor. Sanki her gün burada yemek yapıyormuş gibi.

Belki de öyledir. Ben yokken günlerini nasıl geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Birdenbire bana bir suç gibi geldi.

"Seni övdüm."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Ne zaman?"

Ona bakıp beynimi yokluyorum. Aşırı övgü bir işyerine yardımcı olmaz. Moral veya motivasyonu artırmaz ve çok fazlası tüm operasyonun değerini düşürür. "Her gün birlikte çalıştık. Ne zaman bilmiyorum."

Cecilia dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle mırıldanıyor. "Ne kadar sık olduğunu söyleyebilirim. Asla."

Kaşlarımı çatıyorum, humusa bir havuç batırırken onu izliyorum. Etrafında döndürüyor. "Yani katılım ödülleri inanmıyorum," diyorum. "Yönettiğim her ofis başarılı oldu."

Gülümsüyor ve bu özel bir gülümseme, sanki sadece onun anladığı bir şaka yapmışım gibi. "Tabii ki öyle."

"Tabii ki mi? Sıkı çalışma ve özveri gerektirdi."

"Biliyorum, biliyorum. Buna itiraz etmiyorum. Sen tanıdığım en çalışkan insansın." İltifatı hiçbir şey değilmiş gibi savuruyor. Kolaymış gibi. Apaçık. Apaçık.

Buzdolabını tekrar açmasını izliyorum. Bayan Myers'ın ilkel saç modellerini özleyeceğim günün geleceğini bilmiyordum ama şimdi onları özlüyorum, siyah saçlarının sırtından aşağı kıvrılmasını izliyorum. Çok dikkat dağıtıcı.

"burada," diye mırıldanıyor kendi kendine ve bir cam şişe çıkarıyor. Kapağını çevirmeye çalışıyor ama açılmıyor.

Karar vermeden önce hareket ediyorum ve ellerini usulca kenara itiyorum.

"Oh," diye nefes alıyor ve bana bakıyor.

Kötü bir lise filminden fırlamış bir hareket. Ama onun için kapağı açıyorum ve kendimi bir metre boyunda hissediyorum. "İşte," diye mırıldandım.

Sesi sıcaktı. "Teşekkür ." "Bu da ne böyle?"

"Kombucha. Biraz ister misin?" Şişeyi geri alırken elleri benimkilere geliyor ve bu basit temas beni

Sessiz. İki bardak çıkarışını izliyorum ve o zahmete girdikten sonra...

"Sarhoşken kombucha mı içiyorsun?"

"Sarhoş değilim," diyor ve her bardağa sağlıklı bir miktar dolduruyor. "Bu onarıcı. Sağlıklı. Ve yarın kesinlikle harika hissedeceğim anlamına geliyor."

"Neden ki? Eğer şimdi sarhoş değilsen?"

Gözlerini bana diyor ama şakacı bir tavırla. "Kombucha'nı istiyor musun, istemiyor musun?"

Ben görmüyorum. Etrafta dönen küçük parçacıklarla hiç de iştah açıcı görünmüyor.

"Evet," diyorum ve işte o zaman yukarı çıkmam gerektiğini anlıyorum. Çünkü o, sahip olduğumu sandığım asistana hiç benzemiyor, komutlarıma cevap veren ve asla karşılık vermeyen, çok bol kalem etekler giyen ve saçlarını ilkel at kuyruğu yapan Bayan Myers'a hiç benzemiyor.

Karşımdaki kadın hayat ve kahkaha dolu, ilgi ve hayallerle dolu ve uzun zamandır ilk defa bu durum beni rahatsız etmekten ziyade meraklandırıyor.

Bana böyle bir mutfakta geçirdiğim zamanları hatırlatıyor. Evlerin iş ve dinlenme yerine kahkaha ve yaşam için olduğu zamanları. Beni kızdırmaya cüret eden birinin olduğu zamanları. Fırsat bulabilecek kadar yakın biri.

"Victor?" diye soruyor. Sesinde hiç tereddüt yok. Bana Bay St. Clair demeyi ve ısırdığımı düşündüğü gibi merdivenlerden geri çekilmeyi tercih ediyormuş gibi değil, ismimi sahipleniyormuş gibi söylüyor.

"Evet?"

"İki aylık evliliğin şerefine," diyor ve kombucha bardağını kaldırıyor.

Kendi bardağıma bakıyorum ve bulaşık suyu gibi görünüyor.

Ama ben onunla tokuşturuyorum. "Sadece on tane kaldı," diyorum.

Bardağının kenarından bana gülümsüyor ve kendime rağmen ben de gülümsediğimi hissediyorum.

İçkinin tadına bakar bakmaz ölüyor. Cecilia yüz ifadem karşısında kahkahayı patlatıyor ve durmuyor, katlanıyor

Mutfak üzerinde iki büklüm oldu. "Evet,"
dedim. "Kesinlikle sarhoş."

Tekrar gülüyor. "  z  r dilerim. Sadece... Özür dilerim."

Barda  ımın kalanını lavaboya bo  altıyorum. "Bu kadar
iğrenç bir şeyle kadeh kaldırmak muhtemelen kötü şanstı."

"Yüzün," diyor. "Her zaman çok dikkatli olmuşumdur.
Size gidecek şeyler
sunuyorum."

"Hoşlandığım şeyler mi?"

"Evet. Marulu BLT'lerde seviyorsunuz ama
hamburgerlerde sevmiyorsunuz. Bifteklerinizi orta pişmiş
tercih ediyorsunuz. Kahvedeki krema ve aromalardan daha
da nefret ediyorsun. Bir keresinde sana fındıklı kahve ikram
etmiştim ama bir daha asla."

Gülümsemesi tatmin edici. Bunu bozmaya karar verdim.
"Sosyal güvenlik numaramı biliyor olabilirsin," diyorum, "ama
bu beni gerçekten tanıdığın anlamına gelmez."

"  yle değil mi?" Cecilia sandalyede kayıyor ve bu onu
daha da yaklaştırıyor, parfüm kokusu siniyor. Yeşil gözleri
ciddi bir şekilde benimkilere bakıyor. "Kimi i  e aldığını,
kiminle vakit geçirdiğini biliyorum. Kıyafet zevkinizi ve
terziklik   l   lerinizi biliyorum.   irin e-posta vedalarının seni
kızdırdı  ını biliyorum. Tatilleri sevmiyorsun. İnsanların 'gibi'
kelimesini gereksiz yere kullanmasından nefret ediyorsun.
Gözlerinin nasıl se  irdi  ini gördüm."

"Gözlerim se  irmiyor," diyorum. "Ama 'gibi' kelimesi
anlamsız."

Sırıti  ı genişliyor. "Eskiden beni rahatsız etmezdi ama
Şimdi ne zaman bu kelimeyi kullanan birini duysam aklıma
sen geliyorsun."

"Yani çok şey biliyorsun," diyorum. "Ama hepsini değil."

Dudaklarını b  z  yor. "Kadınlardan hoşlandığını
biliyorum." Ah. İlginç. "Tanıyor musun?"

"Evet. Randevularının çoğunu ben ayarladım, biliyorsun.
Restoranları ayarladım, telefonlarını başladım. Bir tipin var."

Cecilia benimle hiç böyle konuşmamıştı. D  n de böyle
konuşmazdı, yarın da konuşmazdı, sıvı cesareti
kaybolduğunda.

"Peki sence benim tipim ne Cecilia?"

"Uzun boylu, ince yapılı, genç," diyor. "Genellikle onları almak için bir araba göndermenizi bekliyorlar. Siz derken, tabii ki, aslında beni kastediyorlar."

"Mmm."

"Size bağlanmak istediklerinde masamda bir mazeret listesi hazırlamak zorunda kaldığımı biliyor musunuz?"

"Mazeret listesi mi?"

"Evet. Bilirsiniz, bir toplantıdasınızdır, bir telefon görüşmesi yapıyorsunuzdur, bir iş gezisindesinizdir. Önemli bir sözleşmeyi sonuçlandırıyor sunuz ya da valiyle bir toplantınız var."

"Vali ile bir görüşmem mi vardı?"

Gözleri gülüyor. "Evet. En azından çıktığın kadınlar söz konusu olduğunda, geçen yıl valiyle altı kez görüştün."

Başımı salladım. "Bir şeyler uyduruyorsunuz, Bayan Myers."

"Biliyor musun, onlardan birine evlenme teklif etmediğine şaşırdım. Gerçek bir evlilik yapabilirdiniz. En azından yarı gerçek bir evlilik."

Yanındaki sandalyeyi çekiyorum. Bu hareket dizlerimizi masanın altında birbirine dayıyor. "Neden bu kadar çok çıktığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü sen..." Sözcükleri tükeniyor, gözleri açılıyor. "Son altı aydır yaptığın şey buydu."

"Evet," diye itiraf ediyorum ve onu gücendirip gücendirmedigimi merak ediyorum.

Bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim. Sadece senin kadınlarla çıktığını hayal edemiyorum, tek niyetin... şey..."

"Bir eş bulmak," diyorum. "Büyükbabamın vasiyetindeki bir maddeyi yerine getirmek için."

"Evet. Çok metodik. Tam senlik."

"Çok ben," diye tekrarlıyorum, bakışlarım dudaklarına düşüyor. Daha önce fark ettiğimden daha dolgunlar ve alttakini dişlerinin arasına sıkıştırdığında küçük girintiler oluşuyor. "Beni gerçekten tanıdığını sanıyorsun."

Sesinde mizahın son izleri de kayboldu. "Bazı şeyleri biliyorum. Hâlâ merak ettiğim pek çok şey var."

"Sosyal güvenlik numaranı bilmiyorum olabilirim, ama bu senin hakkında bir şeyler bilmediğim anlamına gelmez, Cecilia Myers."

Nefesi kesiliyor. "Pek bir şey bilmiyorsun."

Mutfakta tehlike var ve gitmeliyim. Ama gitmiyorum. "Arkadaşlarını çok önemseydiğini biliyorum. Bir arkadaşının hayalinin gerçekleşmesine yardım etmek için benimle evlenecek kadar. Şehre yakın bir kardeşin ya da ailen olmadığını biliyorum. Kendi ayaklarının üzerinde durmak ve işini kurmak istediğini ama bundan korktuğunu da biliyorum. Benimle evlenmeyi hem bir fırsat hem de bir kaçış olarak gördüğünü biliyorum" diyorum. "Kıyafetlerin senin için bir kalkan olduğunu biliyorum. Ofiste mütevazı ve rüküş giyiniyordun çünkü ciddiye alınmak istiyordun."

"Ben rüküş giyinmedim."

Bakışlarım şal elbisesinin yakasında geziniyor. "Sen böyle giyinmedin."

Yumuşak bir şekilde nefes veriyor. "Hayır. Ofiste olmaz."

"Nedenini anlıyorum." Eğer anlasaydı işime konsantre olamazdım. "Bildiğim kadarıyla bu evliliğe ya da sağladığı paraya gerçekten ihtiyacın yoktu. Sen istedin. Fırsat istedin, hırslısın, kararlısın. Bu aynı zamanda, kendine itiraf etmesen bile, içinde bir yerlerde benden kurtulmayı o kadar da istemediğin anlamına geliyor."

Sesi alçak. "Vahşi bir şey yapmak istedim."

Onun bakışlarında kendimi kaybetmek kolay olurdu. Çekim orada, bana kalmamı, boğulmamı söylüyor. Zafer şakaklarıma vuruyor ve ani bir arzu midemi yakıyor. Şimdi ona uzanabilirdim. Onu öpebilirim.

Cecilia yutkunuyor, eli bardağını sıkıca kavırıyor. "Seninle evlendiğim için hakkımda kötü düşünmüyorsun değil mi?"

Ne?

"Hayır. Neden ki?"

"Çünkü bunun için para alıyorum."

"Bu bir iş anlaşması," diyorum. Bu sözler kararlılığımı güçlendiriyor, damarlarımdaki ihtiyaç çarpıntısını sabitliyor. "Bundan ikimiz de kazançlı çıkıyoruz. Eğer bir şey varsa, bunun için senin hakkında iyi düşünüyorum. Bana yardım ettin." En iyi anladığım şey iş, belirsizliği ya da duyguyu ortadan kaldırıyor. Bu benim anladığım alan. Ayağa kalkıyorum. "İyi geceler, Cecilia."

Koyu renk gözleriyle beni izliyor. "İyi geceler Victor. Bu gece için teşekkür ederim."

Bu kez yatağa girdiğimde uyku beni hemen karşılıyor ve hiç rüya görmüyorum.

OceanofPDF.com

CECILIA

"Bu gnocchi mi?"

Bonnie başını sallar ve ortaya çıkarır ve plaka . altın köfte. "Bu akşamki yemeğimiz ragu soslu gnocchi."

"Buraya taşındığımdan beri kraliçeler gibi yiyorum. Bu harika kokuyor."

Gülümsüyor ve onları teker teker kaynayan tencereye atıyor. "Bu benim tutkum."

"Oh, ve biz söyleyebiliriz."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Biz mi?"

"Evet. Victor'un da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum."

Bonnie'nin memnuniyeti yanaklarından okunuyor, ocağa döndüğünde bile. Bir sandalye çekip mutfak masasına oturuyorum.

Bugün baş ağrılarıyla doluydu. Girişimim için web yaratıcılarıyla görüşüyordum ve şu ana kadar tek bir tanesiyle bile kendimi rahat hissetmedim. Gereksinimlerimi alıp bunları hem işe alacağım asistanlar hem de müşterilerimiz için işleyen bir web sitesine dönüştürmeleri gerekiyordu. Bundan önce, mülakatlarda ne kadar çok iş yapıldığını hiç fark etmemiştim.

Ön kapı açılır ve tanıdık ayak sesleri koridorda yankılanır. İzledikleri rota değişmiştir.

Geçen hafta, beni kulüpten aldığı geceden beri.

Neredeyse öpüştüğümüz gece.

Doğruca ofisine gitmiyor. Onun yerine mutfağa yöneliyor.

Saçımı kulağımın arkasına doğru düzeltiyorum ve Bonnie'ye bakıyorum ama arkası dönük. Victor mutfağa giriyor. Takım elbise ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını santim santim sıvıyor. "Merhaba," diyor.

"Merhaba," dedim. "Günün iyi geçti mi?"

Başını sallıyor. "Brad bugün o kadar da kötü batırmadı."

Bir ay önce olsa ciddi olduğunu düşünürdüm. Belki o da öyle düşünürdü. Ama benimkilerle buluşan mavi gözlerinde kuru bir mizah var.

"Şaşırtıcı," diyorum. "Yanlış yöne doğru nefes almadı mı?"

"Hayır. Kahvemi de haşlamadı."

"Öğreniyor."

"İyi bir öğretmeni vardı."

Yanaklarımda memnun bir kızarıklık belirliyor. Kalın, koyu sarı saçları eliyle karıştırdığı için dağınık.

"Bugün büyük kararlar vermek zorunda mıydın?" Bir kaşını kaldırıyor. "Duydun mu?"

"Tahmin etmiştim."

"İş ortaklarımdan biri bir medya holdingiyle devralma görüşmeleri yapıyor. Bu Acture'ın en büyük satın alımlarından biri olacak."

"Oh. Bu gerçekten heyecan verici."

Başını sallıyor ama kaşları çatık. "Evet. Carter bu konuda istekli ama grup olarak pazarlık yapmamız gerekecek. Medya şirketi satmak istemiyor."

"Aile işi mi?"

Bir el sallıyor. "Büyük hissedarların hepsi büyük, geniş bir aileden geliyor. Duygusallığın kararlarını gölgelemesine izin veriyorlar."

Bunu en büyük hataymış gibi söylüyor ve ben de gülümsüyorum. "Bu gece çok işin var mı? Yoksa akşam yemeği yiyebiliriz."

Victor'un eli mermer tezgahın üzerinde düzleşiyor. Sessizlik uzuyor, teklifim havada asılı kalıyor. O kapıyı kapatabilir. Bunu yapmakta haklı.

"Elbette," diyor.

"Tamam. Güzel." Sandalyemden fırlayıp bardaklarımızı alıyorum, ani bir sinir krizi geçiriyorum. "Yemek çok lezzetli kokmuyor mu?"

"Öyle."

Bonnie, "O da neredeyse bitti," diye ekliyor. Bizim için tabakları hazırlıyor ve ben de Victor'un karşısındaki masaya oturuyorum. Gözlerini telefonundan ayırmıyor ama ben onu izlerken çok sıra dışı bir şey yapıyor.

Sessize alır ve pantolonunun cebine sokar.

Baktığımı gördü. "Bir sorun mu var?"

Başımı sallıyorum. "Hayır."

Tabaklar önümüzde beliriyor ve Bonnie afiyet olsun diyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona ve bunda ciddiyim. "Bu inanılmaz görünüyor."

Ellerini önlüğüne siler. "Buzdolabında parmesan var ve bir şişe kırmızı şarap harika olur. Keyfinize bakın."

"Teşekkür ," diyor Victor.

Bonnie tekrar başını sallıyor ve mutfaktan çıkarken dudaklarındaki gülümsemenin kıvrımını yakalıyorum. Buzdolabında şarap var, ha?

Victor şarabın mantarını pratik bir hareketle açıyor. Kollarındaki kaslar mantarı her çekişinde esniyor.

Lanet olası gömlek

kolları. "Cecilia?"

"Evet?"

"Girişiminiz nasıl gidiyor?"

Aklımı toplamam biraz zaman alıyor. Ama bunu yaptığımda, bir açıklama yapıyorum ve dua ediyorum ki bunu çıkarmasın.

aylık mentorluk seanslarımızdan.

"Aslında bazı kişisel asistanlarla konuştum. İşten ya da okuldan tanıdığım insanlar. Birkaçı katılmakla ilgileniyor. Esnek bir iş. Belirli bir hafta içinde istedikleri kadar saat çalışmak için kaydolabilirler."

Başını sallıyor. "Asistanlar açısından olduğu kadar müşteriler açısından da esnek. Bu iyi, Myers."

"Teşekkür ederim. Şu anda zorlandığım şey web tasarımı."

"Anlat bana."

Victor sorunlarımı dinliyor, bardağından bir şeyler içiyor ve yemeğine yumuluyor. Her zamanki iş toplantılarında olduğu gibi kaşlarını çatmış görünüyor.

Bir değişiklik hakkında olumlu, iki nokta hakkında da eleştirel yorumlarda bulunuyor. Bundan sonra sessizliğe gömülüyoruz, mutfaktaki tek ses çatal bıçaklarımızın tabaklara çarpması.

Boğazımı temizliyorum. "Annem bir ya da iki ay içinde şehre geliyor."

"Öyle mi?"

"Evli olduğumu bilmiyor."

"Oldukça büyük bir değişiklik," diyor Victor. "Ona söylemeyi düşünüyor musun?"

"Evet. Bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum."

"Ona sözleşmeyi gösterebilirsin. Belki anlaması daha kolay olur."

Gülüyorum. "Evet. Sonra da aklını kaçırrır."

"Onaylamaz mıydı?"

"Evliliği bir iş anlaşmasına dönüştürmemden mi? Hayır. Yapacağından şüpheliyim. Gerçi o... alışılmadık biri. Evliliği kendisi için hiç seçmedi ve sanırım benim de seçeceğimi hiç düşünmedi."

Victor yemeyi bıraktı, bakışlarını benimkilere dikti. "Annen senin evleneceğini hiç düşünmemiştir."

Omuz silkiyorum. "Beni bundan daha iyi yetiştirdiğini söylerdi." Kaşları kalkıyor. "Annen ilgi çekici birine benziyor."

"Öyle. Benim gibi değil, biliyorsun. Bir hafta oruç tutmaya karar verir, ancak bir sonraki hafta bir ay sürecektir bir yemek kursuna başlar. Söylemeyi çok sevdiği gibi, bir koca onu sadece yavaşlatırdı. 'Erkekler bir mevsim içindir, bazen bir sebep içindir, ama asla bir ömür boyu değil'".

Victor . "Peki ya baban?"

"Resimde yok. Ben büyürken annem hikayeyi çok değiştirdi. Bir hafta onun gezgin bir müzisyen olduğunu söylerdi, bir sonraki hafta ise mafyadan kaçtığını. Şimdi büyüdüğüm için, sanırım onun kim olduğundan tam olarak emin değil."

Başını iki yana sallar. "Bunu beklemiyordum."

Bu beni gülümsetiyor. "Hayır, bunu görebiliyorum. Muhtemelen size çok düzgün bir geçmişe sahip biri gibi görünüyorum."

"Evet. Asistan olmak için yetiştirildim."

"Tanrım, umarım kimse asistan olmak için yetiştirilmez."

Homurdanıyor ve bakışlarını tabağına geri çeviriyor. "Nefret ettin o zaman?"

"Neyden nefret ettim?"

"Benim için çalışma zamanın. Gün sayıyordun, Myers."

"Yine Myers'a döndüm," diyorum. "İş hakkında konuştuğumuzda bu çok sık oluyor."

"Alışkanlıkların gücü. Ve sakın saptırma."

"Değilim," diyorum, öyle olmama rağmen. Gnocchi çok lezzetli, cennetten çıkma küçük yastıklar gibi ve cevabımı beklerken onları metodik bir hassasiyetle yiyor. "Her zaman nefret etmedim. Bayıldığım günler de oldu."

"Oh?"

"Evet. Sizin adınıza pek çok güçlü insanı aramam gerekti, zamanınızı isteyen bir grup Exciteur yöneticisine hayır demekten bahsetmiyorum bile."

"Kapı bekçisi" diyor.

Başımı salladım. "Senin gücün vardı ama benim de güce erişimim vardı."

Dudakları kıvrılıyor. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Bazen, evet. Programınızı ve takviminizi kontrol etmek, her şeyin düzenli olduğundan emin olmak... İşin bu kısmını seviyordum. Düzenlemeyi hâlâ seviyorum. Bu benim tutkum."

Boş tabağını itiyor. "Yani sevmediğin kısım bendim."

"Söylediğim bu değil, gerçekten."

Victor bir kaşını kaldırır. "Sana evlenme teklif ettiğimde benden uzaklaşmak istediğini söylemiştin."

Sandalyemde kayıyorum. "Hatırlıyorum."

"Demek işinin sevmediğin kısmı bendim."

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Her zaman değil. Senden çok şey öğrendim. Ama seni memnun etmek ya da tahmin etmek kolay değildi."

Yine de bir yanımda tam da bu yüzden onun asistanı olmaktan gurur duyuyordu. Şu canavarla nasıl başa çıktığıma bir bakın. Düzenli olarak çalışanlarının kafasını koparan bir adama erişimim vardı ve kovulmamıştım.

Şimdi onu karşımda, gömleğinin kollarını sıvamış ve lacivert gözlerini ciddi bir şekilde benimkilere dikmiş olarak

görmek, çift görüşe sahip olmak gibi bir şey. Şimdi kendi

evinde, benimle konuşurkenki görüntüsü, masasının

arkasında bana bir dahaki sefere doğru yapmamı, aksi

takdirde yapamayacağımı söyleyen görüntüsünün üzerine

bindirilmiş. Aynı adam. Ve yine de. İkisi bulanıklaşıyor, ikisi

de kenarlardan yumuşuyor,

ve artık ondan korkmadığımı fark ettim. Bir süredir korkmuyordum.

"Not ettim," diyor, sanki bunu yüksek sesle dile getirmişim gibi. "Çok geç olduğunu biliyorum, ama ne olursa olsun, işinizde mükemmeldiniz. Umarım bunun ücretinize yansıdığını görmüşsünüzdür."

Onun sözlerinden duyduğum gurur göğsümü kabartıyor. Evet, bana cömertçe ödeme yapmıştı ve birikim hesabımla çoğundan daha şanslı olduğumu biliyorum.

Ama o kelimeleri hiç

söylememişti. "Teşekkür

ederim," dedim.

Bu konu kapanmış gibi tekrar başını sallıyor ama masadan kalkmıyor. İkimiz de artık yemek yemiyoruz.

I ulaşmak için ve Şarap kadehi. "Bu sen heyecanlı yarın hakkında?"

"Yarın," o tekrarlar. "Ah. Nadine'in sergi açılıyor."

"Evet."

"Brad'e birkaç sanat dergisini aratıp galeri açılışından söz ettirdim."

"Yaptın mı?"

Sanki nasıl davranacağından emin değilmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ama başını sallıyor. "Evet. Oraya birkaç fotoğrafçı daha getirmeliyiz. Bizi birlikte fotoğraflamak isteyeceklerdir."

"Sorun değil."

"Görünüş açısından da birkaç parça alacağız."

Sırıtiyorum. "Tanrım, bu mükemmel. Teşekkürler Victor. Bunu yaptığın için."

"Evet."

"Onun için çok heyecanlıyım," diyorum. "Bu noktaya gelmek için çok çalıştı, biliyorsun. Galeri onun için mükemmel ve sahipleri şimdiden bazı eserlerinin kalıcı olarak sergilenmesini istediklerini ima ettiler." Sonra onun sözlerini hatırlayarak gülüyorum. "Ama bu kadar önemli bir şeyde, ilk galeri açılışında bile bana birini ayarlamaya çalışıyor."

Victor şarap kadehini indirir. "Sana birini ayarlamak için."

"Evet. Görünüşe göre küratörlerden biri, ondan alıntı yapıyorum, kendisi için dolap düzenleyebileceğim bir adam."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben de öyle," diyorum. "Ama bir ilişkide iyi uyum sağlayabileceğim biri için Nadine."

"Bunu nereden bilebilir ki?"

"Beni çok iyi tanıyor. Çıkıp da tanışmadığı bir erkek olduğunu sanmıyorum."

Victor'un sesi soğuk. "Sadece kendi dolaplarını düzenlemekten aciz erkeklerle mi çıkıyorsun?"

Başımı salladım. Neden bu konuyu açtım ki? "Hayır. Sanırım bu onun uyumluluk testi versiyonu. Organizasyonel yanımı dengeleyecek biriyle birlikte olmam gerektiğini düşünüyor."

"Ah," diyor.

"Bilimsel değil. Sanırım kendisi gibi biriyle çıkmamı istiyor. Belki işe yarar, bilirsin. En iyi arkadaşım olmasının bir sebebi var."

Dudakları ince bir çizgi halinde. "Yani yarın oraya hem flört etmeye hem de arkadaşına destek olmaya gidiyorsun. Benim de gelmemi istediğine emin misin?"

"Tabii ki biliyorum. Kimseyle flört etmeye niyetim yok."

"Arkadaşınızın sizi teşvik etmesi dışında."

"Ben kendimim" diyorum ve bunu birden fazla şekilde ifade ediyorum. Bu aptalca hikâye neden bir sorun teşkil ediyor? Haftada birkaç gece ortadan kayboluyor, kim bilir nereye gidiyor ve kim bilir ne yapıyor.

Kim bilir .

Geçen hafta böyle bir gecede gizlice aşağıya inmiştim ama alt katta onu hiçbir yerde bulamamıştım. Gitmişti.

Birbirimize bekarlık sözü vermedik ve o da bu özgürlüğü sonuna kadar kullanıyor görünüyor.

Victor mutfak masasından kalkıyor ve tabağını lavaboya koyuyor. Bu onun için tuhaf bir şekilde evcimen bir şey ama kıvrılmış kolları ve dağınık saçlarıyla mutfakta evindeymiş gibi görünüyor. Pahalı mutfak aletlerinden biri kadar zarif.

Bonnie'nin sözleri aklıma geldi. St. Clair ismi eskidir. Paralı. Tarihi. Ve bunu taşıyan son kişi o. Gerçek ilişkiler peşinde koşmaması bana trajik geliyor.

"Sen kendine özgüsün," diyor, sanki bu her şeyi çözüyormuş gibi. "Yarın akşam. Seninle galeride buluşuruz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Orada fotoğrafçılar olacağından, onların önünde flört etmezseniz memnun olurum."

I açık benim ağziçin Cevap ver, ama
o çoktan koridorda gözden kayboldu.

Ertesi sabah aşağı indiğimde mutfak tezgahının üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf beni bekliyordu. Bonnie ortalıkta görünmüyordu ve Victor bir saat önce daireden ayrılmıştı. Yatak odasının kapısının kapandığını ve ayakkabılarının parke zeminde çıkardığı sesleri duymuştum.

Zarfın üzerindeki yazıya bakılırsa, benim için buraya bırakmış.

Açıyorum. Altında iki tanıdık halka var. Mesaj daha açık olamazdı. Bu gece için.

Onları avucumun içinde tutuyorum, ağır altın yüzüğü ve nişan yüzüğünün tuhaf tasarımını. Muhteşem, tektaş pırlanta mutfak ışıklarının altında yansıyor, zümrüt halkası parıldıyor. Onun seçeceğini düşündüğüm bir şey değildi.

Onları kaydırıyorum ve yumruğumu etraflarına kapatıyorum. Bu gece evli bir çift olarak gitmemizi istiyor. O yatırımcı, ben destekçi arkadaş olarak.

Bunun dün gece Nadine'in arkadaşı Jake hakkında yaptığım dikkatsiz yorumla bir ilgisi var mı? Hani şu çok iyi anlaştığımdan emin olduğu kişi?

Yüzüklere gülümsüyorum. Güzel olabilirler ama onlar bir yanılısma ve Victor'un korumak istediği de bu. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Eğer sadece kendisinin eğlenmesine izin verildiğini düşünüyorsa, bu gece ben de ona fikrimi söyleyeceğim. Çünkü sözleşme her iki taraf için de geçerli. Tedbirli olduğum sürece . Belki de bunu ona hatırlatmanın zamanı gelmiştir.

Birkaç saat sonra, o geç kaldı ve Nadine meşgul, ama ben daha mutlu olamazdım. Etrafım en iyi arkadaşımın sanat eserleriyle çevrili. Duvarlarda profesyonelce sergileniyor ve steril galeriyi renklendiriyor, soyut parçalar bir çerçeveden diğerine akıyor.

Yedi erdem serisi benim favorim. Bir yıldır üzerinde çalışıyordu. Bazen erdemlerin temsil edilmesinin eski moda olup olmadığı konusunda endişeleniyordu. Ama ikimiz de dünyanın daha fazla erdeme ihtiyacı olduğu konusunda hemfikirdik ve o da bunu soyut kavramlar ve her birine uyan renklerle resimlerine yansıttı.

Şampanya kadehimi yudumluyorum ve utanmadan Nadine'i süzüyorum. Bu gece son derece muhteşem görünüyor, sanki her an sahneye çıkıp doğaçlama bir performans sergileyebilirmiş gibi. Dün kıyafetlerini denemek için onun evindeydik ve seçtiği kumral tulum onu uzun ve zarif gösteriyor. Eksantrik sanatçı ve gösterişli genç kadın bir arada.

Kalbini resmetmek için Brooklyn'deki stüdyosuna dönmeden hemen önce size birkaç bin dolara bir tablo satmaya hazır.

Yirmi beşinci yaş günü için ona aldığım altın halka küpeleri takıyor ve bir ziyaretçiyle konuşurken küpeler ışığı yakalıyor, elleri ona özgü bir şekilde hareket ediyor.

Çocukları mezun olduğunda ebeveynler böyle hissediyorsa, o zaman neden bu kadar çok ağladıklarını anlayabiliyorum. Onun bu alanı ve bu rolü sahiplenmesini izlerken çok gurur duyuyorum. On altı yaşındaki Nadine en büyük hayalini gerçekleştirdiği için çok mutlu olurdu. On altı yaşındaki Nadine için ne kadar gurur duyuyorsam, yirmi sekiz yaşındaki Nadine için de o kadar gurur duyuyorum.

"Muhteşem, değil mi?" diyor sağımdan bir ses.

Gözlerimi ondan ayırmadan cevap veriyorum. "Evet, gerçekten öyle."

Adamın kahkahası derin ve şaşkın. "Aslında ben onun arkasındaki resimden bahsediyordum. Adalet. İçinde öfke de var, bunu görebiliyor musun?"

Kıkırdıyorum ve yanımdaki adama dönüyorum. Benden bir baş daha uzun, lacivert keten bir gömlek giymiş ve sakalı ustaca dağınık görünüyor. "Var, evet. Belki de adalete genellikle öfke eşlik eder. Öyle olmayan şeylere duyulan öfke."

"Belki de," diyor. "Fantastik olan şey, bunu soyut bir şekilde yakalamayı başarmış olması. Sanırım onun gibi bir ressamla daha önce hiç karşılaşmadım."

"Nadine bu konuda her zaman yetenekli olmuştur. Sanatıyla size bir şeyler hissettiriyor."

Sonra gülümsüyor ve koyu kahverengi gözleri sıcacık. "Demek en iyi arkadaş sensin. Öyle olduğundan şüpheleniyordum ama aynı zamanda bir tabloyu düşünüyormuş gibi görünüyordun ve muhtemel bir alıcı olup olmadığını bilmiyordum."

"En iyi arkadaşım," dedim ve elimi uzattım. "Ve müstakbel alıcı."

Sallıyor. "Destekleyici. Bunu sevdim. Ben Jake."

"Cecilia," diyorum, gülümsemem genişliyor. Demek dağınık dolap sahibi bu. "Duyduğuma göre bu galeri sergisinin açılmasında büyük rol oynamışsın."

Yarım bir gülümseme veriyor. "Nadine sanatını sergilerken ben de oradaydım, evet. Ama inanın bana ağır bir iş yapmadım. Meslektaşlarım da en az benim kadar onun bize gösterdiği portföye hayran kaldılar."

Gözlerinin Nadine'e dönmesini izlerken gülümsemem genişliyor. Onlarda gerçek bir takdir var. Acaba sanatından daha fazlası için mi? Dolabını gerçekten kim düzenlemeli?

"O da sürekli gelişiyor." Gurur sesime yansıyor. "Onu tanıdığımdan beri farklı ortamlar ve ifadeler deniyor."

"Siz ikiniz uzun zamandır arkadaşsınız, değil mi?" "Evet. Sanırım... on dört yıl . Evet. On dört. tam olarak gelecek ay. Bir zamanlar komşuyduk."

zaman."

Gülümsemesi genişler. "Eski dostlar gibisi yok."

"Hayır ve sen de yeni eski arkadaşlar edinemezsin," diyorum.

"Talihsiz bir gerçek." Bakışları arkamdaki bir şeye takılıyor. "Biri bize doğru geliyor. Acaba yönetim yeni birini mi gönderdi?"

Sadece bu yorumdan bile kim olduğunu anladım. Ve evet. İşte orada, uzun ve güçlü formuna uygun koyu renk takım elbisesiyle galeride ilerliyor.

"O benimle," diyorum.

Victor kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. Bu basit, kısa dokunuş beni hayrete düşürdü. Jake'e doğru bir el uzatıyor ve kesik tonlarda konuşuyor.

"Victor St. Clair. Cecilia'nın kocası."

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyor Jake elini sıkarken. Bakışları aramızda dolaşüyor ve sonra bir adım geri çekiliyor. "Seninle konuşmak çok güzeldi Cecilia."

"Ben de öyle," diyorum. "Nadine'in sanatını sergilediği o gün orada olduğun için mutluyum."

Gülümsemesi derinleşir. "Ben de öyleydim. Sonra görüşürüz."

Kulak misafiri olmadığı anda Victor'a döndüm. "O da neydi öyle?"

"Ne neydi?" diye soruyor, yüzünde sıkılmış bir profesyonellik ifadesi var.

"Kendinizi kocam olarak tanıttınız."

"Ben de öyle değil miyim?" Duvardaki dev soyut resimlerden birine doğru yürüyor, aşına olduğum bir tanesine. Bu Charity.

"Evet, ama kelimenin o anlamında değil." "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Eğer bakışlarım öldürebilseydi, bunu yapardım. Sanat galerisinde oracıkta düşüp ölmesini sağlardım. Bu haliyle, saçının teline bile zarar vermiyor gibi görünüyor. Sadece elleri arkasında Charity'nin mavi girdaplarını izliyor.

"Dün geceyle mi ilgili? Nadine'in bana ayarlamak istediği adam hakkında sana söylediklerim mi?"

"Sanırım bunun için bir teklifte bulunacağım," diyor. "Spor salonundaki renklerle iyi gider."

"Evinizdeki spor salonunun rengi yok."

"Aynen öyle." Dönüp yoluna devam ediyor ve ben de ona yetişmek zorunda kalıyorum. Hâlâ kızgınım, çünkü başka türlü davranıyor olabilir, ama ikimiz de neden bu kadar sert çıktığını çok iyi biliyoruz.

Beni öpmüştü.

Tapınağım ve sadece kısa bir süreliğine, ama yine de.

Ve bu önceden kararlaştırdığımız bir şey değildi. "Victor," diyorum. "Eğer mutlu olacağımı düşünüyorsan-"

"Bay St. Clair," diye araya bir adam girer. "Ve tabii ki bu da yeni Bayan St. Clair olmalı?"

"Evet," diyor Victor ve kolunu yine belime doluyor, kendini korumayı hiç düşünmeden. "Seni burada görmek güzel Hadley."

"Aynı şekilde." Adam bana tereddütlü bir gülümseme veriyor. Orta yaşlı, elinde bir fotoğraf makinesi var. "Şuradaki tablonun önünde ikinizin bir fotoğrafını çekmemin sakıncası var mı?"

Victor bana dönerek, "Hiç de değil," dedi. "Hadley Post'ta çalışıyor."

En geniş gülümsememi takınıyorum, çünkü Victor olsun ya da olmasın, bunu Nadine için yapıyoruz. Kamera yanıp sönüyor ve Hadley kamerayı indirir indirmez ondan uzaklaşıyorum.

"Sanat hakkında ne düşünüyorsun?" Hadley'e sordum. "Renkleri sevmedin mi?"

O kadar yoğun bir ağ kurma saati başlıyor ki, Victor'a otoriterliği hakkında bir şey söyleme şansım olmuyor. Zihnimde tek duyabildiğim, gece vakti dairesinden çıkıp kaybolurken çarpan yatak odasının kapısının sesi.

Ama şakağımı öpmeye ya da flört etmekten bahsettiğimde dün gece yaptığı gibi tepki vermeye cüret ediyor.

Nadine'i gördüğümde ona kocaman sarılıyorum. Victor'a içten bir sesle teşekkür etti ama sonra tekrar gitti.

ziyaretçilerin akınına uğruyor. Bu gece onun parlama zamanı ve herkes ondan bir parça istiyor.

Atışımı yaptığımda Temperance'ın önünde yalnızdık. "Orada yaptığın hiç adil değildi. Ya da dün gece verdiğin tepki."

Victor düz, mavi gözlerini bana çeviriyor.

"Detaylandır." "Bekâr ya da tek eşli olmayı asla kabul etmedik." "Bunun farkındayım."

"Evet, eminim öylesindir," diyorum. "Ama bu her iki taraf için de geçerli, sevgili kocacığım."

"Farkındayım," diye tekrarlıyor, gözleri kısılıyor. "Ama bu, New York'un sanat elitine mensup, çoğu kameralı ve haber yapmak için burada olan insanlarla dolu bir odada flört edebileceğin anlamına gelmez. Bunun nasıl görüneceğini bir düşün."

"Bir konuşma yapıyordum."

"Zaten dolabını düzenlemeyi planladığın biriyle," diyor Victor, sesi öfkeyle alçalıyor. "Yoksa bu o değil miydi? Hâlâ beyaz atlı prensinle birlikte olmayı mı bekliyorsun?"

"Kimseye tuzak kurmuyorum. Bu aptalca bir öneriydi ve sana bahsetmemem gerekirdi. Ama mesele bu değil."

"O zaman ne anlamı var Cecilia? Açıkla bana."

Bir adım daha yaklaşıyorum, gözlerim yanımdaki çifte kayıyor. Duyulmasını istemiyorum. "Her hafta birkaç geceyi uzakta geçiriyorsun. bildiğimi sana daha önce de söyledim ve sen de inkâr etmedin. Neden senin biriyle olman sorun olmuyor da benim için oluyor? Burada biriyle yaptığın tek bir konuşma manşetlere çıkmaz. Eminim kırılman erkekliğiniz bozulmadan kalacaktır."

Victor'un sesi keskin. "Geceleri tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?"

"Senin için hecelememi ister misin?"

"Evet, sanırım istiyorum."

"Sen seks yapıyorsan, ben de seks yaparım," diyorum. Seks kelimesi sanki bu büyük alanda yankılanıyor. Bakıyorum

ama kimse bize bakmıyor.

"Seks," diyor Victor. Sesi gece yarısı gibi. "Myers, seninle evlendiğimden beri seks yapmadım. Hatırlarsan bu birkaç ay önceydi."

Sesi, bunun acı verici bir ifşaat olduğunu söylüyor. "Hatırlıyorum. Ben de oradaydım."

"Güzel. Yani beni neyle suçladığınızı düşünüyorsanız, sizi temin ederim ki öyle bir şey değil."

"O zaman geceleri nereye gidiyorsun?"

Çenesi çalışıyor ve sonra benden uzaklaşıp kalabalığa bakıyor. "Gider gitmez sana göstereceğim."

OceanofPDF.com

CECILIA

Yol boyunca sessizlik hakimdi. Arabayı kendisi almıştı ve göz ucuyla ona baktığımda, bunun nedeninin yapacak bir şeylerinin olması olup olmadığını merak ediyorum. Elinin altında bir makine ve izleyeceği bir yol.

Direksiyona geçtiğinden beri konuşmadık, bizi şehrin daha da dışına çıkardı. Gökdelenler, kısa süre sonra görkemli banliyölere dönüşecek olan orta yükseklikteki binalara dönüşüyor.

Arabayla geçtiğimiz geniş caddeler ağaçlarla kaplı. Çitlerin ardındaki elektronik kapıları ve havuzları görüyorum. Eski Viktorya dönemi evleri ve büyüleyici bir şekilde kırılmış kaldırımlar, bu çitlerin ardında saklanan zenginliği daha da artırıyor.

Long Island'ın bu bölgesine hiç gitmedim.

Pencereden dışarı bakıyorum ve galeriden ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşuyorum. "Bir akrabanı ziyarete mi gidiyoruz? Fazla giyinmiş olabilirim."

Victor sert bir şekilde kıkırdar. "Bir , evet."

"Oh. Fazla giyinmediğime emin misin?"

"Fazla giyinmemişsin," diyor. Kısa bir duraksama olur. "Takım elbise giyiyorum, Cecilia."

Kafamda hep böyle giyiniyor olması çok komik. Kendi evinin rahatlığında bile onu sadece takım elbiseyle işe giderken ya da işten eve dönerken gördüm.

Daha küçük bir sokağa sapıyor. Burada kaldırım pürüzsüz ve dev meşeler sıralanıyor, gövdeleri kollarımı sarmayacağım kadar büyük. Araba bir mülkün önünde yavaşlıyor ve o da evin garaj yoluna dönüyor. Dev bir ferforje kapı elektronik menteşelerle açılıyor.

Ev çok büyük.

Bu benim ilk izlenimim. Panjurları ve etrafını saran verandasıyla devasa, Viktorya dönemine ait ve güzel. Şimşir çitleri binayı çevreliyor ve yapraklarla kayganlaşmış taş bir merdivene yol veriyor. Evin arkasında uzun ağaçlara doğru uzanan bir çimenlik görüyorum. Yakınlarda komşu yok.

" canına. Bu ev..."

Victor arabayı park eder. "Bir sürü şey var."

Burada hava yoğun, sonbahar, yağmur ve doğa kokuyor. Verandaya doğru yürüyoruz ve bir sincabı korkutuyoruz. Çimenlerin üzerinden fırlıyor.

"Burası büyükbabanın evi mi?"

"Evet." Ön kapının kilidini açar ve bir anda her şey anlam kazanır. Burası geceleri gittiği yer. Asla öyle demese de, yas tuttuğu yer burasıdır.

Bana bakmıyor. Acaba bundan pişmanlık duyuyor mu? Burada olduğum ve onun bu kadar çok şeyine tanık olduğum için. Ama ahşap panelli girişe adım attığımda, kuru sesi bir rehber . Bana mülkü ve odaları anlatıyor.

Onu dev şömineli bir oturma odasından, on iki kişilik bir masanın bulunduğu yemek odasına kadar takip ediyorum. Her şeyi içime çekiyorum. Duvara monte edilmiş boynuzlar. Yaşlandıkça sararmış gibi görünen çerçeveli aile ağacı resmi. Özenle dekore edilmiş ve zengin bir şekilde döşenmiş bir merak dolabı gibi.

"Benimle bu evi miras almak için evlendin," diyorum.

Oturma odasındaki cumbalı pencerenin yanında durdu. Bence arka bahçeye bakan harika bir okuma köşesi olurdu. Gerçi arka bahçe doğru kelime mi emin değilim. Belki de mülk ya da arazi. Çimenler ve bahçeler sonsuz görünüyor.

"Evet," diyor.

"İyi bir pazarlık mıydı?"

Victor bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Henüz karar vermedim." "Benim yüzümden mi, yoksa ev yüzünden mi?"

"İkisi de," diyor ve bakışları sanki içimden geçiyormuş gibi hissediyorum. "İkisi de."

Yutkunuyorum. "Bana gerisini gösterir misin?"

Başını sallıyor. Mutfaktan, misafir yatak odasından ve üç banyodan geçiyoruz. Döngümüzü girişte ve iki büyük merdivende tamamlıyoruz. Ev çok güzel. Her bir döşeme tahtasına sinmiş bir karakteri var.

"Üst katı görmek ister misin?"

"Eğer bana göstermek istersen, evet."

Merdivenlerden yukarı çıkarken elimi yıpranmış korkulukta gezdiriyorum.

"Burası onun odasıydı," diyor Victor, başıyla koridoru işaret ederek. Ebeveyn yatak odasını zar zor görebiliyorum.

"Oh."

"Bu," diyor, isimsiz görünen bir misafir yatak odasını işaret ederek, "benimdi."

Geçmiş, hayatı ve ailesi hakkında çok az şey biliyorum. Anne babasının resmin dışında olduğunu biliyorum. "Sen bu evde büyüdün," diye mırıldandım.

Victor başını sallıyor. "Sekiz yaşımdan beri."

Yarı kapalı bir kapıyı iterek açıyor ve ötesindeki hazineler karşısında gözlerim açılıyor. Burası bir çalışma odası ve muhteşem. Çok camlı pencereler araziye bakıyor ve Winston Churchill için yapılmış olabilecek bir odaya son gün ışığının girmesine izin veriyor.

Ortada deri kakmalı geniş bir meşe masa oturuyor. Zemin kalın bir doğu halısıyla kaplı. Etrafımızda kitap rafları var. Gözlerim kitapların sırtlarında, hatıra eşyalarının, kupaların ve resimlerin üzerinde geziniyor.

"Burası büyükbabanın çalışma odası mıydı? Çok güzel görünüyor. Bir film seti olabilir."

Victor cevap vermiyor ve ben de küçük bronz bir köpek heykelini incelerken arkamı dönüyorum. Kapının yanında asılı duran çerçeveli bir resmin önünde duruyor. Elleri ceplerinde, çenesi gergin.

Belki de beni buraya getirmesi ani bir karardı. Onu yatmakla suçladığımda yanıldığımı gösterecek bir şey.

Ama burası onun rahat edebileceği bir yer değil. "Özür dilerim," diyorum.

"Ne için?"

"Büyükbabanı kaybettiğin için. Vefat ettiğinde bunu sana söylememiştim."

"Cenazesini sen düzenledin," diyor Victor. "Sen de oradaydın."

"Bir bakıma, sanırım." Sesimi alçaltarak yaklaşıyorum.

"Buraya ona yakın hissetmek için mi geliyorsun?"

Victor gözlerini benden kaçırıyor. "Hayır. En azından bilinçli olarak değil."

"Burası artık senin evin. Bir şeyleri değiştirmeyi düşünüyor musun?"

"Evet. temizlemem gerek. Her yerde onun eşyaları var. Ailemin eşyaları her yerde."

"Ailen sen sekiz yaşındayken mi öldü?"

"Evet." Başını arkasındaki, üzerinde çalıştığı resme doğru eğiyor.

Biri diğerinden bir baş daha uzun olan iki oğlan çocuğu gülümseyen bir çiftin önünde durmaktadır. Adamın kolu kadının beline dolanmış, boştaki eli de küçük çocuğun omzunda. Tam da bu evin önünde durduklarını fark ediyorum, ama yaz mevsiminde. Küçük çocuğun dizleri sıyrılmış ve sırtışı geniş.

Bu Victor. Gözleri tanıdık, o zamanlar çok daha açık olan gür saçları da öyle. Sanki neşeden başka bir şey bilmiyormuş gibi kameraya gülümsüyor.

"Oh."

Victor döner. "Bu uzun zaman önceydi."

"Bu senin kardeşin mi?" "Evet."

"Adı neydi?"

"Phillip." Victor boynunu döndürür, vücudundaki her çizgi gergindir. Rahatsız. Benim burada olmamdan rahatsız. Bu alanda rahatsız.

Resimden bir adım geri çekiliyorum.

"Teşekkür ." "Ne için?"

"Bana bunu gösterdiğin için."

Kapıyı açıyor ve ben büyükbabasının ofisinden dışarı çıkıyorum. Victor beni takip ediyor ve koridorun yarısında omuzları gevşiyor.

Kolunu yakaladım. "Özür dilerim."

Loş koridorda uzun boylu, takım elbiseli bir gölge gibi yanımda durdu. "Bunu zaten söylemiştin."

Başımı salladım. "Hayır, seni hiçbir kanıtım olmayan ve hiçbir şekilde destekleyemeyeceğim bir şeyle suçladım. Evliliğimizin şartları altında yapmana izin verilen bir şeyden bahsetmiyorum bile."

"Özür dileme," diyor. "Yoksa beni de özür dilemeye zorlarsın. Arkadaşının galerisinde sana bu şekilde sahip çıktığım için."

"Sen, özür dilemek mi?"

"Bu bir ilk olurdu." Sabit parmaklarını çenemin altına koyuyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Geceleri gizlice dışarı çıkmıyorum. Buradayım. Seks yapmıyorum."

O bu kadar yakinken düşünemiyorum. "Güzel," diye mırıldandım. "Jake'le ilgilenmiyorum."

"Güzel," diyor. O kadar yakın ki kelime dudaklarımın arasında hayalete dönüşüyor ve sonra alçalıp beni öpüyor.

Kısa ya da hassas bir şekilde değil. İlk öpüşmemizmiş gibi de değil. Dudaklarını benimkilere kuvvet ve sıcaklıkla bastırıyor, her şeyi yaptığı gibi.

Belki sürprizden ya da bir erkekle fiziksel temas kurmadan geçen uzun aylardan. Belki de günün stresindendir.

Ama ben de onu öptüm.

Ağzımın içine doğru inliyor, elleri belimin etrafında kayıyor. Bedenim geriliyor, daralıyor, tüm hisler dokunduğumuz noktalardan yayılıyor. Sırtım duvara çarpıyor.

Kollarımı boynuna dolamak için uzanıyorum, ellerimden biri kalın saçlarının arasına giriyor.

St. Clair'e dokunuyorum.

Elleri kalçalarımnda kenetleniyor ve sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyor, çünkü dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor. "Myers," diye mırıldanıyor.

Fısıltım nefes nefese. "Bu sana işi mi düşündürdü?"

"Ne?"

"Bana sadece iş hakkında konuştuğumuzda Myers diyorsun."

Sözlerime pişman oluyorum çünkü başını kaldırıyor, kaşlarının arasında bir çatıklık var. "Seni temin ederim, iş hakkında düşünmüyordum. Hem de hiç."

"Ben de öyle," diyorum.

Dudakları kıvrılıyor ve uzanıp saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasında gezdiriyor. Kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce bir süre izliyor.

"Pekala," diyor benden uzaklaşarak. Karanlıkta gözleri parlıyor. "Pişman olacağımız bir şey yapmadan önce eve gidelim."

OceanofPDF.com

VICTOR

Cecilia Myers'ın tadının nasıl olduğunu hiç bilmemem iyi bir şey.

Öyle olsaydı, her gün ofisimin dışında, ağırbaşlı kıyafetleri, at kuyruğu ve bir erkeğin yiyip bitirebileceği dudaklarıyla onunla bir parça bile iş yapamazdım.

Kollarımdaki kas gerginliği beni inletiyor. Bugün ağırlıkları çok fazla yükledim ve bunun farkındayım ama yanma iyi geliyor. Bu gerekli. Bu bir başarı ve kazanım ve eğer ivmemi kaybedeceğim.

Bu düşünce beni pazı kıvrımının ortasında duraklattı. Momentum büyükbabamın kelimesiydi. Yatırımlardan egzersize ve ders çalışmaya kadar her şeyi tanımlarken durmaksızın kullanırdı. Onun gibi konuşuyorum.

Onun evinde bu kadar sık bulunmak muhtemelen yardımcı olmuyor. Etrafta dolaşmak ve kendimi çekmeceleri açmaya, bir şeyleri atmaya, burası hakkında bir karara varmaya cesaretlendirmek. Şu anda bir kalıntı.

Myers'a gösterdiğim bir tane.

Dünkü suçlamasıyla beni cesaretlendirdi, gece dışarıda biriyle yattığımı düşünüyordu. Tanrım, keşke öyle olsaydım. Öyle olsaydı bu kadar sert tepki vereceğimden şüpheliyim.

Ama Myers'la evlenmeden bir ay önce son flört girişimim sona erdiğinden beri kimseyle yatmadım.

Nefes vererek ağırlıkları bıraktım. Onun yerine spor salonunu suistimal ettim. Her zamankinden daha fazla çalıştım. Önüme çıkan her toplantıyı kabul ettim, beni Cecilia'nın sorularından, meydan okuyan gözlerinden ve apartmanda giydiği o lanet olası dar taytlardan uzaklaştıracak her şeyi yaptım.

Asistanıma dönüşen karımdan etkilendim.

Bu göze alamayacağım bir karışıklık, ama öpücüğünün tadına ve vücudunun benimkine karşı hissine bakılırsa, tekrarlayacağım bir şey. Sabahın köründe evimdeki spor salonunda çalışmamın sebebi de bu.

Onu kullandığı zaman.

Bir hafta önce değişiklikleri fark etmeye başlamıştım. Raflardaki hafif ağırlıklar yer değiştirmişti. Çok değil, ama bir inç kadar. Ve koşu bandını çalıştırdığımda, eğim her zamanki ayarımda değildi.

Şimdi normalden bir saat daha fazla kaldım ve hepsi onu tekrar görme şansı için. O buradayken ne yapacağıma dair bir fikrim yok. Muhtemelen onu egzersiz taytıyla süzeceğim. Kendimi kaybediyorum.

Tişörtümün kenarını kaldırıp alnımdaki teri silmek için kullanıyorum.

Kapı açılıyor ve küçük bir nefes alma sesi duyuyorum. Tişörtümün eteklerini indiriyorum ama artık çok geç, çünkü Cecilia'nın gözleri göğsüme kilitlenmiş durumda.

Yara izini gördü.

Evet. Bedenimin uğruna yandığı şey gerçekleşirse, yarayı nasıl olsa görecektim. Belki de bu sadece bir zaman meselesiydi. Ama soruları olacaktır.

Her zaman soruları vardır.

"Merhaba," diyor, bir eli hâlâ kapının üzerinde. "Bölmek istemezdim."

" etmiyorsun. İçeri gel."

Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. Hatırası gözlerinde, benim aynısı. Onu öpmek

Dün gece koridorda.

Koşu bandına doğru yürüyor ve evet, egzersiz taytını giyiyor. Kışının görüntüsü çenemi sıkmama neden oluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet." Dikkatimi tekrar ağırlıklara veriyorum. Birini alıp bankın üzerine uzanıyorum, triseps kaldırmaya hazırım.

Salondaki hava, elimde tuttuğum çelik levha kadar ağır, olasılıklarla dolu. O da mı dün gece uyanık yatıyordu? Bizi ayıran iki kapı ve bir koridoru mu düşünüyordu?

Buna ancak bu kadar dayanabilirim. Koşu bandında koşarken ona bakıyorum ve beni kaldırırken izlediğini fark ediyorum. Yanakları renkleniyor ve bakışları aşağıya, göğsüme iniyor. Bana yara izini sormadan önce onu başka yöne çevirmeliyim.

Cecilia Myers ile araba kazasını konuşmadan önce yapmak istediğim pek çok şey var.

"Arkadaşından haber aldın mı?" diye sordum. "Dün hakkında mı?"

Başını sallıyor, koşu bandında hızla yürüyor. "Nadine havalara uçtu. Bu kadar çok resim sattığına ya da bu kadar çok gazetecinin orada olduğuna gerçekten inanabildiğini sanmıyorum. Yani, ben de inanamıyorum!"

"Güzel."

"Bunun için teşekkür ederim. Bazı ipleri senin çektiğini biliyorum."

Omuz silkiyorum, ki başınızın üzerinde yirmi kiloluk bir ağırlık varken bunu yapmak zor bir şey. Telefon görüşmeleri yapmak, beni zorladığı bazı boş sohbetler dışında acısız olmuştı.

Yüzündeki gülümsemeyi izlerken çok fazla iş olmadığını düşünüyorum.

Sesi alçalıyor. "Dün gece için de teşekkürler."

İçimde yükselen ihtiyaç dalgasına karşı gözlerimi kapatıyorum. Büyükbabamın ofisinin önündeki koridorda dururken bana fazlasıyla bilerek bakmıştı. Bundan kurtulmak için onu öpmek zorunda kalmıştım.

Ama şimdi bu anıdan kurtulamıyorum. "Bir şeyi kanıtlamak için her şeyi yaparım," diyorum.

Sesi alaycı bir hal alıyor. "Doğru. Tek istediğin kazanmaktı."

"Yapmadığım şeylerle suçlanmaktan hoşlanmıyorum." Ona dönüyorum ve evlenmeden önce bana hiç bu kadar cesurca bakmayan gözlerle karşılaşıyorum. "Güven bana Cecilia. Evlendiğimizden beri yapmadığım her şeyin farkındayım."

Spor salonundaki sıcaklık bir derece daha yükselir.

"Şey," diye mırıldanıyor. Bir elini alnında gezdiriyor ve atkuyruğunu daha yukarı çekiyor. Üzerinde atlet var, kollarının pürüzsüz ve güçlü hatları . Sonra koşu bandından atlıyor.

"Eee?"

"Sanırım bu makineyi deneyeceğim."

Bankta oturuyorum ve onun omuz presine saldırmasını izliyorum. İtiyor, çekmiyor. Ağırlığımı bırakıyorum ve boşluğu ona doğru geçiyorum. "Böyle," diyorum, ellerim onunkilerin üstünde.

Bu kadar yakından, şampuan gibi kokuyor. Çiçeksi, sıcak ve kadınsı. "Oh," diye nefes alıyor.

"Böyle çekiyorsun... kürek kemiklerinin arasında hissedebiliyor musun?"

"Evet. Vay canına. Hiç kasım yok."

"Onları inşa etmek bütün gün bilgisayar başında oturmana yardımcı olacak." Atkuyruğunu kenara itiyorum ve elimi sırtının üst kısmına, kürek kemiklerinin kanatlarının arasına koyuyorum. Saçlar ensesindeki narin deri boyunca kıvrılıyor. "Tam buraya."

"Bunu bilmiyordum," diyor.

Boynuna bir öpücük konduruyorum. Teni ağzımın altında sıcak ve hoş kokulu. "Artık biliyorsun."

"Uh-huh."

Elimi beline doğru kaydırıyorum ve boynunun uzun genişliğini keşfetmeye devam ediyorum. Tehlikeli,

Bu. Ama artık kontrol bedenimde, midem ihtiyaçla kasılıyor.

"Victor," diye

mırıldanıyor. "Evet."

Bankın üzerinde dönüyor ve ben onu öpüyorum. Dudakları benimkilerin altında yumuşak ve esnek. Diş macunu gibi naneli bir tadı var, taze, sıcak ve karşı konulmaz.

Elleri boynuma dolanıyor. Ben terliyorum ama o da terliyor ve muhtemelen yatakta da terleyeceğiz. Myers orada da evliliğimizi müzakere ederken olduğu kadar alıngansa, bu garanti.

Dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum ve o da iç çekerek karşılık olarak öpücüğü derinleştiriyor. Ses doğrudan içimden geçiyor ve vücudumun tepki verdiğini hissediyorum, alt bedenimde keskin bir ihtiyaç var.

Ona yalan söylememiştim. Uzun olmuştu.

Onu ayağı kaldırıyorum ve o da beni akıcı bir şekilde takip ediyor, vücudunun uzunluğu benimkine dayanıyor. Sonunda, diye düşünüyorum ve elimi aşağı kaydırarak egzersiz taytının üzerinden poposunu avuçluyorum. Sadece birkaç ay önce fark ettiğim ama apartmanda bu taytı giydiği her seferinde benimle alay eden kalçasını.

"Victor," diyor yine ve bu hoşuma gidiyor. Adımı her türlü şekilde mırıldanmasını istiyorum.

"Evet?"

"Burada ne işimiz var?"

"Fark eder mi?" Onu bedenime doğru çekiyorum ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hissetmesine izin veriyorum.

"Ne istersek yapabiliriz."

"Mmm." Dudakları benimkilere dönüyor ve ben bunu tam burada, şu anda yapıp yapamayacağımızı merak ediyorum ve farklı bir egzersiz türünün tadını çıkarıyorum.

Sonra eli boynumdan aşağı kayıyor ve tişörtümdeki çapraz yara izinin başladığı yeri okşuyor. "Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Uzun zaman önceydi." Ve şu anda konuşmak istediğim bir şey değil, kışını kavrarken ve ağzın benimkinin üzerindeyken değil.

Mutlu yer, tam burası.

"Bana nasıl anlatacak mısın?"

Başımı kaldırmadan önce dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. Ellerimi ondan ayırmak canımı yakıyor ve bugün herhangi bir iş yapabilmem için soğuk bir duş almam ya da sağ elimi kullanmam gerektiğini biliyorum. "Seni antrenmanından alıkoyuyorum," diyorum.

Şişmiş dudakları kaşlarını çatıyor ve ben de onu oraya benim koyduğumu görmek istemediğim için dönüyorum. "Victor... Burnumu sokmak istememiştim."

"Sorun yok."

"Geri gel," diye fısıldıyor.

Havlumu omzuma attım. Tişörtüm yerine yüzümü silmek için kullanmalıydım ve tüm bunlar yaşanmamış olurdu. "Duş almalıyım. Ama yarın akşam."

"Yarın akşam," diye tekrarlıyor.

Spor salonunun kapısını arkamdan kapatıyorum ve baş döndürücü vücut ve arzu kokusunu terk ediyorum. Evimin geri kalanı düzenli, temiz, ferah ve sessiz. Bacaklarımın arasındaki ağrıyı dindirmese bile, ateşli hislerime bir merhem gibi geliyor. Burada neyi harekete geçirdim?

CECILIA

Kolum Victor'un kolunda ve attığımız her adımda bedenim bana bu gerçeği hatırlatıyor. Sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi kayıtsızca teklif etti. Sanki bir çiftmişiz gibi. Kolonyasının kokusu ve sabit varlığı, yaklaştığımız opera binasının ihtişamı kadar dikkat dağıtıcı.

Victor tonozlu girişin yanındaki görevliye ismimizi veriyor. "St. Clairs," diyor.

Bu gece de güçlü bir birliktelik sergilemek, evliliğimizin başarısını göstermek için bir başka gece. İş ortaklarından birinin ya da birkaçının bu gece burada olabileceği konusunda beni uyarmıştı.

Gazeteciler, fotoğrafçılar ve New York'un seçkinleri.

Bu da demek oluyor ki, bu gece birbirimize çok aşığız.

"Burası muhteşem," diyorum. Işık yukarıdan, cam kubbeli tavandan içeri süzülüyor ve kireçtaşı zemini parlatıyor.

"İnşaatı çok uzun sürdü," diyor Victor. "Belediyenin tuttuğu mimarlık firması süreyi üç ay aştı."

Daha yakına eğildim. "Senin için çalıştığımı düşünürsek, bunun senin için büyük bir hayal kırıklığı olduğunu anlıyorum."

Bir yıl boyunca bir kez bile tiyatroya ya da operaya gitmek için bana randevu vermediniz."

Homurdanıyor. "Sanırım son zamanlarda o kadar çok gitmedim." "Son zamanlarda derken, son on yılı mı kastediyorsun?"

"Olabilir, evet. Bu gece keyfin yerinde."

Parmaklarım kolunu sıkıyor. Öyleyim ve bunun operayla hiçbir ilgisi yok. Heyecan ve beklenti midemde ağır bir yük. Tüm prensiplerime rağmen onu öpmek hoşuma gitti. Spor salonundaki dokunuşunun anısı beni ürpertecek kadar güçlü.

"Keyfim yerinde," diyorum. "Nadine bu elbiseyi almak için benimle alışverişe geldi. Harika bir öğleden sonra geçirdik."

Victor bana bakıyor, lacivert gözleri vücudumda geziniyor. Elbise kırmızı ve vücuduma yapışıyor. Nadine buna "beni becer" elbisesi demişti ama hafif versiyonu. Bir davette giyebileceğiniz ve sonrasında bir erkekten sizi soymasını isteyebileceğiniz bir elbise.

Victor'un sesi boğuk. "İyi seçim."

"Teşekkür ederim. Smokinini beğendim."

Duruyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Hoşgeldin demek için başımı arkaya eğiyorum. Öpücük mükemmeldi. Sıcak, güçlü ve gelecek olanın vaadiyle dolu. Sonrasında dudaklarını kulağıma götürüyor, kimin izlediğine aldırmadan.

"Çok güzel bir elbise," diye mırıldanıyor. "Ama yatak odanızın zemininde daha da güzel görünecek."

Tenimde bir ürperti dolaşıyor. Lobide bizi izleyen smokinli birkaç adam gözüme çarpıyor ve nefesim kesilerek gülüyorum.

"Komik bir şey mi var, Myers?"

"Bu gece aşık bir çift gibi görünmek için bu kadar çok çalışmamız gerekmeyeceğini fark ettim." Kelimeler ağızından çıktığı anda kulağa nasıl geldiğini duyuyorum. "Yani, çünkü... şey. Aslında aşık olduğumuzdan değil. Ne demek istediğimi anladınız."

Victor başıyla onaylıyor ve beni yanına çekiyor. Bakışları aynı adam grubuna . "Gerçekten de."

Ellerimi yanaklarımdaki sıcak kızarıklığa bastırmak istiyorum, ama kendi sözlerimin beni ne kadar telaşlandırdığını fark etmediyse, bunu onun dikkatine sunmayacağım.

Victor her şeyi yaptığı gibi ağ kuruyor. Yoğun bir şekilde. Boş sohbetler, uzatma çabalarımın rağmen kısa ve öz. Açık sözlülüğünü yumuşatmak için insanlara gülümsemeyi hedefliyorum.

Bir çiftin yanından uzaklaşırken bana "O neydi?" diye sordu. İkisine balayına nerede çıktıklarını sormuştum, çünkü bizim balayına çıkma şansımız hiç olmamıştı ve bu, farklı Karayip adaları hakkında on dakikalık ferahlatıcı bir sohbet başlatmıştı.

"Bu," diyorum ona, "networking'di."

"Benim yaptığım türden değil."

"Hayır, bunun farkındayım." "Bu ne anlama geliyor?"

"Huysuz ve açık sözlü olduğunuzu. Ve bu toplantılarda çok işe yarıyor -işe yaradığını gördüm!- ama bu gibi etkinliklerde değil."

"Beni eleştiriyorsun," diyor.

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bakışlarındaki meydan okuma karşısında içimde beliren şey korku değil. Bu tamamen başka bir şey, ama beni aynı derecede korkutuyor.

"Sana tavsiye veriyorum. Aynı şey değil."

"Şimdi de anlambilimden bahsediyorsun."

"İş dışında ortak ilgi alanları hakkında konuşmak, ağ kurmanın en önemli parçasıdır. Gerçek bir evli çift olsaydık ve sizi gerçekten hatırlamalarını isteseydiniz, tavsiyelerini ciddiye alırdık. Birkaç hafta sonra onları arar ve katkıları için teşekkür edersiniz. Onlara önerdikleri adalardan birine seyahat için rezervasyon yaptırdığımızı söylerdiniz. Bermuda mesela."

"Barbados," diyor. "Daha iyi plajları varmış."

Gülümsüyorum. "Doğru. Barbados. Sonunda gecikmeli balayımıza gittiğimizde, onlara bir fotoğraf ya da kartpostal gönderirdik."

"Bu çok fazla."

"Hayır, bu bize iyilik yaptıklarını düşündüğümüzü gösteriyor. Yardımsever ve dahil edilmiş hissediyorlar. İnsanlar yardım etmeyi sever Victor. Ayrıca başkalarının önünde bilgili görünme şansını da severler."

Ağzı çatık. Ama bu onun düşünen kaşları. "Çok iş var," diyor.

Omuz silkiyorum. "Şart değil. Sadece biraz öngörü gerektiriyor. Sahte balayımızı Barbados'ta geçirmemizi mi tercih ederdin? Sörfçü olduğunu tahmin edemezdin."

Victor'un gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır mı?"

"Hiç tatil yapmadığınızı sanırdım." "Düzenli olarak değil, hayır."

"Sizi etkilediğini düşündüğüm şey sörf yapmak olmazdı."

"Beni tanıdığınızı iddia ediyorsunuz," diyor, "ama bazen tanıyıp tanımadığınızı merak ediyorum."

"Mmm. Beni tanımadığınızı biliyorum."

"Öğrenmeye başlıyorum."

Artık balayı tercihlerimden bahsettiğini sanmıyorum. Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve bileğinde bir deri parçası buluyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

"Ne istersek," diyor, gözleri kararıyor. "Sana bunu zaten söyledim."

Söylediğinde kulağa çok basit geliyor. Muhtemelen onun için de öyle. Bir yıl boyunca onun istediğini yapmasını ve istediğini almasını izledim. Ve dünya bu yüzden onun ayaklarına kapanıyor.

Onun için birlikte yaşadığı kadınla yatmaktan daha uygun ne olabilir? Zaten evli olduğu kadınla?

Ama kolaylık iki yönlüdür. Bir keresinde ona ve onun gibilere daha çok benzemeye çalışacağımı söylemiştim. İstedimin peşinden gitmek.

"Bak," diyor. Bakışlarını lobinin karşısındaki bir podyuma doğru takip ediyorum. İyi giyimli bir adamın etrafında küçük bir yarım daire oluşmuştu.

Bir çift. Adam uzun boylu, kumral saçlı ve takım elbiseli. Yanındaki koyu renk saçlı kadın muhteşem ve adamın omzuna ancak ulaşmasına rağmen birbirlerine çok yaklaşıyorlar.

"Kim onlar?"

"Bu opera binasını tasarlayan mimarlar." "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Onlar bir ekip mi? Mimar bir ikili mi?"

"Onlar a Takım, hepsi Doğru." Victor diyor.

"Onlar evli."

"Ooh," diye nefes alıyorum. "Bu kadar yakın çalıştığınızı ve gecenin sonunda eve birlikte geldiğinizi hayal edin."

"Tam bir kabus," diyor Victor. Ben de gülüyorum. "Öyle düşünebilirsin."

"Ben bir takım oyuncusu değilim. yaradı."

"İş açısından evet," diyorum ve bana doğru attığı bakışı görmezden geliyorum. Bir yıl boyunca onun hakkında gözlemler yapmışım ve bunları onunla paylaşma şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdi bunu yapmak baş döndürücü.

"Öyle olabilir," dedi, "ama bunu yapabilir misin, Cecilia? Evdeki bir kavga işinize de yansır ve bu kabul edilemez."

"Bütün çiftler bu kadar çok kavga etmez." "Evli olanlar eder."

"Öyle mi? Bizde bir tane bile olmadı."

Dudakları bükülür. "Henüz değil, her neyse. Ama sen ve ben farklı bir hikâyeyiz."

"Öyle miyiz?"

"Biz gerçek bir çift değiliz. Onlar," diyor başını uzaktaki çifte doğru eğerek, "öyleler."

"İlişkilere bakış açınız bu demek. Kavgaya dönüşmeye mahkumlar mı?"

Benden uzağa bakıyor. Çenesinin keskin çizgisi üstümde bir cam bölmeye benziyor, uzak ve heybetli. Ama cevap veriyor. "Evet. Küçük anlaşmazlıklar büyür, dırdıra, o da tartışmaya dönüşür. Buna ayıracak vaktim yok."

"Ama ödüller de daha büyük," diyorum. "Birini bir anlaşılmazlığı aşacak kadar iyi tanıdığınızda. Bu sizi güçlendirir."

Homurdanıyor. "Sen de mi psikologsun?"

Sadece ayıyı dürtüyor olsam bile bunun peşini bırakamam. Büyük bir kemerin altına doğru ilerliyor. "Şimdiye kadar yaşadığınız en uzun ilişki neydi?"

"Ofisinde bir kanepede uzanmıyorum," diyor.

"Yani soruma cevap vermek istemiyorsun."

Beni bir dizi taş merdivene doğru çeviriyor. Yukarı çıkarken ellerimin pürüzsüz ahşap korkulukta gezinmesine izin veriyorum. Burası hala yeni inşaat kokuyor, henüz yapılmamış anıların vaadi. Çok güzel bir yer.

"Soruna önce sen cevap verirsen ben de cevap veririm," diyor. "Üç buçuk yıl."

Boş bir koridorda yürürken sessiz. Kolunu sıkıca kavriyorum. "Victor?"

"Bir yıl," diyor.

"Neredeyse." "Gabriella?"

Bana bakıyor. Gözlerinde bir soru var ama yutkunuyor ve başını sallıyor. "Hayır. Bu üniversiteydi."

Başımı salladım. Süper model eski sevgilisiyle haftalık randevularını ayarlamaktan ben sorumluydum ve Exciteur'un CEO'su olduktan hemen sonra ilişkilerini bitirdiklerinde ona çiçek gönderen de bendim.

"Üniversite çok uzun zaman önceydi."

"Sen benim karımsın," diyor. "Terapistim değil."

Söylenişindeki sertlik beni güldürüyor ve sonra duramıyorum, ses boş koridoru dolduruyor. "Senin için ilişki yok o zaman. Sadece evlilikler."

Victor başını sallıyor. Gerçi öfkeyle değil. Daha çok bıkkınlık gibi. "Evet, ve sadece iş anlaşmaları olduğunda."

"Not edildi," diye takılıyorum. Bu onun sözü.

"Gerçekten sevmediğim şey," diyor, "bir kadının derinizin altına girmesidir. Onları aklınızdan çıkaramadığınızda"

kafa."

"Oh."

Victor'un sesi düşer. "Onlara yakın olmaya daha da kötü oluyor."

"Koridorun karşısında yaşadığınız zamanki gibi mi?"

"Evet. Dairenizde dar pantolonlarla dolaştıklarında."

İçimden hoş bir şaşkınlık geçiyor. "Bu ne cüret," diye mırıldandım. "Hem de kendi evlerinde."

"Cüretkârlık," diyor. Kolu benimkinin altında kayboluyor ve güçlü bir el parmaklarımı kavırıyor.

Beni boş bir vestiyere çekti. Raf üstüne raf, üzerlerinde çıplak palto askıları var. Kalabalık bir izleyici kitlesi yok, personel yok ve kesinlikle palto yok.

Sesim nefes nefese. "İlişkiler hakkında konuşmaktan kaçmak için bir yol arıyorsanız, bunu burada bulamayacaksınız."

"Evet," diyor, elleri belime dolanıyor. "Yapacağım."

Dudaklarıma bastırıp beni sıkıca öptüğünde dudaklarım hâlâ gülümsüyor.

Ben tekrar konuşana kadar bir süre geçti. "Oh. Etkili."

Kıkırdaması karanlık. "Seni susturmanın tek yolu bu."

Ellerimi göğsüne bastırıyorum, akşam yemeği ceketinin kumaşı altında güçlü. Beni spor salonundaymış gibi öpüyor, ne istediğini biliyormuş ve almaktan çekinmiyormuş gibi.

Beni pazarlık yapar gibi öpüyor. Kazanmak için.

Daha önce hiç bu şekilde istendiğimi hissetmemiştim, karşılığında hiç bu kadar çok şey istememiştim. Bu adama karşı hissettiğim karmaşık duygularla daha da artıyor.

Saygı, hoşlanmama, entrika, huşu. O bir muamma.

Ve şu anda, tamamen bana odaklanmış bir muamma.

Elleri kalçalarıma gömülüyor ve ben de aynı şiddetle ona karşılık verip ellerimi saçlarının arasına sokuyorum. Duvar sırtıma sertçe vuruyor.

"Sence bu yüzden mi bu kadar çok vestiyer tasarlamışlar?" Fısıldıyorum.

Kısık sesle gülüyor, dudaklarını boynuma götürüyor. Sakalları gıdıklanıyor, tüylerim diken diken oluyor. "Evet," diyor. "Mimarlar evlendi."

"İnşaatlar sırasında kaçacak bir yere ihtiyaçları vardı."

Elleri vücudumdan aşağı, elbisenin yumuşak kumaşı üzerinde ve her kuruşuna değiyor. Victor inliyor, eli göğsümün kıvrımında geziniyor. Kalçama sert bir penis battı. "Kahretsin, Myers. Bu planın bir parçası değildi."

"Evet," diyorum dizlerimi kalçalarına kilitleyerek. "Benim de bir parçam değildi."

"Ve yine de."

"Ve yine de."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha durgun ve her geçen saniye karnımdaki sıcaklık daha da keskinleşiyor. Onu istiyorum.

"Eğer ilk seferimiz olmasaydı," diyor, "seni buraya getirirdim." Kelimeler içime bir cıvata gibi saplandı. Onu hayal ediyorum,

Bizi hayal ederek... "Herkesin geçebileceği bir yer?"

Başını omzuma yaslıyor. "Siktir. Ama evet, yapardım."

Uzanıyorum ve pantolonunun üzerinden avuçluyorum. Sert boyu elimde zonkluyor ve boynuma doğru inliyor, kendini ve dünyasını mükemmel bir şekilde kontrol eden Victor gibisi yok.

Başımı döndürüyor. "İlk seferimiz olması ne yazık o zaman."

Elleri belime giriyor, parmakları göğüslerimin altından bir santim ötede. "Evet."

Kumaşın üzerinden onu son bir kez okşuyorum. Sonra onu itiyorum ve elbisemi yeniden düzenliyorum. Dudaklarım şişmiş gibi hissediyorum ve aşağı baktığımda meme uçlarım kumaşın arasından görünüyor. "Artık gitmeliyiz."

Victor bana bakıyor, gözleri kararmış. "Evet. Yapmalıyız."

"Steven'ı arama. Eve yürümemizi istiyorum."

"Benden intikam alma şeklin bu mu?" diye soruyor. "Sana ayak işlerimi yaptırdığım ve telefonlarıma baktığın onca zaman için mi?"

"Olabilir. Öyle olsaydı itiraz eder miydin?"

Karanlıkta ve smokiniyle Victor, müzakere masasında olduğu kadar tehlikeli görünüyor. Gözlerindeki ateş fethedilecek savaşlardan bahsediyor.

"Hayır," diyor. "Getir bakalım."

OceanofPDF.com

CECILIA

Eve vardığımızda Victor apartmanımızın lobisindeki kapıcıya başıyla selam vermiyor. Sadece elini belime koyup beni asansöre yönlendiriyor.

Kapılar kapanır kapanmaz beni öpüyor. Onu sımsıkı kavriyorum, sataşmalarından, alaylarından yanıyorum. Genellikle tasmaları çok sıkı olan bu adamın lezzeti benim için çözülüyor.

Koridora çıktık ve ön kapı arkamızdan sertçe kapandı. Birbirimize bakıyoruz. Nefesi hızlı geliyor, geniş göğsü yükselip alçalıyor.

Ve ben kayboldum.

Bana doğru uzanıyor ve ben de kollarına, öpücüklerine geri dönüyorum. Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Victor," diye mırıldanıyorum.

Onaylar gibi bir inilti çıkarıyor ama durmuyor. Elleri elbisemden aşağı kayıyor ve kalçalarımın pürüzsüz kıvrımlarını buluyor. "Bana tutun."

Omuzlarını tam zamanında kavradım. Victor beni koridordaki masanın üzerine kaldırdı. Kalçama bir şey sürtünüyor ve ardından cam bir kırılmayla taş zemine çarpıyor.

"Oh, hayır. Vazomuz."

Victor boynumu öpücüklere boğuyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Bacaklarım kendiliğinden ayrılıyor, dizlerim onu sıkıca kavramak için kalkıyor. "Hoppala."

Sırıtiyorum. "Bunun kasıtlı olmadığını mı söylüyorsun?"
"Tabii ki hayır," diye mırıldanıyor. "Ben duruyorum. Geri koyan sensin."

"Seni rahatsız ediyor."

Parmakları bacağıma saplanıyor. "Beni kızdırmaktan hoşlanıyor musun?" "Bazen."

Dudakları benimkilere dönüyor, sıcak ve güçlü. Ellerinden biri bacağıma düzeltiyor. "Bu elbise şu anda beni rahatsız ediyor. Seni hissetmeliyim."

"Tanrım, evet lütfen."

"Nerede?" Elbisemin kumaşından göğüslerimden birini avuçluyor ve şaşmaz bir hassasiyetle bir meme ucunu okşuyor. "Burası mı?"

"Uh-huh."

"Ya da... burada?" Elbisemin eteğini buluyor ve , yukarı, yukarı kaldırıyor. Kalçamdaki elinin dokunuşuyla nefesim kesiliyor, ellerim omuzlarında sıkılıyor.

"Victor..."

"Adımı böyle söylemeye devam et, Myers."

"Cecilia."

Dudakları dudaklarımı yakalıyor ve eli külotumun üzerinden beni kavıyor, sıcaklığıma karşı sıcak. "Cecilia," diye mırıldanıyor. "Buraya ne dersin?"

İtiraf dudaklarında bir fısıltı gibi. "Evet."

Parmaklarını yana kaydırıyor ve ben sıcak tenimi okşayan parmaklarının hissiyle nefes alamıyorum, düşünemiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "."

Evet, düşünüyorum. Hepsi senin için, sadece senin için, ama o okşadıkça kelimeler dilimde ölüyor. Parmakları kıvrımlarıma dokunuyor ve beni şaşırtmaması gereken bir beceriyle klitorisimi buluyor.

Dudaklarına karşı nefesim titriyor. "Bu doğru," diyor. "Hızlı mı yavaş mı?"

Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Ama ona söylüyorum, gözlerim kapalı ve hızlı nefes alıyorum. "Sert."

Dudaklarıma bir gülümseme daha konduruyor ve ardından klitorisimdaki baskı artıyor. Bu basit dokunuştan ısı yayılıyor ve her dairesiyle daha da güçleniyor.

Omuzlarını sıkıca kavıyorum. Yaşam desteği, beni daha da yükseğe çıkarırken onlar da öyle.

Serbest eli üzerimde kullandığı eliyle birleşiyor ve sonra onu hissediyorum, içime kayan parmağının tatlı yanığını.

"Aman Tanrım."

"Biliyor musun?" diye soruyor. "Senin içinde olmayı ne kadar çok istediğimi?"

Parmaklarım yakalarının etrafında sıklaşıyor. Bilmiyorum, ama onu içimde istediğim kadar kötüyse, o da yanıyor. Elinin amansız hareketleri bana ceza gibi geliyor. Parmakları hızlanıyor ve nabzımın hızlanmasına karşı koyabilmek için tek yapabildiğim bu.

Devam ederse boşalacağım.

"Victor, ben..."

"Biliyorum," diyor. "Bunun için benden nefret ediyorsun ama bunun için de beni seviyorsun."

"Lütfen."

Beni öpüyor, dili benimkine karşı hareket ediyor. Başparmağı şişmiş klitorisime bastırıyor ve ben parçalanıyorum. Zevk bedenimi kasıp kavuruyor ve dizlerimi onun kalçalarının etrafına sıkıştırıyorum. Beni tutuyor, bir parmağı hâlâ içime girip çıkıyor. "İşte bu," diye mırıldanıyor. "İşte bu kadar."

Yükseklik sona erdiğinde zor nefes alıyorum, ellerim boynuna sıkıca sarılıyor. "Aman Tanrım."

Külotumu tekrar yerine kaydırmadan önce parmakları son bir kez dönüyor. Kumaş hassas tenime karşı sert bir his veriyor. "Bu iyi bir şey," diyor, "ne kadar iyi hissettiğini bilmiyordum. Asistanım olsaydın hiçbir şey yapamazdım."

Sesim nefes nefese. "Evet. Beni yapardın."

Kıkırdıyor ve ben ona uzanıp dudaklarını tekrar buluyorum. Bana karşı sertti. Söylediklerinde ciddiydi. O

içimde olması gerekiyor.

Ama ben de daha önce söylediğim şeyi kastetmiştim.

Bir yıl boyunca bana yaptıklarından dolayı onunla dalga geçmek istiyorum.

Bu yüzden titrek bacaklarımla konsol masasından kaydım ve paramparça camların arasında ayağımı buldum. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

"Bu... aydınlatıcıydı."

Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve nefesimi kesiyor. "Az önce olanlar için pek çok sıfat kullanırdım ama aydınlatıcı bunlardan biri değil."

"Evet. Şey, yanımda eşanlamlılar sözlüğü yok."

"Ofisimde bir tane var. Bana orada eşlik edebilirsin."

"Ofisinde mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum, orgazmımın etkileri beni cesur yapıyor. "Yaparsın, değil mi?"

"Evet," diyor. "Sen de öyle. Masam yeterince büyük."

"Ama bu gece değil." Canım acısa da dönüyorum ve merdivenlere doğru ilerlemeye başlıyorum. Bir koridor ve kilitsiz iki kapıyla ayrılmış iki yatak odamızın olduğu yere.

Hiç mesafe yok.

"Cecilia," diye .

"Evet?"

"Yarın iş arkadaşlarımla bir akşam yemeğim var."

Duvara yaslanmak için elimi uzattım. Gözleri, tıpkı yanaklarımdaki kızarıklığı fark ettikleri gibi, elimi fark ediyor. Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Oh," dedim. "Ne kadar heyecan verici." "Benimle gelir misin?"

Yutkunuyorum. "Karin olarak mı?" "Evet."

"Yapacağım."

"On üç tablo," diyor Nadine. "Bunun ne kadar para olduğunu farkında mısın?"

"Evet," diyorum. "Neredeyse. Onları sattığını gördüm."

"Bira parası değil. Kira parası bile değil. Bu kira-bir yıllık para için!"

"Galerinin aldığı komisyonla bile mi?"

"Sadece yüzde on alıyorlar! Jake bana normalde otuz talep ettiklerini ama son dakika rezervasyonu olduğu için on talep ettiklerini söyledi. "

"Bunu Jake söyledi," diyorum.

"Evet. Bu arada seninle tanıştığına memnun olduğunu söyledi. Seninle çok iyi arkadaş olduğumuz açıkmiş." Sesi utangaçlaştı. "Bir itirafta bulunacağım."

"Çıkar onu," diyorum. Kulaklıklarım takılıyken Nadine'le konuşabiliyor ve dolabımı inceleyebiliyorum. Misafir odası olmasına rağmen, ortasında küçük bir şilte barındıracak kadar büyük.

"Sanırım Jake benimle ilgileniyor olabilir."

Gülüyorum. "Oh, öyle mi?"

"Evet. Özür dilerim."

"! Onunla tanıştığım anda bunu tahmin etmişim."

"Tahmin etmedin."

"Evet," dedim. "Konuştuğumuz beş dakikanın tamamı senin ne kadar harika olduğun hakkındaydı ve ben buna aldırmadım çünkü seni övmeye bayılıyorum. İki fangirl gibiydik."

"Oh, kes şunu."

"Bu doğru. Peki. Onunla ilgileniyor musun?" "Hayır. Benim tipim değil."

Gülümsüyorum, bunu görmediği için minnettarım ve bir avuç elbise almak için uzanıyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun ama her şeyi siyah-beyaz görüyorsun."

"Hayır bilmiyorum. Ben bir sanatçuyum. Sonsuz renk nüansları görüyorum."

"Elbette biliyorsun. Ama konu erkekler olduğunda değil."

"O senin için mükemmel. İşe yaramayacak kadar bana benziyor."

Victor'u ve onun kesin konuşma tarzını, ellerinin metodik hareketlerini düşünüyorum. Hırsını, iş anlayışını ve disiplinini. "Bundan emin değilim," diyorum. "Bence cazibe daha çok birbirini tamamlayan birini bulmakla ilgili."

Nadine bir süre sessiz kalır ama konuştuğunda sesi hararetlidir. "Tamam. Dökül bakalım."

Gülüyorum. "Nereden bildin?"

"Sesiniz. Sözlerin. Hadi ama, nasıl bildiğimi gerçekten bilmek istemiyorsun, benim senin ne bildiğini bilmek istediğim kadar değil."

"Az önce ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Dökül!"

"Pekala, pekala. Evet. Dün gece Victor ve ben New York'un yeni opera binasının açılışına katıldık."

"Doğru. Senin gibi."

"gibi," diyorum. "Bir St. Clair'le evliysen. Ve şey... bazı şeyler oldu."

Nadine'e olan biteni birkaç cümleyle kısaltarak anlatırken mezar gibi sessiz. Koridordaki konsol masasının üzerindeki sahneyi bir el sıkışma gibi anlatıyorum ama bitirdiğimde yanaklarım hâlâ kızarmıştı. "Tüm bunları yüksek sesle söylemek... vay canına."

"Peki şimdi ne olacak? Ne istiyorsun?"

Elbiselerime bakıyorum. Çoğu sıkıcı, ofiste milyonlarca kez giydiklerimden. Bir tanesi... kesinlikle değil.

"Bence onun için dün gece kontrolle ilgiliydi. Özellikle de ona sahip olmakla. Nedeni ne olursa olsun, her zaman kontrolün onda olması gerekiyor."

"Tanıdığım başka birine benziyor."

Homurdanıyorum. "Her şeyin düzenli olmasını seviyorum. Kontrolün bende olması gerekmiyor."

"Tamam, yorum yapmayacağım. Devam edin."

"Şey, ben onun kaybetmesini istiyorum." Bir elimi elbisenin ipeksi kumaşında gezdiriyorum. "Kocamı baştan çıkarmaya çalışacağım ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

OceanofPDF.com

CECILIA

Bombayı patlatmadan önce yemek masasına oturmamızı bekliyorum. Victor ve ben yan yana oturmuş, yaklaşan iki adamı izliyorduk. Carter Kingsley, Victor'la birlikte kur yapmaya geldikleri medya patronuyla konuşuyor. Ben mi? Kocama kur yapıyorum.

Kelimeleri mırıldanmak için eğildim. "İç çamaşırı giymiyorum."

Victor'un çenesi çalışır. ", Myers." "Bu elbise de oldukça kısa."

Alev alev yanan mavi gözler benimkilere dikildi. "Ateşle oynuyorsun."

"Ben miyim? Yoksa sen misin?"

Gülümsüyor, dudaklarının zar zor kıvrılması içime bir sıcaklık gönderiyor. Victor'un kolunun sandalyemin arkasına dolanması dışında yemeğin ilk yarısı olaysız geçiyor. Eli, straplez elbisemin çıplak bıraktığı omzuma her dokunduğunda, dikkatim o küçük temas noktasına odaklanıyor.

Altı ay önce burada olacağımıza inanmazdım. Şık bir restoranda onun yanında oturuyor olacağıma ve kendimi bir ödül eşi gibi değil de bir iş kadını gibi hissedeceğime.

İsteddiği şeyin peşinden giden biri gibi. Geçmişteki yargılayıcı benliğinin ne yapacağını umursamayan biri.

bu düzenleme hakkında düşündüm.

"Sizi burada ağırlamak bir zevk," diyor Carter. Bütün akşam bana kuşkulu bakışlar fırlattı ve birden fazla kez Victor'un elini omzuma koyduğunu gördüm. "Evlilik hayatı sana iyi davranıyor gibi görünüyor."

Ulusal bir medya holdinginin sahibi olan Bay Simmons bifteğinden başını kaldırdı. "Bununla ilgili bir şeyler duydum. İkinizi de tebrik ederim. Balayında nereye gittiniz?"

"Oh, henüz yapmadık." Elimi Victor'un göğsüne koydum ve ona baktım. "İkimizin de işten uzaklaşmaya fırsatımız olmadı. Ama yapacağız."

"Barbados'u düşünüyoruz," diyor Victor. Bakışları elime ve ışıktaki parlayan iki yüze kayıyor. Abartıyor muyum? Ama sonra dudağı kıvrılıyor. "Hiç gittin mi Simmons?"

Geyik muhabbeti. O da sohbete katılıyor ve daha önce sesinde fark ettiğim gerginlik artık yok. Karayipler'in faziletleri üzerine bir tartışmanın yarısına gelmiştik ki bacağımdaki bir şey beni duraklattı, çatal ağzımın yarısına kadar gelmişti.

Victor'un eli masanın altında.

Uzun parmakları çıplak dizimin etrafında kıvrılana kadar eteğimi santim santim yukarı kaydırıyor. "İspanyol medyasına da el attığınızı duydum," diyor karşıımızdaki adamlara.

Beynim Simmon'ın cevabına odaklanmaya çalışıyor ama daha çok parmaklarının kalçamın iç kısmında iz bırakmasıyla meşgul. Süslü restoranlar ve uzun, keten masa örtüleri için Tanrı'ya şükürler olsun.

Geri yemeğimizi bitirirken Victor elini orada tutuyor, yüzünde yumuşak bir profesyonellikle sandalyesine yaslanıyor. Ve yavaş yavaş başparmağı yukarı doğru kalkıyor.

Görevi iptal et, sanırım. Çünkü o hâlâ soğukkanlı ve sakin bir kontrol heykeli gibi görünüyor, bense ihtiyaçtan yanıp tutuşan biriyim. Dün bacaklarımın arasındaki parmaklarının anıları bugünün kamusal yönüyle birleşiyor ve eğer o

Bacaklarımla arasındaki noktaya ulaşırsa, onu ne kadar istediğimi hissedecek.

Ağzımı peçeteyle kapatıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Victor..."

Başparmağı iç uyluğuma iki kez dokunuyor. Yukarı doğru yumuşatmaya devam etmeden önce bir onaylama.

"Peki ya sen?" Simmons bana sordu. "St. Clair ile evlenmeden önce burada ne yapıyordun?"

Sanki dikkatim dağılmadan cevap vermem için bana bir şans vermek istermiş gibi parmakları duraklıyor. Buna seviniyorum ve sanal asistan girişimimi anlatmaya başlıyorum. Simmons başıyla onaylıyor.

Yanındaki Carter etkilenmiş görünüyor. "Kulağa harika geliyor," diyor. "Esasen görevlerin çözümünü satıyor ve müşterilerin bir abonelik yoluyla ödeme yapmasına izin veriyor olacaksınız. Victor, yatırım yapmayı düşünüyor musun?"

"Potansiyel olarak," diye yanıtlıyor, sesi hiçbir şey vermiyor. "Tabii eğer bana izin verirse. Bu henüz konuştuğumuz bir şey değil."

"Daha çok erken," diyorum.

Carter başını sallar. "Elbette, elbette. Ama o bir parça istemiyorsa, ben isteyebilirim." Victor'a çarpık, kurt gibi bir sırıtış atar. "Kaşlarını çatma. Çobanlık yapabileceğim iyi şirketler, akıl hocalığı yapabileceğim yeni girişimciler arayışındayım."

"Ona akıl hocalığı yapıyorum," diyor Victor.

Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim Carter. Şu anda dışarıdan yatırım yapmayı düşünmüyorum, ancak o aşamaya gelirim kesinlikle aklımda tutacağım."

Victor'un eli sözlerim üzerine kalçamın etrafında sıkılaşıyor ve ben de karşılık olarak bacaklarımı kapatıyorum.

Birkaç saniye sonra onu hissediyorum. Başparmağının yumuşak, özür dileyen çemberini. Onları tekrar açıyorum ve eli daha yukarı kayıyor, parmaklarına ihtiyaç duyduğum yerden sadece bir inç uzakta. Hassas tenimin üzerinde bir fırça ve ben-

Simmons, "Artık gitmem gerekiyor," dedi. "Bu çok güzeldi beyler. Acture Capital'i tavsiye edecek çok şey var."

Victor elini çekti. "O zevk bize aitti."

"Öyleydi," diye kabul ediyor Carter. "Seni bu hafta arayacağım. Avukatlarınızın da okuması için sahte bir sözleşme hazırlayabiliriz, hem de kendi zamanınızda. Hangi tarafa eğilimli olursanız olun, karar konusunda kendinizi rahat hissetmenizi istiyoruz."

Gülümseyip vedalaşıyorum ve sonra üçümüz de Simmons'ın restorandan çıkışını izliyoruz.

Carter peçetesini masaya fırlatarak, "Ben de bu gecelik bu kadar yeter," diyor. "Tabii siz ikiniz kulüp havasında değilseniz?"

"Gitmiyoruz," diyor Victor. "Kulüplere gidiyor musunuz?" Ben soruyorum.

Carter gülüyor. Bu kadar kısa bir süre içinde iş hayatından mesai dışı hayata geçişini görmek şaşırtıcı. "Hayır. Yıllardır değil. Ama buradaki hanımefendi isterse..."

Victor onu "Leydim," diye düzeltiyor ve sonra başını sallıyor.

"Elbette leydim. Ve biz erkekler buna nasıl da ağlıyoruz. Cecilia, bu gece muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Masadan kalkıyor ve biz de onu takip ederek New York'un soğuk havasına çıkıyoruz. Steven bizi kaldırımında bekliyor. Arabaya bindiğimiz anda Victor bölmeyi açmak için düğmeye basıyor. Bizi arka koltuğa kapatıyor.

Victor elime uzanıyor. "Hisset," diye mırıldanıyor ve sert uzunluğuna doğru bastırıyor. Pantolonunun üzerinden dış hatları belli oluyor. "İşte senin külotsuz numaran bana bunu yaptı."

Başımın döndüğünü hissediyorum, güç ve arzu içimde bir dalga gibi yükseliyor. "Hoşuna gitti."

Beni öpüyor, dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırıyor. Tırnaklarımı sertliği boyunca gezdiriyorum ve o da alçak sesle tıslıyor. "Cecilia..."

"Evet? Size başka bir kahve getireyim mi? Bir toplantıyı yeniden planlayayım mı? Yeni bir kadınla randevunuzu ayarlayabilir miyim?"

"Beni cezalandırıyorsun," diyor.

"İtiraz etmediğini söylemiştin."

Arka koltuğun karanlığında gözleri neredeyse siyah görünüyor. "Ben bilmiyorum. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir."

Bir eli elbisemin eteğini kavırıyor ve zorla yukarı çekiyor, diğeri bacaklarımı ayırıyor. Ardından gelen şok sessizlik şekerden daha tatlı. "Siktir," diye mırıldandı. "Doğruyu söyledin."

"Bana inanmadın mı?"

"Hayır. Bu yüzden masanın altından bir şeyler bulmaya çalıştım."

Sesinde taşıyabileceğine inanamayacağım bir kısıklık var, cilalı, kontrollü ya da ölçülü olmayan bir ses. Bu, büyükbabasının çalışma odasında gördüğüm Victor, Nadine'in sanat sergisinde onu takip etmem için bana meydan okuyan Victor.

Tek istediğim onun beni tüketmesine izin verecek kadar yakıcı bir yoğunlukla isteyen Victor. Onu uçuruma sürüklemek istiyorum.

Ve sonra onu doğruca üzerine sürmek istiyorum.

Parmakları bacaklarımın arasındaki dikişi okşuyor, aynı hareketle ben de onun pantolonunun uzunluğunu tırmıklıyorum. "İki dakika daha," diye mırıldanıyor, "bunu restoranda yapıyor olurdum."

Nefesim kesildi. "Buna cesaret edemezdin."

"Yapacağımı biliyorsun." Parmakları beni ayırıyor ve sonra eğilip ağzını tam klitorisimin üzerine koyuyor.

"Aman Tanrım." Saçının kalın tellerini bulup kavırıyorum. "Evet. Tam orası."

Hassas tenime karşı kısa bir kıkırdama ve ardından dudakları geri dönüyor, dili klitorisimi ileri geri manipüle ediyor. Bu açıyla yapabileceği tek şey bu. Ama aynı zamanda fazlasıyla yeterli.

"Seni baştan çıkaracaktım," diye fısıldadım.

Victor başını çevirip bana bakıyor, sakalı tenime sürtünüyor. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Başardım mı?"

"Fazla performans gösterdin."

Elindeki işe geri dönüyor ve ben inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. İki gün içinde iki kez, Victor kendi zevkinden çok benim zevkime odaklandı. Beklediğim bu değildi. Belki de kontrolün onda olması gerektiği içindir ama kontrol Victor'da olunca böyle oluyorsa...

Getir bakalım.

Dizimdeki büyük, sabırsız bir el beni daha da genişletiyor ve pantolonunun içinden onu okşuyormuş gibi yapmaktan vazgeçiyorum. Klitorisimi ağzına aldığı anda konsantrasyon için yer kalmıyor. "Victor," diye fısıldıyorum. "Victor, yapamam, burada olmaz."

O durmuyor ve içimde yükselen gelgitte bedenim farklı bir şey söylüyor. Yapabilir ve yapacak da. Bu benim kocam. Bu bizim arabamız, bizi evimize götürüyor. Ve bunu almak benim için bir zevk.

Bu yüzden parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve ileri geri hareket eden dilinin hissinden başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. "İşte böyle."

O da kabul edince klitorisimden bir uğultu geliyor ve birkaç saniye sonra orgazm beni kasıp kavuruyor. İnlememek için başımı koltuk başlığına doğru çeviriyorum, parmaklarım saçlarında sıkılıyor. Beni yalamayı bırakmıyor. Bacaklarım deri koltuğa yaslanıp gevşeyene ve elim saçlarından kayarak ensesine dayanana kadar ağzını çekmiyor.

"Bu doğru," diye mırıldandı. "Sonuçlarına katlanamayacaksan benimle böyle alay edemezsin Myers."

"Cecilia."

Hassas klitorisime yakın ağızlı bir öpücük konduruyor. "Cecilia," diye kabul ediyor ve elbisemin eteklerini aşağı çekiyor.

Sersemlemiş bir halde pencereden dışarı bakıyorum.

"Kıpırdamadan duruyoruz." "Birkaç dakikadır öyleyiz."

"Oh. Eve geldik."

"Öyleyiz," diyor Victor. Uzanıp kendini yeniden düzenliyor, dudaklarında bir çatıklık. "İçeri girmek için sabırsızlanıyorum."

"Tam olarak neyin içinde?"

Gözleri parlıyor. "Kimin içinde, sanırım." Victor bölmeye vurur ve sesini yükseltir. "İyi geceler, Steven."

Diğer taraftan muffled bir ses geliyor. "İyi geceler, Bay ve Bayan St. Clair."

Yanaklarım yandı. Ben onu tamamen unutmuştum ama görünüşe göre Victor unutmamıştı. Ve hâlâ yaptığı şeyi yapıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadım ona, kaldırımda. "Steven... o hep oradaydı."

"Hiçbir şey duymadı ya da görmedi," diyor Victor. Kolu belime dolanıyor ve lobide yarı taşınıyor, yarı eşlik ediliyorum. İyi de oluyor, çünkü bacaklarım güçsüz hissediyor.

"Ona zam yapalım."

"Bu utancınızı hafifletecek mi?"

"Evet."

Victor asansörün düğmesini kapatır. "O zaman olmuş . Şimdi buraya gel."

Öpücüğünün tadı bana benziyor ve birkaç dakika önce arabada söndürdüğü ateşin aynısını tutuşturuyor. Vücudum onun için yanıyor.

Bu gece anahtar kartıyla dairemizin kilidini açacak olan benim. Victor arkamdan içeri giriyor. Tereddüt etmeme izin vermeden onu kapalı ön kapıya doğru itiyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ama dizlerimin üzerine çöktüğümde şaşkınlık yerini şaşkın bir onaya bırakıyor.

"Myers..."

Kemerinin tokasını çözüyorum ve fermuarını indiriyorum. Altındaki sert çıkıntının üzerinden geçirmek zor, ama kahramanca bir çabayla başarıyorum. Parmaklarımı boxer-şortunun lastiğinin altına kaydırıyorum ve aşağı çekiyorum. Yaylanıyor

sertleşmiş, şişmiş ve ucu parlıyordu. "Tek alay etme izninin sende olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Gözleri bana tam da bunu düşündüğünü söylüyor. Onu kavradığım anda gözleri kapanıyor, teni sıcak ve dokunulduğunda sert.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. Dudaklarımı açıyorum, başının etrafında kapatıyorum ve sonra arabada bana yaptığı gibi dilimi döndürüyorum.

Tatlı küfürler artık yok. Eli gevşek buklelerimi buluyor ve kavriyor. "Lanet olsun, Myers."

İstediğim şey bu. O, bağısız ve tamamen benim merhametimde. Victor St. Clair bana daha fazlası için yalvarıyor.

Victor St. Clair'in bir değişiklik için bana ihtiyacı var.

Dudaklarımı şaftının etrafına sıkıca sarıyorum ve hareket etmeye başlıyorum, her sallanışta dilimi ucunda döndürmeye dikkat ediyorum. Tüm bu süre boyunca ona bakıyorum ve Victor'un bu halinden daha ateşli bir şey gördüğümü sanmıyorum, bir duvara yaslanmış ve yüzü acı çekiyormuş gibi gergin.

O kadar sert ki ağzımın içinde zonkluyor ve hepsi benim yüzümden.

Tabanını sıkıca kavriyorum ve boştaki elimle ikiz ağırlıklarını kavriyorum. Tadı misk kokulu ve lezzetli ve ben hızlandıkça üstümde inliyor. Bu ses bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

İçime girene kadar bekleyemem.

Elleri saçlarımda sıkılaşıyor. "Myers, durmalısın."

Hızlanıyorum.

"Myers," diyor yine. Ofiste beni masamdan çağırırken kullandığı ses bu ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum. Ağzımdan çıkarıp ona baktığımda sert aleti keskin bir patlama sesi çıkarıyor.

"Evet?"

"Demek istediğini kanıtladın." Göğsü hızla inip kalkıyor ve bana dik dik bakan gözleri vahşi. "Ama bu gece boşalırken senin içinde olacağım."

Aman Tanrım.

Sessizce başımı sallıyorum ve bana uzattığı eli kabul ediyorum.

Mutfaktan öteye gidemiyoruz. Kalçalarımın tutup beni tezgâhın üzerine kaldırıyor, defalarca kahvaltı hazırladığım ya da Bonnie'nin ekmek pişirdiğini gördüğüm tezgâhın aynısı.

"İşte," diyor. "Şimdi."

Gömleğinin düğmelerine uzanıp onları çözüyorum, parmaklarım beceriksizce oynuyor. "Bunu çıkarmam lazım."

Sabırsız bir hırıltıyla bana yardım ediyor, gömleği vücudundan sarkıyor. Tanrım, muhteşem, sağlık ve esenliğe öncelik veren günlük egzersiz rejimiyle şekillenmiş. Geniş, güçlü bir göğüs ve dümdüz bir karın üzerinde altılı paketin ipucu, sadece gövdesini süpüren uzun, pürüzlü yara izi tarafından gölgeleniyor. Elimi üzerinde gezdiriyorum, içimde arzu ve merak savaş halinde.

Elbisemi askısız sütyenimin üzerinden aşağı doğru çekerken yara izinin artık onu rahatsız etmediği açık. Kopçayı çözüyor ve göğüslerim ellerinin arasına dökülüyor, meme uçlarım gergin.

"Siktir, Myers. Sikeyim." Bir meme ucunu ağzına almak için başını eğiyor ve gülümsemem bir nefese dönüşüyor. Hassas, çok hassas ve şimdiden çok fazla uyarıldım.

Onun sert uzunluğunu kavriyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Nefes nefese tıslıyor, elleriyle elbisemin eteklerini yukarı itiyor. Parmakları tenimi kazıyor. "Prezervatif?"

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Bununla birlikte, küt kafasını bana doğru yerleştiriyor ve tek, derin bir itme hareketi yapıyor. Duygusal bir gerilme ve inanılmaz derinliklere ulaşan bir dolgunluk. Ellerim omuzlarına yerleşiyor, nefesim hızla geliyor. O büyük ve tamamen gömülü ve tüm vücudum canlı bir tel gibi hissediyor.

Victor hareket etmeye başlarken, "Sonunda," diye mırıldanıyor.

Tutunmak için tek yapabildiğim bu, ama bunu elimden geldiğince yapıyorum, bacaklarımı onun kalçalarına kilitliyorum ve bir elimi arkamda mutfak tezgahına dayıyorum. Sesimiz mutfağı dolduruyor, mermere karşı yükseliyor.

Konsantrasyon ve zevk-acı yüzüne yansıyor. "Aşağı bak," dedi bana.

Yapıyorum ve beni derin, ölçülü vuruşlarla doldurmasının sadece görüntüsünden bile orgazm olabileceğimi düşünüyorum. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Böyle isteyebileceğimi.

"Gerçek dışı hissediyorsun," diyor, sesi bir kutsama gibi. "Bir boka yaramayacağım."

"O zaman yapma."

Boğuk bir yarım kahkaha atıyor ve ses doğrudan içime giriyor, bacaklarımın arasındaki nokta kadar ağrıyan kısımlarıma çarpıyor. Kontrolden çıktı ve hepsi benim için.

Victor hızlanırken beni desteklemek için bir kolunu belime doluyor. Diğer eliyle kaygan kıvrımlarımı okşuyor, etrafına yayılıyor ve üstteki şişmiş yumruya bastırıyor.

Bu his karşısında inliyorum. Çok uyarıldım, çok uyarıldım ve o muhtemelen-

Ama yapıyor ve ben de yapıyorum, bedenim ikinci kez parçalanıyor. Omuzlarını kavriyorum ve uzanıyorum, ağzım çıplak omzunu buluyor. Dişlerim aşağıya batıyor.

Victor küfrediyor ve hızlanıyor, kalçalarım piston gibi, derim mutfak tezgahına gömülüyor.

Sonra çamaşır suyuyla dezenfekte etmemiz gerekecek.

Elleri kalçalarımın etrafında kıvrılıyor ve parmakları tenimi kazıyor. "Lanet olsun, Myers."

İç uyluklarıma çarpan keskin, düzensiz itişlerle boşalıyor. Göğsü yükselip alçalıyor, yara izi ağır nefeslerle dalgalanıyor. Ellerimi omuzlarına gömüyorum. Sakın çekme, diye düşünüyorum. Henüz değil.

Ama Victor biliyor. Geri çekiliyor, ağzı yumuşak ve saçları vahşi ve pantolonunun içine geri sokuyor. Gömlek hâlâ üzerinden sarkıyor ve göğsü görkemli, görkemli bir şekilde sergileniyor. Bir tanrı gibi, bir fatih gibi, tamamen memnun bir adam gibi görünüyor.

Tezgâhtan kayıyorum ve bacaklarımı kapalı tutarak elbisemi kalçalarımın altına doğru sallıyorum. İç çamaşırımın olmayışı birden çok belirginleşti.

Victor gözlerini üzerimde gezdiriyor, koyu mavi gözlerinde zevk var. "Bu işleri karmaşıktırabilir ama buna izin vereceğimizi sanmıyorum. Birlikte her zaman iyi çalıştık."

"Uh," dedim. "Evet, bu doğru."

Başını sallar. "Sen benim ideal kadınımsın, Cecilia. İş her zaman önce gelir."

Sütyenime uzanıyorum. Lavabonun içindeydi ve ten rengi saten, su damlalarıyla sıçramıştı. "Önce iş," diye tekrarlıyorum.

Bunu bir onay olarak kabul ediyor. "Gerçek dışı bir gece için teşekkürler," diyor ve sonra merdivenlere doğru ilerlerken tanıdık adımları koridorda yankılanıyor.

Kontrolünü kaybetti ama tekrar kazanması uzun sürmedi.

OceanofPDF.com

VICTOR

Mutfak tezgâhı olayının üzerinden üç gün geçti ama Myers'la yatmak içimdeki arzuyu dindirmedi. Sadece ona olan ihtiyacımın derimin altında bir ateş gibi hissedildiği yere kadar artırdı.

Sessiz asistan ve organizasyon dehası Prim Cecilia Myers'ın iş arkadaşlarıyla bir akşam yemeğinde iç çamaşırsız bir elbise giymesi fikri... şey.

Cehennem kadar sıcak.

Ama Cecilia'nın geniş gülümsemeleri ve alaycı şakalarıyla benimkinin karşısındaki yatak odasında durması ve beni baştan çıkarmak için iç çamaşırı giymemeye karar vermesi fikri?

Düşünmesi bile beni zorluyor.

Masamın altına uzanıyorum ve ağrıyı yeniden düzenliyorum. Anatomimin o kısmı söz konusu olduğunda, mutfaktan bu yana geçen üç gün çok uzun bir süre. Birden fazla şekilde kendi başına bir kafası var.

Arabada tadı çok güzeldi. Gözlerimi kapatırsam, onun iniltilerini hâlâ duyabiliyorum. Bacaklarının arasındaki çıplak hazineyi görebiliyor ve dilimde tadabiliyorum.

Anıların konsantrasyonuma ya da şakaklarımdaki baş ağrısına hiçbir faydası yok. Pantolonumdaki ağrıyı da dindirmiyor ama bunu çözecek zamanım yok.

sorun. Şimdi olmaz. Myers'la 15 dakika sonra toplantımız varken olmaz.

Her zamanki gibi dakik bir şekilde tam vaktinde geldi. Evdeyiz, ama ofisim Excietur'unkine o kadar benziyor ki, paralellik kurmamak elde değil. Tek fark topuklu ayakkabı yerine terlik giymiş olması.

"Merhaba," diyor. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış ve yanaklarında bir kızarıklık oluşmuş.

"Merhaba," diyorum. Birlikte uyuduğumuzdan beri pek konuşmadık, gerçi uyumak patlayıcı mutfak tezgahı sevişmesi için doğru kelime değil. Onun kendi rutini var, benim de kendi rutinim.

Bir şekilde işin içine daha fazla seks katmam gerekecek. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum.

Masamın karşısındaki sandalyeye oturdu, göğsünde bir cilt tutuyordu. "Pekâlâ o zaman. Bugün sizinle paylaşacak çok şeyim var."

"Devam et."

Cecilia rafine bir asansör konuşması yapıyor ve ben de ara sıra mırıldanarak dinliyorum. Fikri, yıllardır duyduğum yüzlerce start-up'a benziyor. Aynı zamanda ilk yılında başarısız olan birçok start-up'a da benzediğini fark ettiğimde midemde bir huzursuzluk oluşuyor.

Bana maliyetlerin ve genişleme planının bir özetini veriyor. "Gittiğim yer burası," diyor. "Genel giderler oldukça fazla, ancak yeterince hızlı bir genişleme ile rakamlarımı tutturabilirim."

Kalemimi kâğıda vuruyorum. Benim için hazırladığı tüm raporlar gibi düzenli ve tertipli. Doğrusu, hazırladığı plan etkileyici. Çok ileriye düşünüyor. Şirketinin hikayesini markalaştırmış. Ama.

"Rakamlarınız çok yüksek."

Masaya doğru eğiliyor ve giydiği tişörtün yakası aşağı doğru sallanıyor. Pürüzsüz yüzünün üst kısımlarını görebiliyorum.

göğüsler.

Zonklayan, ağrıyan bir
acı. "Yanlış mı
hesapladım?"

"Hayır, doğru yaptığınıza eminim. Ancak rakamlar risk açısından çok yüksek."

Geniş, yumuşak dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor. Daha üç gün önce sikime sarılmışlardı. Dizlerinin üzerine çökmüş, beni ön kapıya doğru bastırırkenki görüntüsü... komutayı ele alırken. Bana bakıyordu. Tanrım, St. Clair.

"Risk perspektifinden," diye tekrarlıyor, sesi sertleşiyor. "Risk almak istiyorum. Senin ve iş ortaklarının her zaman risk aldığınızı gördüm. Her zaman ödüllendirildiniz."

Gülümsememi gizlemek için elimin tersini ağzıma götürüyorum. "Her zaman değil. Başarısız olan tonlarca anlaşma yaptım."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Otuz dört yaşındayım, Myers. Yirmi beş yaşına kadar ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Hata mı yaptın?" diye soruyor. Sesi o kadar şüpheli ki gülmek istiyorum.

"Evet. Doğru yapmayı öğrenmek için bazı şeyleri yanlış yapmalısınız. Hatayı ne kadar erken yaparsanız, o kadar çabuk öğrenirsiniz."

"Doğru."

Önümüzdeki kâğıda dokunuyorum. "Bu genel giderle, işe başlamanın bu kadar erken bir döneminde, hataya yeriniz yok. Beklenmedik kayıplara yer yok. Sert bir rüzgârda düşersiniz. Ve sert rüzgarlar olacaktır. Her zaman vardır."

Bir nefes üflüyor. "Eğer bunu kesersem, o kadar hızlı büyüyemem."

"Eğer yapmazsanız, hiç büyümeyebilirsiniz."

Cecilia kağıtları kapar ve sandalyesine geri oturur. Kızgın bir kedi yavrusu gibi kaşlarını çatarak onları okudu. Ama benden tavsiye istemişti ve ben de verdim.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Daha önce eleştirdiğim insanları kırıp kırmadığımı hiç umursamamıştım. Onlara acı gerçekleri ve soğukkanlı gerçekleri söyleyip, ne yapacaklarsa yapmalarına izin vermiştim. Kesinlikle ona karşı olduğum kadar ölçülü olmamıştım.

Onu becermek kesinlikle kafamı karıştırdı.

"Lanet ," diyor. "Haklısın. Sana söylemiştim diyebilirsin."

"Bunu yapmanın pek bir anlamı yok."

İç çekerek kâğıtlarını yere bırakıyor. "O zaman hesaplamalarım baştan başlayacağım."

"Onları değiştirdikten sonra planınızı bana gönderin, ben de bir göz atayım."

Gözleri, arabada başım bacaklarının arasındayken ona baktığım zamanki gibi bakıyor. Yaptığım şey karşısında şok. "Gelecek ayki toplantı için mi?"

"Hayır, işiniz biter bitmez bana gönderin." "Ama sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum." Göz temasını keserek kâğıtlara doğru başımı sallıyorum. Başım beni öldürüyor ve şimdi boğazım da başladı. Konuştuğumda kaşınıyor. "Ama benim de bu şirketle bir ilgim var. Bana gönder."

"Tamam, yaparım. Teşekkür ederim." Kâğıtları toplayıp kapıya yöneldi, güzel yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Bir yıl boyunca ofisime girip çıkmıştı ve ben onu daha önce hiç fark etmemiştim.

Bu benim açımdan büyük bir dikkatsizlik gibi görünüyor.

Otuz dakika sonra Cecilia yarı açık kapımı tekrar çalıyor. Elinde bir kupa vardı ve özür dileyen bir gülümseme takınmıştı. "Sesin biraz önce cızırtılı geliyordu. Sence bir şey mi oldu?"

"Yapamam," diyorum. Gerçek bu. Çok fazla iş var ve çok fazla insan bu işlerin yapılmasına bağlı. Sürekli e-posta akışı hiç bitmiyor. Brad iyi ama Cecilia gibi değil ve bu da belli oluyor.

Önümüzdeki hafta Exciteur ile Boston'da yapacağımız konferanstan bahsetmiyorum bile. Normal çalışma programımdan üç gün çalacak.

"Yine de," diyor ve kocaman çay bardağını masama bırakıyor. Sıcak sudan bal kokusu yükseliyor. "Boğazın için. Ve... bu hafta yine rakamlarıma bakmayı kabul ettiğin için teşekkürler."

"Evet. Tabii."

Tekrar gitti ve ben uzun süre kupaya baktım. En son ne zaman birinin benim için bir şey yaptığını hatırlamıyorum. Para almadıkları ve yapmalarını istemediğim bir şey.

Çayı içiyorum.

Elimde kupamla evdeki ofisimden çıktığımda öğleden sonra geç olmuştu. İşe yaradı ama sadece geçici olarak ve şimdi boğazım sanki kendi üzerine kapanıyormuş gibi hissediyorum.

Yıllardır hasta olmamıştım.

Vücudumun hasta olmasına izin vermiyorum.

Tabii ki bu da her halükarda yaptığı anlamına geliyor. Acaba bu, iş ve eğlenceyi karıştırdığım ve Cecilia'ya teslim olduğum için bir ceza mı? Ya da belki de bu, son üç gündür Cecilia'ya teslim olmadığım için vücudumun beni cezalandırma yoludur.

Aklımın hangisini istediğini biliyorum. İkisi de.

Mutfaktan tanıdık sesler geliyor ve koridorda durup konuşmalarını dinliyorum. Bir zamanlar evim hep sessizdi. Artık değil.

Cecilia ve Bonnie'nin sesleri birbirlerine karşı rahat, sesleri kısık ve yumuşak. Annem ve büyükannem de böyle konuşurlardı. Kardeşim ve ben büyükannemin mutfak masasında oturur, yemek pişirirken ya da fırıncılık yaparken onların her şey hakkında konuşmalarını dinlerdik.

Şimdi hepsi gitti ve dokuz ay sonra Cecilia da gidecek. Dairem yine sessiz olacak.

Mutfağa giriyorum. Cecilia'nın gözleri beni görünce parlıyor ve bu ifade göğsümde bir sızıya neden oluyor.

Ama yüz ifadesi hemen endişeye dönüşüyor. "Berbat görünüyorsun."

"Sana da merhaba."

"Sesin daha da kötü geliyor." Mutfak adasının etrafından dolanıyor ve serin elini alnıma koyuyor. "Ateşin var."

Sanki bilerek yaptığım bir şeymiş gibi konuşuyor. "Ben iyiyim, Cecilia."

"Hayır, değilsin."

"Telaşlanma."

Geri adım atıyor, gözleri kısılıyor. Bu bakışı ofisimin önünde, benimle konuşmak isteyen çalışanları sebepsiz yere uzaklaştırırken takındığını hayal ediyorum. Bu konuda her zaman iyiydi. Benim kapı bekçim. "Akşam yemeğinde çorba ," dedi. "Boğazına iyi gelir."

Bonnie ocaktan sesleniyor. "Çorba ve taze pişmiş ekmek."

"Tanrım, Bonnie," diyorum mutfak sandalyesine çökerek. Başım patlayacakmış gibi hissediyorum. "Sana ödediğim her kuruşa değiyorsun."

sonra bir sessizlik oluyor ama bunun şaşkınlık mı yoksa onaylamama mı olduğunu anlayamayacak kadar yorgunum. Umursamayacak kadar da yorgunum.

Sonra önümde sıcak bir kâse ve kocaman bir bardak su beliriyor. Küçük bir el, artık yakından tanıdığım bir el, yanına bir aspirin koyuyor. Çay ve şimdi de bu.

Cecilia ve ben sessizce yiyoruz. Her zamanki gevezelik girişimleri yok ve minnettar mıyım yoksa onları özlüyor muyum bilmiyorum.

Yemekten sonra koridorun yarısına geldiğimde sesi beni durdurdu. İçinde açık bir emir notası vardı.

"Nereye gidiyorsun?"

Kendimi duvara yaslamak için uzandım. Yalan söylemeyi düşündüm ama sonra bu fikri bir kenara bıraktım. Ben kendi evimin efendisiyim. "Ofisime."

"Dinlenmen gerek. ."

"Sandalyede dinlenebiliyorum. Ergonomik."

Cecilia homurdanıyor ve sonra orada, önümde duruyor. Eli göğsüme bastırıyor. "Lütfen dinlen. En azından biraz uzan. Lütfen."

Gözleri inanılmaz derecede yakın. Benimle yatar mı?

Bedenim kendisiyle savaş halinde olsa bile bu teklifi reddetmem mümkün değil. Hastalığa karşı arzu.

"Kararımı verdim," diyorum. "Biraz uzanacağım."

Dudakları titriyor. "Harika bir seçim. Kanepene ne dersin? Onu kullandığını hiç görmedim."

"Kullanıyorum."

"Geçtiğimiz aylarda yapmadın." "Takip ettiğini bilmiyordum."

Bu sefer yüzündeki gülümseme çok açıktı. Bana gülüyor ama oturma odasına geri dönerken tek kelime etmiyor.

Gri kanepeye uzandım. İç mimara söylediğim birkaç şeyden biri de buydu: Kanepe rahat olmalıydı. İyi görünüp berbat hissettiren saçmalıklardan hiçbirisi olmayacaktı. O da yerine getirmişti.

Rahat bir nefes. Uzanmak iyi hissettiriyor ve başımın altındaki yastık... iyi. Belki de değişiklik olsun diye burada uyumayı denemeliyim. Yatağın kâbuslardan başka bir şey barındırmadığı gecelerde daha iyi olabilir.

"Bu çalışmaktan çok daha güzel değil mi?" Gözlerimi açmıyorum.

"Böbürlenme."

Ayak sesleri geliyor ve ardından su dökülüyor. Göz kapağımı araladığımda elinde temiz bir havluyla döndüğünü görüyorum. Yüzüme doğru eğildi.

"Hey, ben-oh. Tamam." Havlu alnımda buz gibi bir his uyandırıyor. Çok lezzetli.

"Senin için de sehpanın üzerine büyük bir bardak su koydum. Başka bir şey ister misin?"

"Hayır." Kısa bir sessizlikten sonra bir göz kapağımı daha aralıyorum. "Teşekkürler."

Cecilia bana gülümsüyor. "Bu senin asistanın olarak aldığımdan daha fazlaydı."

"Düşene bir tekme de sen vur."

O Gülüyor, ve sonra onu terlik-muffled Ayak sesleri parke zemin boyunca geri çekiliyor. Gidiyor.

"Hey," dedim. "Nereye gidiyorsun?"

Adımlar durdu. "Arkadaş ister misin?"

Hayır demeliydim. Sormamalıydım bile. Evet cevabının zayıflık göstergesi olduğunu bilerek koltukta kayıyorum. Bu kesinlikle iş kutusunun bir parçası değil, hatta onu üç gece önce yerleştirdiğim zevk kutusunun bile bir parçası değil.

"Evet," dedim.

". İçecek bir şeyler alayım."

Birkaç dakika sonra dev kanepede yanıma çöküyor ve ayaklarını sehpaye uzatıyor. Elinde karamel rengine büyük bir buzlu kahve var.

"Bu," diyorum, "iğrenç görünüyor."

"Yüzde seksen yedi şeker, yüzde on iki süt ve yüzde bir kahve. Ayrıca yüzde yüz lezzetli."

"Ugh."

"Bu senin tercih ettiğin tek içimlik Americano değil, orası kesin." Uzaktan kumandaya uzandı. Oturma odasındaki masanın üzerinde, surround sistemimin kumandasıyla birlikte bir sepetin içindeydi. Yıllardır müzik açmamıştım.

Evimde yaşamayalı, onu sadece çalışmak, uyumak ve egzersiz yapmak için kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

"Televizyonun çok büyük," dedi. "Hastayken bir şeyler izlemeyi seviyor musun? Yoksa sessiz olmamı mı istersin?"

"Sessiz olsaydın pek arkadaşın olmazdı."

"Hastayken daha da huysuz oluyorsun. Şaşırdığımı söyleyemem." Serin parmaklar alnımdaki havluyu yeniden düzenliyor ve kısa bir süreliğine saçlarımı tarıyor.

Oh. Parmaklarının dar kafa derime hafifçe dokunuşu cennet gibi hissettirdi. Ama eli gitmişti ve ben bu gece kendimi çok fazla açığa vurdum.

"Huysuzum," diyorum, "çünkü sen rahatlamış bir şekilde kanepemde oturuyorsun ama bunu tam olarak kullanacak enerjim yok."

Kanal kaydırma durur. "Sen diyorsun ki..." "Evet. Seksten bahsediyorum."

Kanal kaydırma devam ediyor. "Sonsuza kadar hasta kalmayacaksın."

"Küçük merhametlere şükürler olsun." Başımı hafifçe çevirdim. Bir ev yenileme şovunda durdu. Teksaslı bir çift çiftlik evlerini yeniden yapıyor.

Cecilia, "Bu izlemeyi seviyorum," diyor. "Tüm ilgi alanlarımı bir araya getiriyor."

"Eski ahırlara karşı bir ilginiz var."

Gülüyor ve bu ses baş ağrısına hiç dokunmuyor. Rahatlatıcı. "Hayır. Ama düzenlemeyi, yenilemeyi, bir şeyleri onarmayı seviyorum. Mutlu çiftleri ve çocuklarını görmeyi seviyorum. Ahırları seviyorum... Tamam, ahırları umursamıyorum."

"Hiç gerçekten bir ahırın içinde bulundun mu?"

"Ah, evet. Birçok kez."

Kör edici baş ağrısını görmezden gelerek başımı çeviriyorum. "Sen ciddisin."

"Çok ciddiym. Annem vegan bir dönemden geçti. O zamanki en iyi arkadaşlarından birinin, ruhsal şifa için kurtarılmış çiftlik hayvanlarını sevebileceğiniz bir yeri vardı."

Sessizliğim yeterli olmalı, çünkü gülüyor. "Evet. Bunun sana göre bir şey olmadığını

biliyorum." "Ruhsal şifa," diyorum.

Omuz silkiyor. "Ya da rahatlama, sanırım. Hakkını vermeliyim, bir kuzuyu tutarken ya da bir ineği severken stresli ya da öfkeli hissetmek zordur."

"Senin hakkında asla tahmin edemeyeceğim çok şey var."

"Seni hâlâ şaşırtabildiğim için mutluyum," diyor. Koltuğun arkasına bir kolunu uzatıyor ve elini görüyorum,

Yüzümden sadece birkaç santim uzakta sallanıyordu.
Saçlarımda gezdirmesi çok kolay olurdu.

Ve çok karmaşık.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bana annenden biraz daha bahset." "Emin misin?"

Hayır. "Evet."

Kanepede bacaklarını altına çekip yerleşiyor. "Beni yirmi bir yaşındayken doğurmuş. Üniversiteyi bırakmıştı ve o sırada birkaç arkadaşıyla gezintiye çıkmıştı."

"Vay canına."

"Evet, hamile kalmak için ideal bir zaman değil." Yine de Cecilia'nın sesinde acı yok. Sadece sevgi. "O normal değil. Senin ve benim normal olduğumuz anlamda değil. Eğer öyleyse bile, çünkü gerçekte normal olan nedir? O özel biri. Korkusuz ve saplantılı. Tek bir yönde derinlere ve uzaklara gider ve tanıştığı herkese bu konuda ilham verir."

"Veganlık gibi."

"Veganlık gibi" diyor, "ya da jeoloji, okyanusların korunması ya da uzay araştırmaları gibi. Bir keresinde tantrik yogaydı. Bana her sabah ve akşam onunla pratik yaptırırdı."

Boğuk bir ses çıkarıp ona bakıyorum. Bakışlarımı karşılıyor ve sonra gülerek omzuma bir tokat atmak için uzanıyor. "Tantrik yoga ile tantrik seks aynı şey değildir!"

"Emin misin?"

"Çok eminim. Tanrım, Victor, hayır, o böyle bir şey yapmazdı." Cecilia kaşlarını çattı. "Bildiğim kadarıyla yoktu. Ama belki ben okuldayken öyleydi. Ugh. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Ne fark eder ki?"

"Tantrik yoga hiç seks içermez. Sadece çok fazla nefes alma, farkındalık ve tanrılara dua etme. Bu aynı zamanda çok tanrıçılığı da denediği bir dönemdi."

Elimi gözlerime sürüyorum. "Tanrım. Benimkine daha az benzeyen bir yetiştirilme tarzı düşünemiyorum."

Cecilia kıkırdıyor. "Okuldaki çoğu çocuktan da farklıydı. Ama onun sayesinde ıvır zıvırda çok iyiyim. Çoğu şey hakkında çok şey biliyorum."

"Nerede yaşıyordun?"

"Çok fazla yer değiştirdik. En uzun kaldığımız yer Santa Fe'ydi."

"New Mexico," diye mırıldandım. "Anlaşıldı."

"Nazik ol," diyor ama ses tonunda sadece sevgi var. "Annem çok özgürce sever ve hiçbir sınırı yoktur. Arkadaşlarını sık sık kanepede uyuturduk."

"Seni o evde hayal edemiyorum. Sen nasıl... sen oldun?"

"Birinin yetişkin olması gerekiyordu." "Ve bu sana mı düştü?"

"Kişisel asistanlığını yaptığım ilk kişi annemdi. On iki yaşımdan itibaren seyahatlerimizi ben organize ettim."

Elinde bir pano ve yüzünde sabırlı bir ifade olan genç Cecilia'nın görüntüsü göz kapaklarımda önünde yükseliyor. Göğsümde bir şey geriliyor. Düşkünlük.

Gerçekten hastayım.

"Şirketinizi bu yüzden mi kurmak istiyorsunuz? Bütün bir ülkenin kişisel asistanı olabilmek için mi?"

Gülüyor. "Sanırım öyle, evet. Model abonelik ve görev tabanlı olduğu için uygun fiyatlı. Hayatın her kesiminden insanlar bizden biraz huzur satın alabilecekler. İnsanların kendilerine yardım etmelerine yardımcı oluyoruz bir bakıma." Parmakları usulca dizine vuruyor. "Demek benim çocukluğum seninkinden farklıydı. Sanırım büyükbaban seni stres atman için inekleri sevmen için ahıra götürmedi?"

Homurdanıyorum. "Böyle bir şey teklif etseydim küplere binerdi."

"Genç bir St. Clair için hangi eğlence faaliyetleri kabul edilebilirdi?" Ses tonunda sahte bir büyüklenme var ama ilgi de var.

Soğuk havluyu ters çeviriyorum. Hafifçe kayıyor ve sonra ince parmakları orada, kısa ve harika. "Tenis, golf, yelken," diyorum. "Diller. Arada sırada müzelere giderdik, özellikle ... docent'ı tanıyorsa." Bir el sallıyorum. Tenim kızarıyor, çok sıcak. Lanet olası ateş. "İş seyahatlerinin çoğunda onunla gelirdim. Seyahat onun için önemliydi."

"Sen ne yaptın? O geziler üzerinde çalışırken?" "Hangi şehirdeyse orada dolaştım."

Arkamdaki kanepeye yerleşiyor ve sonra başıma bir şey dayanıyor. Kesinlikle onun kalçası. Bu kadın beni öldürüyor. "Bir de bana sor."

İç çektim. Boğazım düğümleniyor ama yine de söylüyorum, çünkü o sordu. "Avrupa'ya çok giderdi, arada Asya'ya da giderdi. On bir yaşındayken Londra'yı yürüyerek geçtim. Aldatıcı derecede büyük. Akşam yemeğine zamanında otele dönebilmek için birinden metronun nasıl çalıştığını açıklamasını istemek zorunda kalmıştım."

İnanılmaz bir ses çıkarıyor. "On bir yaşındayken, annem çakralarımı yeniden hizalayabilsin diye her sabah altıda kalkıyordum."

"Şu anda çok iyi uyum sağlamış görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyor. "Gerçi yıllardır auramı okutmamıştım. Aklımı kaçırmış olabilirim. Onu özleyormusun?"

"Kim?" Ben zaten biliyorum, o da biliyor ama devam ediyor. O cesur biri. Ben bunu zaten biliyordum ama o her gün bunu doğruluyor.

"Büyükbaban."

"Hayır." Gömleğimin düğmelerine uzanıyorum. Sanki tenim kaynıyor, sanki buradaki sıcaklık on derece artmış gibi. "O... Bilmiyorum. Onun torunu olmak kolay değildi."

"Sadece hayal edebiliyorum," diyor.

Yara izini hatırladığımda göğsümün yarısına gelmiştim. Görecek, ama zaten gördü. Zaten sordu da,

ve lanet olsun, çok ateşliyim. Son düğmeyi açıp derin bir nefes alıyorum. Hâlâ çok sıcak.

"O zaman beklentileri vardı."

"Her ebeveyn ya da veli öyle değil mi?" Ben soruyorum. "Onunki sadece çok iyi ifade edilmişti."

"Bu yüzden mi bu kadar çok çalışıyorsun?"

"Ben hastayım," diye mırıldandım. "Bir terapistin kanepesinde yatmıyorum."

Sesi alaycı bir hal alıyor ve sonra nemli havluyu alnımdan kaldırıyor. Pürüzsüz parmakları şakaklarımda daireler çiziyor. "Evet," diyor. "Çakraların kesinlikle kapalı."

İç çekiyorum. Yaptığı işte iyi, ruhani saçmalıklar bir yana. "Onları benim için yeniden hizala."

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, biliyorsun." "Bunu asla kabul etme."

"Doğru. Kendinize güvenin. Güçlü yönlerinizle pazarlık yapın. Seni iş yaparken izlerken çok şey öğrendim."

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum, o yüzden vermiyorum, onun benimle ilgilendiği hissine gömülüyorum. zayıflık, tehlikeli ve uzaklaşmalıyım. Ama en son ne zaman böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum.

Arka planda, yenilenmiş evleri ortaya çıkarken heyecanlı bir çift çılgılık atıyor.

"O beni benim onu istediğimden daha fazla istemedi," diyorum. Parmakları duraklıyor. "Nasıl yani?"

"Sekiz yaşında bir çocuğu büyütmeyi beklemiyordu ve ben onu sadece ayda bir akşam yemeğinde görüştüğümüz biri olarak tanıyordum. Ama birdenbire sadece ikimiz kaldık."

Parmakları sonunda saçlarımda geziniyor. "Velayetini istedi o zaman? Annenle baban öldükten sonra mı?"

"Talep etti desek daha doğru olur," diyorum. "Florida'daki teyzemin yanına gitmeme izin vermeyecekti. Kocasını sevmiyordu ve o evde ümitsiz vaka olacağımı söyledi. 'Charlotte çocuklarının çok fazla video oyunu oynamasına izin veriyor, ama senin için hala umut var evlat.'"

Cecilia kıkırdıyor. "O da senin gibi miydi?"

"Hayır. Sürekli çalışırdı. Çok fazla yakın arkadaşı da yoktu. Sadece tanıdık olarak görmeye değer bulduğu insanlar vardı. Beni babammışım, kaybettiği oğluymuşum gibi yetiştirmeye çalıştı. Bunu tekrar yapmak için bir şans."

"Victor," diyor. "Bu sana benziyor."

Başımın üstüne uzanıyorum ve bileğini arıyorum. Buluyorum ve elini tekrar saçıma götürüyorum. "Seninle evlendiğimden beri çok daha cesur oldun."

"Artık senden korkmuyorum."

Sözleri yumuşak ve gerçekçi. Ama onları algılamam birkaç saniyemi alıyor. "Daha önce benden korkuyordun."

"Tabii ki öyleydin," diyor. Konunun ciddiyetine rağmen sesi alaycıdır. "İlk birkaç hafta bana ne kadar işe yaramaz olduğumu söyledin. Mason tuvalete gitmem gerektiğinde iki kez yerime baktı."

"Banyoya mı koşayım?"

"Ağlamak için," diyor. "Ama sen beni kırmadın."

O zamanlar asistana karşı hissettiklerimi şimdi tanıdığım Cecilia ile bağdaştıramıyorum. Ama bana atfettiği sözleri inkar edemem. Benimkilere benziyorlar.

Utanç dilimde kül gibi bir tat bırakıyor.

Onu ağlatmıştım. İlk adını bile bilmiyordum ya da öğrenecek kadar önemsemiyordum ama yine de onu ağlatmayı başarmıştım.

Ben de onun gibiyim, sadece daha kötüsü, çünkü o bir şey için çalıştı. Aile mirası ve aile adı için. Onun benim hakkımda haklı kanıtlamak için çalışıyorum ama o bunu görmek için burada bile değil.

"Bunun altında hâlâ hayatta mısın?" Cecilia alnımdaki havluyu kaldırarak şöyle diyor. "Ambulansa ihtiyacın olursa bana haber vermelisin, biliyorsun."

"Özür dilerim," diyorum. "Sanırım bunu daha önce söylememiştim. Ama sen benim sevgilimken sana daha iyi davranmadığım için özür dilerim."

Asistan."

O sessiz. Bir el yanağımı yumuşatıyor, en yumuşak dokunuş ve bağışlanma gibi hissettiriyor. Uzun bir sũre konuşmuyoruz, gũz kapaklarım ağırlaşana ve tenim soğuyana kadar.

Cecilia bir film bulana kadar kanal değiştiriyor. Yıllar önce izlediğim bir film. Bir romantik komedi. Kumandayı bırakıyor ve tekrar arkama geçiyor. Bu sefer o da uzanıyor ve kolu gũğsũme dolanıyor. Elinin yara izimi takip ettiğini görmek için aşağı bakıyorum. Dũzensiz izgi artık silik, araba kazasından geriye kalan tek kanıt.

İtiraz edecek enerjim yok ve eli sıcak tenime karşı serin geliyor.

"Uzun zaman önceydi bu," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bu farklı bir hayattan."

İ çekiyor, yumuşak bir rahatlama sesi. "Belki de içinde bir sũrũ vardır. Annem de böyle derdi."

Belki de var, sanırım. Ve belki de bu yeni bir tanesinin başlangıcıdır.

OceanofPDF.com

CECILIA

Gözlerimi kırpıştırarak güneş ışığına açıyorum. Yatakta dönüp en iyi yastığı, mükemmel sertlikte olanı arıyorum ve yorganı çenemin altına kadar çekiyorum. Neden güneşli? Perdeleri hep çekerim.

Esniyorum, gözlerimi açıyorum, yan yatıyorum ve manzaraya bakıyorum. Bundan asla bıkmayacağım. Central Park, ağaçlar, diğer tarafta sıralanan gökdelenler. O binalardan birinde Tristan Conway ve oğlu oturuyor, bir ay önce Victor'la birlikte kaldığım daire. Evliliğimize kadeh kaldırdığımız zaman.

Victor. Dün gece kanepedeydik. Buraya nasıl çıktım?

Ya hafızam bana ihanet etti ya da beni yukarı getirdiğinde uyuyordum. Yarı uykulu halde ayaklarımın üzerinde mi götürdü beni? Beni taşıdı mı?

Yorganın altından bakıyorum. Dün giydiklerimin aynısını giyiyorum, hırka ve terliklerim hariç.

Sonra beni yatağa yatırdı.

Yorganı başımın üzerine çekerek inledim. Hastaydı ve yine de bunu yapmıştı.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Dün gece bana alacağımı hiç düşünmediğim bir şey verdi. Bir özür ve neden böyle olduğuna dair bir içgörü.

Büyükbabasıyla birlikte dünyanın dört bir yanındaki şehirlere tek başına seyahat ettiğini ve ardından toplantılar yapılırken kendi haline bırakıldığını düşünüyorum. Kederli bir torunu nasıl yetiştireceği hakkında hiçbir fikri olmayan ama elinden gelenin en iyisini yapmak için adım atan bir adamı düşünüyorum. Her şeyini kaybeden ve büyükbabasının kurallarına göre oynamayı öğrenen bir oğul.

Yağmur duşunun altında hızlı bir duş alıyorum ve kabarık mor bornozumu üzerime sarıyorum. Aynaya baktığımda parlak gözler, temiz bir cilt ve ıslak, havluyla kurutulmuş saçlar görüyorum.

Sonra hasta CEO kocamı aramak için koridora çıktım.

Yatak odasında değil. Kapı yarı açık ve içeriye bakıyorum ama boş, yatak tam olarak yapılmış. Alt katta da yok. Ne ofisinde, ne spor salonunda, ne de balkonda. İki yedek misafir odasını bile kontrol ettim.

yatak odaları. Ama hiçbir şey yok.

Telefonumu aldım. Gönderdiğim son mesaj Nadine'in galerisinin açılış adresiydi. Yıllar önceymiş gibi geliyor.

O zamanlar tamamen farklı iki kişiydik.

Cecilia: Sakın bana işte olduğunu söyleme. Dün gece o kadar hastaydın ki yatakta olman gerekirdi.

Bir yanıt beklemiyorum, ama kelimelerin söylenmesi gerekiyor. Bu yüzden on dakika sonra telefonum çaldığında şaşıyorum.

Victor: Biliyor musun, düşündüğümden çok daha otoritermişsin.

Bu kelimeleri yazarken mavi gözlerindeki parıltıyı hayal etmek çok kolay. Benimle flört ediyor.

Saptırıyorsun. Ve teşekkür . Artık kendi işimin patronu olduğuma göre, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

Victor: Yapmalısın. Evet, isteyim. Değiştirilemeyecek toplantım vardı ve bu sabah kendimi daha iyi hissettim.

Otuz saniye sonra telefonum tekrar çalıyor ve bu sefer kıkırdıyorum.

Victor: Yaptıklarımı sana neden haklı de bilmiyorum. Eğer sen kendi patronunsan, ben de öyleyim. İşe koyul. Bu numaraları değiştir, Myers.

Cecilia: Bir ineği okşamaya ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun.

Victor: Stresi azaltmak için çok daha iyi yollar düşünebilirim.

Bu masum kelimeler dizisi karşısında midem sıkışıyor. Bunları onun sesiyle hayal ediyorum, hiçbir tartışmaya girmeyen karanlık, alçak tonuyla. Arabamızın arka koltuğunda benimle konuşma şeklini.

Cecilia: Evden çalışmayı seçmemiş olman çok yazık o zaman. Seni aramaya gitmeden önce duş aldım... ve üzerimde sadece bornozum var.

Victor: Harika. Şimdi zor durumdayım ve beş dakika içinde Japon yatırımcılarla bir toplantım var.

İçimde bir sıcaklık oluşuyor. Onu hayal ediyorum, uzun boylu, heybetli ve takım elbiseli, ofisinde oturuyor. Onu yüzlerce kez böyle gördüm. Onun için çalıştığım her gün.

Ama benim yüzümden masasının altına uzanıp kendini yeniden ayarladığını düşününce...

Daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum.

Bornozumu omuzlarımdan aşağı sıyrıyor ve belimdeki bağı sıkıyorum. Mütevazı göğüs dekoltem telefonumun kamerasında kışkırtıcı görünüyor. Meme ucu yok, sadece göğüslerimin üst kısmı ve bornozumun içinde kaybolan göğüs dekoltem.

Kalbim küt küt atarken bir fotoğraf çekip gönder tuşuna bastım.

Victor: Siktir.

Birkaç dakika sonra, kendi görüntüsü belirir. Gri takım elbisesinin pantolonunda sert boyunun izi, eliyle pantolonu çekiştiriyor. İtalyan kumaşının arasından her bir santimi görünüyor.

Midemi sıkıştırıyor. O inçleri biliyorum. O santimlere ihtiyacım var.

Birileri daha iyi hissediyor.

Victor: Eve geldiğimde biri hala o bornozun içinde olsa iyi olur.

Cecilia: Söz veremem... O yüzden bir an önce eve gelsen iyi olur.

Buna yanıt vermiyor, muhtemelen aklında ben varken yatırımcılarla bir toplantıya giriyor. Bu beni güçlü hissettiriyor. Aranıyor.

İletişim kurmakta kesinlikle sorun yaşamadığımız tek alanın fiziksel alan olması ne kadar da komik. Ondan duyduğum arzu, geçmişte erkeklerle karşılaştığım tüm olağan hıçkırıkları yok ediyor. Onunlayken güvensizliklerim hakkında düşünmeye yer yok ve bu sarhoş edici.

Mesajıma rağmen bornozumu hemen değiştiriyorum. Bonnie her zaman öğlen gelir ve evde başka biri varken yarı çıplak dolaşmaya hiç niyetim yok.

Hayır, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum, yani çalışıyorum. Yatak odamdaki inanılmaz manzaralı masam benim evim haline geldi.

Öğle yemeği saatinde Summer ile Central Park'ta koşuyorum ve ardından mutfak adasında hızlı bir yemek yiyorum. Sonrasında duş almıyorum, kafam yeni fikirlerle dolu ve bilgisayarımın başına dönüyorum. Sözleri anlamlıydı.

Rakamlar konusunda daha tutucu olmalıyım ve artık bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğumda hesaplamalarıma dalmıştım.

Bunlar Bonnie'nin dikkatli adımları değil.

Masadan geriye doğru itiyorum. Kapım itilerek açılmadan önce tek yapabildiğim buydu. Victor aramızdaki mesafeyi geçerken çığlık atıyorum, gözleri odaklanmış, saçları dağınık.

"Bornozun içinde değilsin," diyor, elleri belime dolanıyor. "Ama iş görürsün."

Beni kaldırıyor ve yatağa götürüyor. Gülüşüm bir nefese dönüşüyor. "Ne iltifat ama."

"İltifat edebilirim." Eli kalçamın üzerinde geziniyor. "Bacakların ve kalçaların bu taytın içinde gerçek dışı görünüyor. Daha önce böyle şeyler giyen bir kadın görmemiştım."

"Yoga pantolonu mu?"

"Evet." Beni aç ve ahlaksız bir şekilde öpüyor ve ben de onun üzerimdeki ağırlığını kabul etmek için bacaklarımı açıyorum. Kalçamda ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

Hâlâ gri takım elbise
giyiyor. "Toplantınız
nasıl?"

"İşkence. Tek düşünebildiğim bunlardı." Elleri tişörtümün eteklerini buluyor ve yukarı doğru kaydırıyor. Spor sütyenimin lastiğini yakalıyor ve çekiştirerek beni bakışlarına açıyor.

Bir meme ucuna doğru eğiliyor ve elimi saçlarına koyarak iç çekiyorum. "Şey," diye mırıldanıyorum. "Dün geceye göre çok daha iyi görünüyorsun."

Sanki buna itiraz ediyormuş gibi bana doğru bir hamle yapıyor. Kıkırdıyorum ve pantolonunun üzerinden onu avuçlamak için uzanıyorum. "Bazı açılardan, yani."

"Çok daha iyiyim," diyor, saat beş gölgesi karnımı öperken tenimi tırmalıyor. Parmaklarını yoga pantolonumun ve külotumun içine sokuyor ve onları aşağı çekiyor. "Kalçalarını kaldır."

Yapıyorum ve sonra bir kez daha onun önünde çıplak kalıyorum, ama bu sefer tam gün ışığında. Gözlerindeki açlık ve üzerimde gezinen takdir karşısında yüzeye çıkan tüm endişeler yok oluyor.

Beni cesaretlendiriyor, bedenimi yakacak şekilde ateşliyor. Bu sefer ona ben bineceğim.

Gözleri önce parlıyor, sonra eriyor, bakışları bacaklarımın arasına yerleşiyor. Onu içime almamı izliyor.

Daha önce de yaptığı gibi, bana odaklanıyor. Hiçbir yapmacıklık ve baskı yok. Bir kez bile bana boşalmamı söylemedi. Sadece parmağıyla klitorisimde daireler çizdi, gözleri kapalıydı.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor, gözleri göğüslerime kayıyor. Ve ben ona inanıyorum.

Önce ben boşalıyorum, başparmağının sabit hareketi ve onun içimdeki derin hareketinin altında. Ellerimi göğsüne dayayarak orgazmımı hızlandırıyorum, vücudum titriyor.

Gözlerimi açtığımda yüzünde zevkten acı çeken bir ifade vardı. Kendini tutmuştu ama alnındaki parıltıya bakılırsa bu ona pahalıya patlamıştı. Onu öpüyorum. Kalçalarını kaldırıyor ve sonra beni piston gücüyle sikerken yüzünü boynuna gömüp tutan ben oluyorum. İtişler dengesizleşiyor ve patlayıp içime boşalırken kulağıma hırlıyor.

Victor St. Clair'in kontrolü kaybetmesinden daha sıcak bir ses duymadım.

Göğsü altımda yükseliyor, güçlü kolları sırtıma dolanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum, sabun, şampuan ve tıraş losyonunun kısa bir ipucu.

"Kimsin sen?" diye mırıldandı saçlarıma. "İç çamaşırın olmadan bana akşam yemeğinde eşlik ediyorsun. İsteyken bana çıplak fotoğraflar gönderiyorsun."

Kıkırdıyorum. Gözleri erimiş ve doymuş, kaşlarının arasındaki çatıklık gitmiş.

"Emin değilim," diyorum. "Ama senin üzerinde işe yarıyor gibi görünüyor."

"Bu yetersiz bir ifade."

Onu tekrar öpüyorum, dudaklarım artık yumuşak ve yatakta yanına yerleşiyorum. Kolu başımın altında ve geniş göğsü zor nefes alış verişleriyle yükseliyor. Gözlerini tavana dikeyyor.

"İyi ki sözleşmemize fiziksel ilişki yok ibaresini koymamışsın," diyorum. "Yoksa ikimiz de ihlal etmiş olurduk."

"Bu," diyor, "beklediğim bir şey değildi." "Ben de beklemiyordum."

Boştaki elini saçlarında gezdiriyor. Sarılacak türden bir adam olduğundan şüpheliyim. Baskı yapmamalıyım ama yine de... Bu fırsatın kaçmasına izin veremem. Yan dönüyorum ve başımı omzuna koyuyorum.

Victor hiçbir tepki vermiyor, sadece tavana bakıyor. Yutkunurken adam elması kirli sakalının altında hareket ediyor.

"Dün gece beni yukarı taşıdığın için teşekkür ederim," diyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Steven bazı sabahlar spor salonunu kullanıyor," diyor. "Karımı şekilde görmesine izin veremezdim."

'Karım' kelimeleri kafamın içinde, göğsümde takırdıyor, kök salıyor gibi hissediyorum.

"Önümüzdeki hafta sonu bir konferans için ayrılmam gerekiyor," diyor. "Bu Exciteur'un büyük-"

"Konferans. Hatırlıyorum. Boston'da."

"Doğru. Bunu biliyorsun."

"Geçen sefer Bay Conway'in uçuşlarını ben organize etmiştim, sizinkini de ben yaptım."

"Benimle gel," diyor Victor. Sol elini kaldırıp sırtımda gezdiriyor. "Benim bir süitim olacak. Gündüzleri çalışabilirsin. Geceleri yemek yiyebiliriz. Bunu yap."

Başımı omzuna gömüyorum. Az önce orgazma ulaştırdığı bir yanım buna evet demek istiyor. Onunla bir otelde üç gün, bununla, dev bir yatak, küvet ve duşla.

Ama sırf seks için ona eşlik etmek istemiyorum. Onun kendi işi var, benim de kendi işim... ve seks sadece bir ikramiye olamaz. Anlaşmamızın başka bir parçası.

Çok şey ifade etmesi gerekmez ama bir şey ifade etmelidir.

OceanofPDF.com

CECILIA

Nadine telefonun diğerk ucunda, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor. "Şu ana kadar birçok kez birlikte yattınız. Sana asistanı gibi davrandığı için özür diledi, bu arada bunu uzun zaman önce yapmalıydı ve seni bir konferansa seks oyuncağı olarak davet etti."

"Tanrım."

"İşin özü bu, değil mi? Şimdi de ona en sevdiği yemeğı pişiriyorsun." Sesinde belli belirsiz bir onaylamama var ama orada.

"Bu stratejik bir hamle," diyorum. "Eve geldiğinde ona akşam yemeğine oturmasını söyleyeceğim ve sonra onun iyi tepki verdiği şeyi yapacağım. Pazarlık yapacağım."

İnliyor. "İkinizi ve ofisçilik oynamaya olan tuhaf hayranlığınızı anlamıyorum."

"Ben hiç ofisçilik oynamadım," diyorum. "Bu benim asıl işimdi." "Felsefeye Giriş dersimizi hatırlıyor musun? Sen Notlarınızdan bir çalışma rehberi hazırladım ve sınıf arkadaşlarımızın her biri için birer kopya bastım."

"Ön sayfayı siz çizdiniz," diye karşılık veriyorum.

Gülüyor. "İyi, iyi. Yani St. Clair ile yeniden pazarlık yapacaksın. Tam olarak neyi yeniden müzakere edeceğim? Evliliğinizi mi?"

Bonnie'nin mutfak tezgahında tuttuğı dev biberliğe uzanıyorum ve domates sosuna yüksek dozda ekliyorum.

"Evliliğimiz değil aslında. Ama biz neyse ."

"Ondan ilişkiyi tanımlamasını isteyeceksiniz."

"Kendim tanımlayamadım." Ocağın üzerine eğilip pomodoro makarnasının kokusunu içime çekiyorum. "Ama bunun sadece seks olamayacağını açıkça belirtmek istiyorum. Bu gece onun için yemek yapmama rağmen, ona büyükbabasının evini alan ve seks yapmak istediğinde her zaman yanında olan uygun karısı olmayacağım. Bu anlaşmadan ayrı bir şey olmalı."

"Kesinlikle evet," diyor. "Duyguların nasıl?"

Bunu itiraf etmem biraz zaman aldı. "Bağlanıyorum."

"Tabii ki . Öyle olmasaydın sen olmazdın."

Duraklıyor ve sessizlikte, söylemediği her şeyi duyabiliyorum.

"Biliyorum," diyorum. "Dikkatli olacağım."

"Onun için fazla iyisin. Parasının, gücünün ve takım elbiselerinin seni korkutmasına izin verme."

"Çıkmayacağım," diyorum. "Yani Jake'le sonunda gerçek bir randevuya mı çıkıyorsunuz?"

"Evet... ve gülmeyin ama bu sefer gerçekten gerginim."

"Bu iyiye işaret! Sen hiç öyle değilsin. Ne giydiğini söyler misin?"

Ön kapının açıldığını duyduğumda saç modelleri üzerine derin bir tartışmaya dalmıştık. "Üzgünüm, gitmeliyim, o evde!"

"İyi şanslar!"

Kulaklığımı yoga pantolonumun cebine sokuyorum ve arkamı dönüp tezgâha yaslanıyorum. Ayak sesleri parke zeminde yankılanıyor.

Victor girişte duruyor, gözleri benden boş mutfığa kayıyor. Bonnie yok. "Merhaba."

"Merhaba."

Dudaklarında yavaş bir kıvrım.

"Yalnızsın." "Yalnızım. Bizim için akşam yemeği pişirmeye karar verdim."

Evrak çantasını yere bırakıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor. "Özel bir nedeni var mı?"

"Pek sayılmaz," diyorum. "İçecek bir şey ister misin?"

Gözleri benimkileri arıyor ama sonra başını sallıyor. "Evet. Bizim için getireyim. Şarap?"

"Elbette."

Yanımdan geçiyor ve sonra sanki kendini yakalamış gibi durup şakağıma bir öpücük konduruyor. Bu şefkatli dokunuş yanaklarımı ısıtıyor.

"Bugün bana gönderdiğin rakamlara baktım," diyor bir şarap şişesi açarken.

"Oh? Ne düşünüyorsun?"

"Çok daha iyi. Daha düşük genel giderler daha yavaş ama daha sürdürülebilir bir büyümenin üstesinden gelecektir." Mutfak masasına oturdu, gözlerini bana dikti. "Planı harekete geçirmeye hazırsın."

Heyecanlı sinirlerim midemde dalgalanıyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

Victor, "Carter teklif etti ve bu konuyu tekrar açmazsam akıl hocası olarak görevimi yapmamış olurum," diyor. Şarap bardağına bakıyor, çenesi çalışıyor. "Eğer bir teklif hazırlarsan Carter'a iletebilirim. Yatırım yapacak daha fazla start-up arıyor."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Yatırım sizi yerden daha hızlı kaldırır. Kullanabileceğiniz bir ağı ve bağlantıları var."

"Burada bir yerlerde bir ama hissediyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ama benim yatırım yapmamı tercih ederdim." Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Eğer sana izin verirsem, iş ve eğlenceyi zaten karıştırdığımızdan daha fazla karıştırmış oluruz."

"Bunun farkındayım," diyor, sesi kuru. "Bu kötü bir fikir."

Ocağı kapatıyorum ve gözlerimi hazırladığım yemekten ayırmıyorum. "İkimizin birlikte uyuması kadar kötü mü?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Bu muhtemelen daha kötü."

Dürüstlüğü beni gülümsetiyor. İyi ya da kötü, Victor her zaman doğruyu söyler. Tabaklarımızı bırakıyorum ve karşılığında bana uzattığı bir kadeh şarabı kabul ediyorum.

"Teşekkürler."

"Hayır, teşekkür ederim. Bunu Bonnie mi hazırladı?"

"Sıfırdan yaptım." İkimiz için yemek pişirmek istediğimi söylediğinde hizmetçisi hiç itiraz etmemiştir. Aslında biraz fazla bilmiş bir şekilde gülümsemiştir.

"Güzelmış," diyor. "Annen sana yemek yapmayı da mı öğretti? O kadar tantrik seks ve inek sevmenin arasında mı?"

"Tantrik yoga," diye düzeltiyorum ve bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Ama evet, yaptı. Bir süre büyük bir mutfak bahçesi olan bir komünde yaşadık ve her zaman taze ürünler vardı."

Başını sallıyor. "Bir komün."

"Bir süre için harikaydı. Her zaman oynayacak başka çocuklar vardı."

"Benimle evlenmeyi kabul etmene annenin sebep olduğunu mu düşünüyorsun?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sabit mavi gözler bana geri bakıyor. Soruyu düşündüm. "Aslında var. Doğrudan değil. Ama büyük ya da farklı düşünmekten asla korkmazdı. Her zaman en önemli şeyin bir insanın dürüstlüğü olduğunu söylerdi. Buna sahip olduğunuz sürece gece yatağa girmenin zor olmadığını söylerdi. Ayrıca bana sınırın gökyüzü olduğunu söylerdi." Yemeğime bakıp onu düşünüyorum. Ona söylemediğim şeyleri. "O maceranın ta kendisi. Ve eğer bu şirketi kurarsam, kendi hayallerimin peşinden gidersem, hayatımda bir macera yaşamış olacağım. En azından bir macera denemesi."

Victor'un sessizliği tamamlandı. Ona bakmıyorum, ağızımdan dökülen kelimelerden utanıyorum.

"Ona evliliğimizden bahsetmekten korkuyor musun?" "Evet, biraz."

"Ona bu şekilde açıklarsanız, bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum," diyor. "Tüm bu olanlar boyunca kendine kaldın. Ve eğer istediğin bir maceraysa..."

Ona bakarak gülümsüyorum. "Patronumla evlenmek kesinlikle bir macera."

"Memnuniyetle," diyor.

Sözlerimi düşünerek dudağımı ısıırıyorum. "Aslında, dürüstlükten ve işle zevki karıştırmaktan bahsetmişken... Sadece seks istediğinde senin için burada olmak istemiyorum."

Gözleri ani bir odaklanmayla yanıyor. "Pekâlâ," diyor. "Ne istiyorsun? Eğer bir ilişki istiyorsan, Cecilia, ben-"

"Hayır, değilim. Hem de hiç. Merak etmeyin. Evliliğimizin bir iş anlaşması olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Demek istediğim, ben de bir dostluk istiyorum. Yaptığımız şeyin eşit olmasını istiyorum. Biz eşitiz."

"Farkındayım," diyor. "Seni hiçbir zaman sadece bana hizmet eden biri olarak görmedim."

Homurdanıyorum. "Doğru."

"İyi. Seni artık öyle görmüyorum."

"Güzel, bu dürüstçe."

"Sana karşı her zaman dürüstüm."

Başımı salladım. "Ben de sana aynısını yapacağım."

Ama bu sözler yüzündeki ifadeyi yumuşatmıyor. Onun yerine gözleri kısılıyor. "Bu konuşmaya ne sebep oldu? Söylediğim ya da yaptığım bir şey mi?"

"Kendim için değil. Sadece... Sen işten döndüğünde otel odasında olmak için, sırf seni tatmin etmek için seninle bir konferansa gelmeyeceğim."

Sesi karardı. "Karşılığında seni tatmin etmiyor muyum? Dün gece bir değil, iki değil, ama-"

"Evet, öyle. Hem de çok." Yanaklarım yanıyor. Bunu yapmak başka bir şey, akşam yemeğinde bunu rahatça konuşmak başka bir şey. "O konuda hiçbir şikayetim yok."

"Şikayetim yok," diye mırıldandı. "Bana dürüstlük sözü verdikten sonra."

"Güzel. Seks inanılmaz. Şimdiye kadar yaşadığımdan daha iyi. Aramızdaki ilişkinin bu kadar iyi olacağını bilseydim, sana çok daha önce atlardım."

Victor'un yüzünde bir gülümseme belirir. Memnun ve erkeksi bir gülümseme ve sanki bir spot ışığı aydınlatmış gibi sert yüz hatlarını tamamen değiştiriyor. "Yaşadıklarının en iyisi, ha?"

Boynumu ovuyorum. "Bu konuşmanın bu yöne gideceğini düşünmemiştim."

"Önce bana yemek yapıyor, sonra yatakta iltifat ediyor. Siktir, Myers. Sen taşındığından beri burası çok daha iyi oldu."

Ona söylediklerimle aynı seviyede değil ama... kelimeler göğsümü geriyor. "Oh."

"Sakin bana yine o taytları giydiğini söyleme?"

Masanın altından bir bacağımı uzatıyorum.

"Vay canına." İnliyor, gözleri dans ediyor.

"Beni öldürüyorsun."

"Ama ne demek istediğimi anlıyor musun? Burada yaşadığım için kendimi sadece uygun bir seks partneri gibi hissetmek istemiyorum. Bunun sözleşmemizden ve anlaşmamızdan tamamen ayrı olmasını istiyorum."

"Bu tamamen ayrı bir konu" diyor. "Bunun senin tazminatınla, danışmanlığınla, büyükbabamın eviyle hiçbir ilgisi yok. Endişelendiğin şey bu muydu?"

"Birazcık, evet."

"Olma. Akraba değiller." Boş tabağını itiyor ve gömleğinin üst düğmelerini açmak için uzanıyor. Koyu sarı göğüs kıllarının bir ipucunu yakalıyorum ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Tatlı önerecektim ama fikrimi değiştirdim. Sözlerini dikkate aldım."

"Oh."

"Yapacak işin var mı?"

"Her zaman yapacak işim var," diyorum. "Kendi şirketimi kuruyorum."

"Öylesin. Pekâlâ. Bir saat oturma odasında çalışalım, sonra da sen bizim için bir film seç."

"Bir film seçelim mi?"

Onunes döner huysuz."Evet. Değil mi? o a arkadaşlığa uygun bir şey mi? Ve sonunda seni becerebilirim.

kanepede. Geçen sefer çok hasta olduğum için bedenimi h   affetmiş değilim."

"Evet," diyorum. "Bu kulağa arkadaşlığa yakışır bir şey gibi geliyor. Yine de bana film seçme özgürlüğü verdiğin için pişman olabilirsiniz."

Gözlerim tutkal gibi. Ağır ve yorgunluktan  km  , yatağım pamuktan bir bulut gibi. Oda h   karanlık ve yatağımın yanındaki çalar saat sabahın on dördünü gösteriyor.

Uyanık olmam için bir sebep yok.

Dönüp yastığa sarılıyorum ve tekrar uykuya dalıyorum. Neredeyse uykuya dalmıştım ki bir sesle irkilerek uyandım. Daha önce uykumu bölen sesin aynısı.

Biri bağırıyor gibi.

Yorganı geriye atıp komodinden telefonumu alıyorum. Evde biri mi var?

Yatak odamın zemininde ilerliyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum, ama her şey sessiz. ıt yok. ığlık da çok yakındaydı. Kapıyı kırıp açtım. Her yer karanlıktı.

Sonra koridorda muffled bir ses yankılanıyor. Victor'un yatak odasından geliyor. Çıplak ayakla yaklaşıyorum ve kapalı kapısının hemen önünde duruyorum. Telefonumdan 911'i arıyorum ve parmağımı arama tuşunun üzerinde tutuyorum.

Kalbim g ğ  nden fırlayacakmış gibi hissediyorum, kafamın içinde binlerce olasılık yarışıyor. İçeride onunla birlikte biri mi var? Her şey yolunda mı?

Kolu çevirip kapısını iterek açıyorum.

Victor'un geniş yatak odası gölgeler içinde kalmıştır. Kral boy yatak ortada durmaktadır ve üzerinde sadece bir figür vardır, kalçalarını saran ince bir çarşafla örtülüdür.

Perdeleri çekmemiş ve arkasındaki şehirden gelen ışık onun acı dolu yüz ifadesini görmeye yetiyor. Dönüyor, dudaklarından başka bir alçak, acı dolu ses çıkıyor.

Kabus görüyor.

Kapının eşiğinde kararsızlık içinde kilitlendim kaldım. Göz ardı edebileceğim tek şey 911'i aramak. Ama Victor'u tanıdığım kadarıyla, onu böyle görmemden hoşlanmayacaktır, uyandırmamdan bahsetmiyorum bile.

Zayıflığın, onun nefret ettiği pek çok şeyden biri olduğunu fark ettim.

Gitmek için döndüm. Ama sonra bu kez yastığına doğru boşuk bir çığlık atıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu uyandırmak zorundayım.

Telefonumu yere bırakıp yumuşak halının üzerinde aceleyle ilerliyorum. Üzerimde sadece her zaman yatarken giydiğim büyük boy tişörtümle onun California King yatağına uzanıyorum.

"Victor," diye mırıldandım. "Victor, bence ."

Kıpırdanıyor, sırt üstü dönüyor. Gözleri göz kapaklarının altında geziniyor. Elimi göğsüne koyuyorum ve dokunduğumda nemli olduğunu görüyorum.

"Victor," dedim.

"Hayır," diye mırıldanıyor, bacakları çarşafın altında hareket ediyor. Dizi acı veren bir güçle kaval kemiğime çarpıyor. "Hayır!"

Omuzlarından tutup onu sarsıyorum. "Uyanmak zorundasın. Bu gerçek değil, sadece bir rüya."

Vücudu hareketsiz kalıyor ve ellerimi yumuşatarak yanağına . Saçları terli alnına yapıştığı yerde nemli. "Victor, sen iyisin."

Gözleri açılıyor ve kırpışıyor. Benimkilere odaklanmadan önce bir an odaklanıyorlar. "Cecilia," diyor. Sesi boşuk.

"Evet, benim. Sen iyisin, biliyorsun."

Göğsündeki ellerime bakıyor. Tam onları kaldıracakken hareket ediyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Tişörtümün ince kumaşından kalbinin atışını hissedebiliyorum. Benimkini yansıtıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kabus görüyordun. Ben... Ben seni duydum."

"Beni duydun," diyor. "Yatak odana kadar mı?"

"Evet." Yine de geri çekilmesini istemiyorum, bu yüzden dönüp boynunu öpüyorum. Nabızı dudaklarımın altında gümbür gümbür atıyor.

"Ben iyiyim," diyor. Eli sırtımı düzleştiriyor ve tişörtümün etek ucunu bulup içine giriyor. Omurgamı okşarken sıcacık. "Ben de iyiyim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Çarşafı tekmliyor ve Victor St. Clair'in çıplak uyduğunu öğrendiğim yere kadar kalçalarımı ona doğru kaydırıyor. "Hayır."

Başımı kaldırıyorum ve onu öpüyorum. Kalbimin çarpıntısı başka bir şeye dönüşüyor ve karnıma sıkışıp kalıyor, uzuyor ve sertleşiyor. Bu konuda konuşmak istemiyor, tamam mı? Boştaki eli kalçamdan külotumun lastiğine doğru kıvrılıyor ve külotumu aşağı çekiyor.

Beni sırtüstü çeviriyor ve tişörtümü çıkarmasına izin vererek başımı eğiyorum. Güçlü bir el meme ucumu çekiştiriyor. Yayıdığı ham ihtiyaç beni fazlasıyla hazır hale getiriyor ve o da aynı şeyi keşfediyor, parmakları bacaklarımın arasını okşuyor.

Kendini bana yaslayıp içeri doğru iterken konuşmuyoruz. Bacaklarımı kalçalarına, kollarımı boynuna doluyorum ve serbest kalmaya doğru hızlanırken onu tutuyorum. Çok uzun sürmüyor. Bir iniltiyle üstüme yığılıyor ve ben gözlerimi kapatıp onu mümkün olan her şekilde sıkıca kavırıyorum.

Ağırlığı çok lezzetli ve terli olmasına rağmen güzel kokuyor, erkek, sabun ve Victor kokuyor. Kulağımın hemen altındaki noktayı öpüyor, dudaklarını tenime o kadar uzun süre bastırıyor ki bu çılgınca, aceleyle getirilmiş seks için bir özür gibi geliyor. Özür dilerim.

Elimi kaslı sırtında gezdirdim. Affedildim.

O gece kendi yatağıma dönmüyorum, onun yerine kollarına kıvrılıyorum ve ikimiz de uykuya dalıyoruz.

VICTOR

"Buna inanamıyorum," diyor. "Yani, henüz bir şey imzalamadığınızı biliyorum ama yine de. Buna inanamıyorum!"

"Başlasan iyi olur."

"Ama demek istediğim, çok teşekkür ederim Steven. İyi akşamlar."

Şoförüm başını Cecilia'ya doğru eğdi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Siz de hanımefendi."

"İyi geceler," diyorum ona. Başını sallıyor ve arabanın kapısını arkamızdan kapatıyor. Kolumu Cecilia'nın beline doluyorum. Topuklu ayakkabı giyiyor ve o kadar yüksek olmasalar bile kaldırımdaki yapraklar tehlikeli olabilir.

Dokunuşuma doğru eğiliyor. "Senin olmanı tercih ettiğini biliyorum ama... Umarım Carter'ın teklifini neden kabul etmem gerektiğini anlıyorsundur."

"Anlıyorum," diyorum ve bunda ciddiym. Para ve rehberlik için bana gelmesini tercih etsem de, o kendi ayakları üzerinde durmak istiyor. Aramızdaki mesafeyi koruyabilir. Onun arkadaşlığı bir yıldan daha uzun sürecek... ve evliliğimiz sürmeyecek.

Sesindeki mutluluk büyüleyici.

"Senin ona teklifte bulunduğunu söyledi," diyorum. İstenmeyen kıskançlık göğsümü yakıyor. Burada yeri yok. Evine gittiği kişi benim. Parmağına taktığı benim yüzüğüm.

Başını sallıyor. "Evet, yemekten hemen sonra. Belki de bir partide pek profesyonelce değildi."

"Tristan'da sakın bir akşam yemeğiymiş sadece. İş mantıklı."

"Carter benim girişimimin tam da aradığı şeye benzediğini söyledi."

Asansörün düğmesine basıyorum, kolum hâlâ onun belinde. "Carter yaptığı işte iyi." Sesimdeki bariz isteksizliği duyabiliyorum.

"Benim bir işim var! Bir yatırımcım var! Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum. Yakında bir açılış tarihim olacak. Birkaç ay içinde müşterilerim olabilir. Buna inanabiliyor musun?" Başını sallıyor, koyu renk bukleleri uçuşuyor. Gözleri zarif bir makyajla kaplı ama bu onun doğal güzelliğinden bir şey götürmüyor. Sadece onu daha çarpıcı kılıyor.

Başını geriye yatırıyorum ve gülümseyen dudaklarını öpüyorum. Tadı tatlı, beyaz şarap ve sevinç gibi.

"Özür dilerim," diyor. "."

Aptal, sevimli alçakgönüllülük. Elini tutup onu dairemize, mutfaktaki gizli şarap soğutucusuna götürüyorum.

"Övünüyorum," diyorum kapıyı açarken. Şampanya şişeleri bana bakıyor. "Düğün hediyesi olarak aldığımız kılıcı nereye koyduğunu hatırlıyor musun?"

"Eve geldiğinde silah olarak salladığımı mı?"

"Tam olarak."

"Ben bakarım." Birkaç dakika sonra benimle mutfakta buluştu. Kolumun altına üç şişe sıkıştırmıştı. Yeterince soğuk olmalılar.

Gözleri büyüdü. "Vay canına. Parti mi veriyoruz?"

"İlk yatırımcınızı kazanmanızı kutluyoruz ve bunu benim en iyi bildiğim şekilde yapıyoruz."

"Bir sürü pahalı şampanya içerek mi?"

"Elindeki kılıcı kullanarak. Hadi gel. Bunu balkonda yapalım."

"Dışarıda mı?" Ama o gülümsüyor, oturma odasına doğru ilerliyor. Sol elinde iki şampanya kadehi sallanıyor. "Daha önce hiç şampanya içmemiştim."

"Bunu ikimiz için de yeterince yaptım. Hadi, sana öğreteceğim."

"Yapacak mısın?"

"Evet." Balkonun kapısını açıyorum ve sonbahar havasına çıkıyoruz.

Ceketini sıkıca üzerine çekiyor, rüzgâr yüzünün etrafındaki buklelerle oynuyor. Akşam havası soğuk ama şampanya şişelerinin vidalı kapaklarını açarken bana merakla bakmasını kendimi sıcak hissediyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu. Biri bana böyle, açıklık ve sahiplenmeyle bakmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Folyoyu bu şekilde soyun, boynu ortaya çıkarın... kafesi sökün. Başparmağını mantarın üstünde tutmayı unutma. Şimdi, kılıcı bana ver."

Öyle, gözlerinde endişe var. Bu beni sırtıttırıyor. Arka fonda ışıltılı yüksek binalarıyla New York ve bana bakan güzel bir kadın. Kendimi yeniden on dört yaşında hissediyorum, bir kızın önünde hava atıyorum.

"Sonra parmağınızı boyun boyunca gezdirin. Bardaktaki dikişi görüyor musun? Kılıcı dikiş boyunca, kafaya doğru kaydırmalı ve mantarın olduğu yere vurmalsın. İki dikişin birleştiği nokta en zayıf yerdir. O noktaya baskı uyguladığınızda cam çatlayacak ve mantar uçacaktır."

"Bunun güvenli olduğuna emin misin?"

"Evet," diyorum. Çoğunlukla öyle zaten. "Bunu yüzlerce kez yaptım."

"Demek bu yüzden düğün hediyesi olarak aldın."

Omuz silktim. "Evet. Muhtemelen yatılı okula birlikte gittiğim çocuklardan biriydi."

"Yatılı okul mu? Yatılı okula gittiğini bilmiyordum."

"Evet, bir süre Andover'daydım. Hem büyükbabam hem de benim için daha iyiydi. Bunu orada çok yaptık. Bunu bir mutfak bıçağıyla ya da risk almaya hazırsanız bir kredi kartıyla bile yapabilirsiniz."

"Vay canına."

Rüzgâr kıyafetlerimi savuruyor ve saçlarını yüzünden kaldırıyor. "Hazır mısın?"

Gözleri açılıyor. "Orada mı yapacaksın?"

"Evet." Şişeyi kırk beş derece açıyla karanlık şehre doğru çeviriyorum. Yıllar geçti. Ama kılıcı boynu boyunca bir, iki kez kaydırıyorum, kavramamı sıkılaştırıyorum ve sonra saldırıyorum.

Bardak kırılır ve mantar New York'un soğuk havasına ve karanlık parka fırlar.

"Aman Tanrım!"

Güldüm ve şampanyanın bir kısmını güverteye döktüm. Temiz bir vuruş olmuştu ama bu alışkanlık içime işlemişti. Cam kırıklarını temizler.

"Deneyebilir miyim?"

"Tabii ki. Neden birkaç şişe getirdiğimi sanıyorsun?" Kılıcı ona bir hamleyle uzattım. "İlk yatırımcını daha yeni aldın Cecilia. İstedikğin kadar övünebilirsin. Bu gece sana ait."

Bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. İçimin derinliklerine ulaşıyor, kıvrılıyor. Çok fazla. Çok fazla şey görüyor, ama bakmayı bırakmasını istemiyorum.

Birkaç deneme ve biraz da ikna çabası gerekiyor ama sonra başarıyor. Elindeki kılıcı tek bir hamlede savuruyor ve mantar parmaklıkların üzerinden fırlıyor.

"Oh!"

" "

"Vay anasını! Bu çok aceleciydi!"

"Çabuk kapmışsın."

"Yalancı," diyor sırtarak. "Bir düzine denememi aldı."

"Andover'daki ilk ayımda hiç yapamamıştım."

"Bunu yatılı okulda yaptığına hâlâ inanamıyorum. Nasıl bir yerdi orası gerçekten? Seni okul üniforması içinde, öğretmenleri taciz ederken hayal ediyorum."

Kıkırdıyorum. "İlginç bir ortamdı, orası kesin."

"Victor 'nefret ettim' mi demek istedi?"

"Nefret etmedim," diyorum. "Zaman zaman, elbette. Ama büyükbabamla yaşamaktan birkaç yıl uzaklaşmak benim için iyi oldu."

"Böylece yurttan şampanya içebilir ve sigara içebilirsiniz."

"Oldukça fazla." Bir kolumu omuzlarına doladım ve kapıyı açtım. "Gel hadi. Üşüyorsun."

"Hayır, içmiyorum. Beni ısıtacak şampanyam var." "O zaman neden titriyordun?"

Elinin tersiyle bir esnemeyi bastırıyor. "Tartışmaları kazanmayı bırakmalısın."

"Ben böyleyim," diyorum. "Ve sen Cecilia, övündüğün, başarılı olduğun ya da istediğini elde ettiğin için özür dilemeyi bırakmalısın."

Bardağını yere bırakıyor ve kollarını boynuma doluyor. Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum. Geçen gece beni uyandırdığı kabus hakkında tek kelime etmedi. Dün gece onu yatağından kaldırıp yatak odama doğru çektiğimde de bir yorum yapmadı. Onun yanında uyumak zor olmamıştı. Bir yük gibi hissetmemiştim... ve aşağıya ofisime inebilmek için onun uykuya dalmasını beklememişim.

Omzumda saçlarının kokusu ve kolumda onun ağırlığı ile uykuya dalmıştım ve kesinlikle hiçbir rüya görmemişim.

"Ee," diyor. "Bu gece hâlâ eve gidiyor muyuz?" "Gitmeyi planlıyorum. Ama yorgun hissediyorsan evde kal."

Başını sallar. "Ben de geliyorum. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir fırsat bu."

Homurdanıyorum. "Doğru. İspanyol Engizisyonu. Eğer çok fazla soru sorarsan seni birinci kata sürgün ederim."

"Sorun değil. Eminim ortaya çıkarılacak ilginç eserler olacaktır. Çocukluk hatıraları... bebeklik fotoğraflarınız."

"Duygusal bir şey arıyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Ama hadi, gidelim."

Bizi eve götürürken radyodaki şarkıya mırıldanıyor. Tanıdık rota bizi şehirden çıkarıp banliyö cennetine götürüyor.

Bu gece evrakları düzenleyeceğim. Cecilia'nın dikkatimi dağıtabileceğini bilsem de amacım bu zaten. Ama o daha çok arkadaşça şeyler yapmak istediğini söylemişti, her ne demekse. İlişki değil ama. İstedığinin bu olduğunu düşünmüş ve kabul etmek için ağzımı açmıştım ki beni kesin bir dille reddederek sözümü kesti.

Ki bu da çok iyiydi.

İlişkiler her zaman bozuldu, beklentiler ve mızımızlanmalarla doldu ve kadınlar bir şey söylerken farklı bir şey kastettiler.

Cecilia'ya bakıyorum. Bacak bacak üstüne atmış, parmakları eteğinin kenarıyla oynuyor, bir yandan da radyoda şarkı söylüyor. Nedense onun böyle yapacağından şüpheliyim. Bana karşı her zaman dürüst ve açık sözlü olmuştur. Sorun, çünkü her zaman sorun vardır, bu sefer daha az olabilir. Birlikte üstesinden gelebileceğimiz bir şey olabilir.

Buna değebilir bile.

Bir saat sonra büyükbabamın çalışma odasında benimle birlikte yere bağdaş kurmuş oturuyor. Kucağında fotoğraflardan oluşan dev bir cilt açtı.

Ona birkaç kez baktım bile. Onun sakladığını hiç bilmediğim albümleri görmesi bana çiğ ve ifşa edici geliyor. Bir yanım onları alıp götürmekten başka bir şey istemiyor.

Ancak bu, bir anlam ifade ettiklerini kabul etmek olur.

Onun yerine masasının üzerinde özenle tutulmuş harcama defterlerine dönüyorum. Bunlardan düzinelerce var, onlarca yıl öncesine ait kayıtlar. Burada o öldükten sonra benden almamı beklediği şeyler var. Benim ihmal ettiğim şeyler.

Mezarlık bakımı için ödediği yıllık masraflar da dahil. Harfler bulanıklaşana kadar makbuza bakıyorum. Tabii ki o ödedi. Ve o öldüğüne göre, sorumluluk bana düşüyor. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Ailemin mezarları artık büyümüş mü? Çiçeklerden yoksun mu?

"Oh," diyor Cecilia. "sevimliydin."

Bakışlarımı ayırıp ona odaklanıyorum. Yumuşak bir gülümseme takınıyor. "Bebeklik fotoğraflarını gerçekten bulduğuna inanamıyorum."

"Bu saklamaya gidecek." Deri ciltli albümü bir çırpıda kapatıyor ve köşedeki diğerlerinin üzerine yığıyor.

Okuduğum defteri kapatıyorum. Mezarlık bakımı. Bu evden taşındığımdan beri hiç düşünmediğim şeyler. Oraya en son ne zaman gittiğimi bile hatırlamıyorum ve yıllar sonra ilk kez suçluluk duygusu karnıma yumruk gibi iniyor.

"Hey," diyor. "İyi misin?" "Evet.

İyiyim."

"Burada olmak zor olmalı. Onun eşyalarıyla çevrili olmak."

Elimi masaya dayadım. Onun masasına. Birdenbire ellerim bana yabancı göründü. Çocukluğumdan çok canlı bir şekilde hatırladığım bir masanın üzerinde yetişkin bir adamın elleri. Ara sıra ödevimi yapmak için buraya gönderilirdim. Koltukta oturur ve elinde bir kitapla beni izlerdi.

O zaman bunun bir ceza olduğunu düşünmüştüm. Şimdi birlikte vakit geçirmemizi sağlamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

"Emekli olduktan sonra bile burada çok sık otururdu. Çalışmak onun kişiliğinin çok büyük bir parçasıydı."

Gözleri yumuşuyor. "Kendi imajının bir parçası."

"Evet," diyorum. Tek bir parmağımle deri kakmayı okşuyorum. "İvır zıvırı ve bilgi yarışmalarını çok severdi. Oynadığımız tek oyun buydu, o ve ben. Buralarda bir yerde eski bir Trivial Pursuit kutusu olmalı."

"İvır zıvır, ha?"

"Evet. Soruların modası geçti ve sonunda karttaki cevabı mı yoksa gerçek cevabı mı kabul etmemiz gerektiği konusunda tartışmaya başladık. Bilirsiniz, Moskova Sovyetler Birliği'nin başkentidir. Bu tür şeyler."

"İsındı mı?"

"Evet. Aptalca bir şekilde. İkimiz de oldukça inatçıydık." Gülümsüyor. "Sen mi inatçıydın?"

"İnanması zor, mi?" "Anlaşılmaz."

Etrafımızı saran düzgün kitap sıralarına bakıyorum, bakışlarım geziniyor. "Annemle babamın ve ağabeyimin ölüm yıldönümlerinde pizza sipariş ederdi. Onun dışında hiç paket pizza yemezdik. Sanırım yağlı pizzanın dokuz yaşındaki bir çocuğun aklını onların ölümünden uzaklaştırmanın en iyi yolu olduğunu düşünüyordu."

"Ne tür pizza aldınız?"

"Onun için her zaman pepperoni, ben de her seferinde farklı bir şey seçerdim. Arka bahçede yerdik." Mektup açacağına uzandım ve oymalı sapına baktım.

R. St. Clair. "Her zaman o hafta evde olduğundan emin olurdu. İş seyahati ya da toplantı yoktu."

Son birkaç yıldır bile o gün birlikte yemek yiyorduk. Pizzayı atlamıştık. Konuşmalarımız canlı ya da derin değildi. Her zaman olduğu gibiydi. İş gibi ve talepkar ve yüzeyin altında bir akıntı gibi akan, ortak kaybımız.

"Çok düşünceliydi," diyor. "Onu özleyor musun?"

"Bunu bana daha önce de sormuştun."

"Biliyorum. Ama bazen soruların farklı cevapları vardır."

Ellerimi masaya dayıyorum, evlilik yüzüğümün altın rengi meşe ağacına sertçe vuruyor. Gerçekten de yetişkin bir adamın elleri, tıpkı babaminkiler gibi.

"Evet," dedim. "O son parçaydı, biliyor musun? Beni aileme geri bağlayan. Annem ve babam hakkındaki son bilgi kaynağı."

"Babanın babası mıydı?"

"Evet."

Yumuşak bir hareketle yerden kalkıyor. Koyu bukleler sırtından aşağı dökülüyor ve atletinin kenarını gıdıklıyor. Duvara ve orada asılı duran çerçeveli resme doğru yürüyor.

Duvardan koparıyor ve kalbim göğsümde hareketsiz duruyormuş gibi hissediyorum. "Bunlar senin ailen mi?"

"Evet."

Bana doğru dönüyor, çerçeveyi sıkıca kavramış. Dudaklarında bir gülümseme var. "Biraz babana benziyorsun ama annenin gülümsemesine sahipsin. Gerçi bunu yeterince sık kullanmıyorsun."

Yutkunuyorum. "Doğru."

"Sen de ağabeyine çok benziyorsun. Kardeşlerin bu yönünü hep sevmişimdir. Aynı özellikler ama farklı bir düzende bir araya getirilmiş. Phillip kaç yaşındaydı?"

"Üç yıl."

"Onu örnek aldın mı?"

Bir anım canlandı ve kıkırdadım. "Evet. Çocukken onu her yerde takip ederdim. İlgi duyduğu her şeyi bir hafta sonra mutlaka öğrenirdim."

Cecilia resme bakıp gülümsüyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "İçimde çocukken daha da inatçı olduğuna dair bir his var."

"Öyle olduğum söylendi, evet."

Masanın etrafında dolaşıyor, resim çerçevesi hâlâ elinde. "Onlar kâbuslarının bir parçası mı? Onları kaybettiğin zaman?"

Ciğerlerime hava alamıyorum. İçimde yükselen utanç dalgasına karşı faydasızca çalışıyorlar. Bu konuyu hiç açmayacağını ummak çok fazlaydı.

Bu evde yaşadığım onca yıl boyunca büyükbabam kâbuslarımdan sadece bir kez bahsetmişti, o da sadece sessiz olmamı söylemek içindi. Yıllar geçtikçe daha da seyrekleştiler ama yorgunluk ya da stres onları tüm gücüyle ortaya çıkardı. Ya da Cecilia'yı acı verici bir şekilde arzulamak gibi görünüyordu.

Çerçeveyi masanın üzerine bırakıyor ve sandalyemin arkasına geçerek ellerini omuzlarıma koyuyor. "Özür dilerim," diyor. "Hiç sormamışım gibi davranabiliriz."

Avuçlarını göğsüme dayaması nefes alışımı yeniden başlatıyor. Çerçeveye, hepimizin mutlu ve mutluluktan habersiz olduğu o tanıdık görüntüye bakıyorum.

"Evet, onları hayal ."

Eli gömleğimdeki yara izini takip ediyor. Bunu bir araya getirmesi beni şaşırtmadı. Beni şaşırtan kendi kelimelerim, yavaş ve acılı. "Bir araba kazasıydı. Sarhoş bir sürücü. Akşam yemeğinden eve dönerken tam da bu evdeydik aslında."

"Oh."

Bileğini kavıyorum ve masadan geriye doğru iterek onu kendime çekiyorum. İç çekerek kucağıma yerleşiyor. Ellerimi kalçalarına koyup onu göğsüme bastırıyorum. Tutunacak bir şey.

"Babam ve Phillip hemen öldüler. Arabanın sol tarafındaydılar, diğer arabanın çarptığı yerde."

Omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve onları önümde görüyorum, kardeşimi ve babamı. Ezilmiş arabada yanımda sıkışıp kalmışlar, nefes almıyorlar,...

Boğazımı temizliyorum. "Bir metal parçası doğrudan göğsüme girdi. Derin değil ama genişti. Kurtarma ekibi beni arabadan çıkarmak zorunda kaldı."

"Oh, Victor."

Sonraki kısmı söylüyorum çünkü hikayeye ait, çünkü önemli, çünkü bu onun anısı. Ama nefret ediyorum.

Her bir kelimeyi. "Annem arabada benimle konuştu, sadece ikimiz ve sessizlik varken, sirenler gelmeden önce. Bana dayanmamı söyledi. İkimiz de ambulanslarla hastaneye gittik ama tek kalan bendim. Göğsünüzdeki dev bir metal parçasının kafa travması ve iç kanama kadar kötü olmadığı ortaya çıktı."

Hastanede geçirdiğim o uzun ve acı dolu günlerin anılarını hiçbir zaman bastırmayı başaramadım. Hastane yatağında yatarken, vücudumun yarısı parçalanmışken, annemin öldüğü söylendi. Onu görmemiştim bile. Onu ameliyata almışlardı ve sonra artık yoktu ve bana jöle ve acıyan bakışlar ve dünyada kesinlikle ve tamamen yalnız olmanın ezici hissi verildi.

Bir daha asla bu kadar güçsüz hissetmeyecektim. Büyükbabam içimdeki bu arzuyu gördü ve kendimi kontrol eden biri haline getirmeme yardım etti. Kaderin merhametine kalmayan biri.

Cecilia ellerime yaslanıyor, parıldayan yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. Sesi titriyordu. "Çok üzgünüm Victor."

Gözlerimi kapatıyorum. Onun acımasını görmek istemiyorum, duymak istemiyorum. Geçmişte çıktığım kadınlar yara izime hep bakmışlardı. İlk başta, hiç anlamadığım bir nedenden dolayı beni daha çok istiyorlarmış gibi görünüyor. Ama sonra bir açıklama istiyorlar ve açıklama da acımaya yol açıyor. Ve ben zaten çok fazla acıma duygusu yaşadım. O zamanlar, sonraki aylar ve yıllarda tüm hayatım bununla doluydu. Ne zaman okulda biri ailem hakkında masum bir soru sorsa, o sözleri söylemek zorunda kalıyordum.

Onlar öldü.

"Yapma," diyorum. "Benim için üzülme. Bunu istemiyorum." Sahip olduğu esrarengiz bilme yöntemiyle başını sallar. "Bu acıma değil. Merhamet."

Başparmağım kalçasında geziniyor ve söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum. O da bir şey söylemiyor, sadece beni öpüyor ve bu iyi bir şey. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Bir süre sonra başımı kaldırıyorum. Hem boğazım hem de göğsüm rahatsız edici derecede gergin hissediyorum ve bu onun kucağımdaki muhteşem ağırlığından kaynaklanmıyor. Sol eline uzanıp göğsümüzün arasında tutuyorum ve başparmağımı alyanslarının üzerinde gezdiriyorum.

"Oh," diye mırıldanıyor. "Onları daha önce sana geri vermeyi unuttum."

Nişan yüzüğünü alyansından ayırıyorum, başparmağımı zümrütle çevrili pırlantanın üzerine bastırıyorum. "Bu annemin nişan yüzüğüydü."

"Öyle miydi?"

"Evet."

Sesi sessiz. "Takmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." "Yirmi yılı aşkın bir süredir kasadaydı," diyorum, gözlerim kayayı. "Ve bu sadece bir yüzük."

"Bu sadece bir yüzük değil." Önce nişan yüzüğünü, sonra da alyansı kaydırarak parmağından çıkarmaya başlıyor. Yüzük parmağı onlarsız çıplak görünüyor. Onları avucuma koyuyor, teni sıcacık.

Uzun bir süre onlara bakıyorum ama sonra tekrar parmağına takıyorum. "Kasamda olmalarındansa sizinle olmalarını tercih ederim."

"Onları giymemi mi istiyorsun?" diye soruyor. "Her zaman mı?" Gözlerimi yüzüklerden ayırmıyorum. "Eğer sakıncası yoksa."

Eli kapanır, yüzükler takılır. "Benim için sorun değil."

CECILIA

Nadine, "Yani bu kırmızı kod gerektiren bir durum," diyor.

"Kod siyah. Kod... gece yarısı. Kırmızıdan daha kötü ne varsa."

"Kesinlikle aşırı tepki veriyorsun."

"Gerçekten öyle miyim? Onunla her hafta telefonda konuşuyorum ve bundan hiç bahsetmedim. Mutlu olmayacak."

Nadine başını eğiyor. Saçlarını örmüş ve omzundan aşağıya şelale gibi dökülüyorlar. Victor'un oturma odasındaki koltuklardan birine kıvrılmış, rahat görünüyor. "Annen asla beklediğin gibi tepki vermez. Eminim seni tebrik edecek ve torununun ne zaman doğacağını soracaktır."

"O, 'düzenin canı cehenneme'nin yaşayan bir örneği. Kendisi hiç evlenmedi."

"Jeff'le evlendi."

"Yasal olarak değil. Tören eski bir Maya töreniydi."

Nadine sırtıyor. "Hatırlıyorum. Senin görevin ateş elementini çağırmaktı."

Kibriti yanlışlıkla düşürmüştüm ve annemin elbisesinin eteğini tutuşturmuştu. Annem gülmüş, Jeff de kibriti söndürmüştü ve saman rolünü üstlenen arkadaşları Harry bunun ateşli bir birleşmenin habercisi olduğunu söylemişti.

Öyle de oldu, iki uzun yıl boyunca. "Rüzgâr konusunda mükemmel bir iş çıkardın," diyorum. Nadine sırtıttı. "Teşekkür ederim."

"Cuma günü geliyor. Genelde benimle kalırdı ama bu yıl arkadaşısı Gwen'le kalacak. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sanırım bu daireye gelse kalp krizi geçirirdi."

Nadine dudaklarında bir gülümsemeyle etrafına bakınıyor. "Oldukça... sade."

"Ona akşam yemeğinde söyleyeceğim. Tek yolu bu." "Onu St. Clair ile tanıştıracak mısın?"

Sol elimdeki halkaları çeviriyorum. "Yapmak istiyorum. Ama bu onu korkutur mu bilmiyorum. Annem onun alışık olduğu türden insanlara hiç benzemiyor. Yani, çocukluklarımız daha farklı olamazdı."

Nadine omuz silkiyor. "Bu bir test olabilir. Eğer seni önemsiyorsa, bunu tereddüt etmeden yapacaktır."

"Bu normal erkekler için geçerli olabilir. Onun için geçerli olup olmadığından emin değilim."

Dedi ki. "O normal bir adam, Cece. Sırf zengin ve güçlü olduğu için ona özel ayrıcalıklar tanıdığını duymak istemiyorum."

"Bunu yapmayacağım."

"Güzel." Daha söyleyecekleri varmış gibi görünüyor ama ön kapının açılma sesi ikimizi de durduruyor. Bonnie mutfakta hazırlık yapıyor. Steven daireye asla gelmez. Bu da Victor'un eve erken geldiği anlamına geliyor.

Nadine gülümsüyor. "Bu ilginç olacak."

Victor oturma odasında durdu, bakışları ikimiz arasında geliyordu. "Merhaba."

"Evine hoş geldin," diyorum. Yanaklarım sıcacık ve ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum. Gözleri parlıyor, benimkilerle buluşuyor. Her şeyi ve daha fazlasını görüyor.

"Buraya geleceğini bilmiyordum, Nadine," diyor. "Kalıp bizimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Cevap vermeden önce bana baktı. "Çok isterdim ama korkarım gelemem. Noho'da açılan yeni bir sergiye gideceğim."

"Tavaso Galerisi mi?" diye soruyor, takım elbise ceketini silkerek.

"Evet. Biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Bir yıl kadar yatırım yapmak için aradılar. O zaman kabul etmemiştim ama tekrar düşünebilirim. Burası iyi görünüyor."

"Öyle. Bu akşam Harabeler konulu bir sergi açıyorlar. Kadro etkileyici."

"Bir dahaki görüşmemizde ne düşündüğünü bana söylemen gerekecek," diyor.

"Tabii, memnuniyetle."

Boğazımı temizliyorum. "Victor'un senden aldığı tablolardan biri şu anda Exciteur'un lobisinde asılı. Yanında senin adının yazılı olduğu büyük bir tabela var."

Nadine'in sesi yükselir. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. Victor bir gün fotoğrafını çekmiş ve bana göndermişti. Yanında ne bir yorum ne de bir açıklama vardı. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiriyordu ama yine de... içimde kelebeklerin patlamasına neden olmuştu.

"Vay canına," diyor. "Teşekkürler Victor."

Başını sallıyor, gömleğinin kollarıyla uğraşıyor, onları santim santim kıvrıyor. "Temperance iyi bir uyum. Bir gün gelin ve görün."

"Yapacağım." Nadine yüzünde şaşkın bir ifadeyle ikimize bakıyor. "Resimlerimin gerçekten dünyada olması fikrine ne zaman alışacağımdan emin değilim. Alışacağımdan da emin değilim. Hâlâ gerçeküstü geliyor."

"Yapacaksın," diyorum. "Çünkü bu hiç ."

Victor onaylarcasına mırıldanır. "Sahip çık. Bu noktaya gelmek için çalıştınız ve insanlar sanatınızı istemeseydi, satın almazlardı."

Nadine'le vedalaştık ve bana ağzı açık bir şekilde Aman Tanrım! Koridorda. Sırıttım ve iyi şanslar diledim!

Geri. İkinci randevuları için Jake ile Tavano'ya gidiyor.

Döndüğümde Victor mutfakta Bonnie ile konuşuyordu. Masaya oturmuş, uzun bacaklarını önüne uzatmış, bir şişenin tıpasını açıyor. "Şarap mı?"

"Evet, lütfen. Her gece yiyemesek de. Alkolik oluyoruz."

Büyük bir el sallıyor, evlilik yüzüğü ışığı yakalıyor. Her gün takıyor, benimkinin ikizi.

"Nadiren birer kadehten fazla içiyoruz."

oturdum. "İkna edicisin." "Biliyorum," diyor dudakları bükülerek. "Merhaba."

"Merhaba," dedim. "Zaten merhaba demiştik." "Evet, ama misafirleriniz vardı."

"Merhaba o zaman."

Bonnie'ye bakıyor. O burada olmasaydı ne yapardı? Beni masaya çekip merhaba öpücüğü mü verirdi? Çizgiler bulanıklaşıyor ama yine de daha mutlu olamazdım.

Bonnie bize somon, brokoli ve yabancı pirinçten oluşan, her lokmasında kolesterolümüzle savaşılabilecek kadar sağlıklı bir akşam yemeği sunuyor. Ekşi krema sosu ve çavdar ekmeğiyle de çok lezzetli.

Soruyu sormadan önce yemeğin yarısına gelmiştik. "Bu hafta sonu tavsiyene ihtiyacım olan bir şey var."

"Carter'ın yatırımı değil, değil mi? Daha çok erken."

"Hayır, o değil. Bu ailevi bir mesele. Annem şehre geliyor."

"Ah. Evet, bir süre bundan bahsetmiştiniz. Ona söylediniz mi?"

"Evliliğimiz hakkında değil, hayır. İşimden ayrıldığım için de değil. Ben... bundan kaçıyordum."

Çatalını yere bırakıyor, gözleri benimkilere odaklanıyor.

"Bunu onunla paylaşmak ister misin?"

"Evet. Biz her zaman paylaşılan Her şeyi. I Biliyorum tepkisi olumsuz olabilirdi, ama ben kendimle yaşayamazdım."

Bu ihmal yalanını bütün bir yıl boyunca sürdürdüm."

"O zaman ona söylemelisin," diyor. "Orada olmamı ister misin?"

"Onunla buluşacak mısın?"

"Eğer istersen, evet."

"Eğer istersem," diye mırıldanıyorum. "Cumartesi akşamı birlikte yemek yemeye ne dersin? Böylece Cuma günü ona bazı şeyleri açıklayabilirim."

"Elbette. Programımı temizleyeceğim." "Oh. O gece meşgul müsün?"

Başını sallıyor. "Çıkmaya çalıştığım bir işlev."

"Teşekkür . şeyler yapmadığınızı biliyorum." Victor bir kaşını kaldırdı. "İnsanların anneleriyle tanışmak mı?" "Şey, evet. Kontratımızın bir parçası değildi."

"Sözleşmenin bir parçası olmayan pek çok şey yaptık."

Yanaklarım ısınıyor ama bakışlarını kaçırmıyorum. Sol elimdeki yüzüklerimi sıcak hissediyorum. "İkimizin de bunu tahmin edebileceğini sanmıyorum."

"Hayır," diyor. "Kesinlikle bilmiyordum. Evlilik teklif ettiğimde senden etkilendiğimi bilmiyordum."

"Ouch."

Kıkırdıyor, gözlerinde ışık dans ediyor. "O zamanlar kördüm. Ama inan bana, bu iyi bir şey. Eğer kör olsaydım bu öneriyi yapmazdım."

"Çünkü işleri karmaşıklştırıyor."

"Çünkü olabilir, evet."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Sorular boğazımda düğümleniyor ama onları yutuyorum. Henüz değil. Şimdi değil.

Victor somonunu kesiyor. "Sence nasıl tepki verecek?"

"Tahmin etmek imkânsız. Bunu ona daha önce söylemediğim için kızacağınızı biliyorum. Dört aydır evliyiz."

"Önümüzdeki Salı günü dört ay olacak," diyor. "Sen ne senaryo istersen ona uyacağım, Cecilia. Sadece izin ver ben

biliyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım gerçeği söyleyeceğim."

"Not edildi," diyor, çenesi çalışıyor. "Hippi annenin bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum. Seni bu anlaşılmaya zorladığım için benim de."

"Beni zorlamadın. Eğer doğru hatırlıyorsam, kendim için oldukça sert bir pazarlık yapmıştım."

Dudaklarının arasından bir gülümseme geçiyor. "İyi yaptın. Aslında o kadar iyiydin ki, sonrasında bir oh bok anı yaşadım."

"Ne?"

"Pazarlık yaparken ateşliydin," diyor. "Kör olmayı bıraktım."

"Oh, gerçekten mi? Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Artık her fırsatta benimle tartışacak mısın?"

Sırıtiyorum. "Hoşuna giderse tartışabilirim."

Dudakları kıpırıyor ama sadece kısa bir süreliğine, yüz hatları ciddiyete dönüyor. Onu daha önce birçok kez odaklanmış ve gergin gördüm. İş anlaşmalarını müzakere ederken, avukatlarla uğraşırken, bir masanın karşısında rakipleriyle yüzleşirken, konferanslarda sahnedeyken.

Ama bunun öznesi olmak nefesimi kesiyor.

"O zaman ona gerçeği söyleyeceksin. Bu da Cumartesi günü hesap vermem gereken bazı şeyler olacağı anlamına geliyor."

Başımı salladım. "Ona sana iyi davranmasını söyleyeceğim." "Söyleme. Bunu kaldırabilirim."

Evet, sanırım. Ama bunu yapmak zorunda değilsin. İş tanımında aileyle tanışmak yoktu ama burada yeni bir bölgedeyiz.

"Teşekkür . Kabul ettiğin için."

Başını sallayıp yemeğe dönüyor. Saçları bugün dağınık değil. Hayal kırıklıklarından uzak bir gün geçirmişti.

"İyiliğinin karşılığını verebilmem için bana haber vermelisin," diyorum. "Ani evliliğinizi açıklamamız gereken uzak akrabalarınız var mı?"

"Sadece evlenmememizden fayda sağlayacak olanlar."

"Oh. Bunu düşünmemiştim. Üzgünler mi?"

Omuz silkiyor. "Vasiyet okunduğundan beri onlarla konuşmadım."

"Çok yakın, ha?"

"Hiç de değil."

"Sanırım hiç düğün hediyesi göndermediler."

Yarım bir tebessüm ediyor. "Sen benden daha iyi bilirsin. Ne de olsa tüm teşekkür notlarını gönderen sendin."

"Doğru ya. Şampanya kılıcının üzerine düğün tarihimizin kazanmış olduğunu gördün mü? Bazı insanlar bunu gerçekten düşünmüş."

"Ya da yardımcıları yaptı," diyor. "Benim adıma bir sürü hediye göndermişsiniz."

"Oh, kesinlikle öyle. Farkında olduğunu sanmıyorum ama pembe şakayıklarla beyaz zambaklar çıktığın kadınlara gönderdiğin standart buketlerdi. Çok düşüncelisin."

Yemeğine bakar. "Doğru. Bu senin tercihlerine göre mi oldu?"

"Evet. Sana hiç söylemedim ama bir keresinde doğum günümde kendime göndermiştim. Sen ödedin."

Gözleri büyür ve sonra güler. Mutfak ısıtır ve gözlerini yakar. "Kahretsin, Myers. Onaylamadığımı söyleyemem. Onları hak ettin."

"Evet, sanırım öyle."

"Bu arada bize cam siki kimin verdiğini bulabildiniz mi?"

Kıkırdıyorum. "Kasten kırdığın mı?"

"Kasıtlı değildi. Hatırlarsanız o sırada başka bir şeye odaklanmıştım."

"Oh, hatırlıyorum," diyorum. "Onu bize Carter vermişti."

Victor homurdanır. "Tabii ya. Pislik herif. Ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"Sence bu bir işaret miydi?"

"Evet." Masadan kalkıyor ve boş tabağımı lavaboya götürüyor. Bu nadir görülen bir

daha önce attığı kahkaha kadar evcil. "Benim bir pislik olduğumu düşünüyor."

"Dörtlünüzdeki rolünüz bu mu?"

"Bizim dörtlü," diye mırıldanıyor. Masaya dönüp üzerime eğiliyor, ağzı benimkinden birkaç santim ötede geziniyor. "Evet. İş ortaklarım arasında genellikle en pratik iş anlayışına sahip olan benim."

"Yani en acımasız olan sensin."

"Dünya böyledir," diyor. "Güçlüler ve zayıflar. Alanlar ve alınanlar. Büyükbabam bunu çok net ifade etmişti. Hangi kategoriye girmek istediğimi her zaman biliyordum."

"Bence başarılı oluyorsun."

Beni öpüyor, uzun ve araştırmacı. "Dörtlü olamayız," diye mırıldanıyor. "İki kişi olur mu?"

"Aklında ne var?" "Bir banyo."

"İkimiz için mi?"

"Evet. Banyomdaki küvet çok büyük ama hiç kullanmadım. Sanırım onu ilginç bir şekilde kullanabiliriz."

Omzunun üzerinden Bonnie'yi izliyorum. Mutfığa giriyor ama bizi görünce topuklarının üzerinde dönüyor. Bizi yalnız bırakıyor.

Ellerimi boynundan yukarı kaydırıyorum. "Ofisinin daha çekici olmadığına emin misin?"

"Sana kıyasla mı? Kesinlikle hayır."

Küveti iki kişiye yetecek kadar büyük, uzun boyuna rağmen rahatça sığabiliyoruz. Suyun içinde göğsüne yaslanıyorum ve yükselen zevk karşısında gözlerimi kapatıyorum. Parmakları ustalaşmış, bacaklarımın arasında geziniyor, bir eli sabunlu göğsümde. Sert boyu bedenlerimizin arasında sıkışmış, sırtıma lezzetli bir şekilde saplanıyor.

Ağzını kulağıma dayadı. "İyi fikir mi?"

Titrek bir kahkaha atıyorum ama parmağını içeri sokunca kahkaham kesiliyor. "Evet. Çok."

"Dünden beri çok ağrın yok değil mi?"

"Biraz. Sıcak su yardımcı oluyor. Planın bu muydu?" Gözlerini yakalamak için arkamı dönüyorum. Suyun yüzeyinden yükselen göğüslerime sabitlenmişlerdi.

Dün gece yaptığımız seks sert ve acımasızdı ve her anına bayılmıştım. Aynı zamanda bu sabah iç bacaklarımın ağrmasına neden olmuştu.

"Aklıma geldi, evet." Bir parmak daha ekliyor ve bedenim ona uymak için geriliyor, en tatlı şekilde ağrıyor. "Sence beni suya sokabilir misin?"

Başımı omzuna yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Başparmağı klitorisimin etrafında dönmeye başladı ve yükselen zevk dalgasının etrafında düşünmek zor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Kıkırdaması kulağıma karanlık geliyor, ama önce beni orgazm ediyor, beni ısıtmak için zaman ayırıyor. Banyoda yer değiştirdiğimizde ve o içime girdiğinde, ikimiz de bu his karşısında inliyoruz.

Yumuşak ve sessiz, dün geceyle tam bir tezat.

Sonrasında sessiz ve yavaşız. Her hareket ağır geliyor ve konuşmak istemiyorum, büyüü bozmak istemiyorum.

Büyük boy yatağının her zamanki taraflarına uzanıyoruz. Odada gölgeler var ama bunlar yumuşak, rahatlatıcı gölgeler. Vücudumdaki yorgunluğa doyararak gözlerimi kapatıyorum. Bu adam benim ölümüm olacak. Sonunun nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Cecilia," diyor.

Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Şehrin soluk ışığında profili netleşiyor, yüksek alnı ve düz burnu. "Evet?"

"Çok uzun zamandır hayatımda senin gibi biri olmadı," diyor. "Bununla nasıl başa çıkacağımı her zaman bilemeyeceğim."

Göğsümde kalbim iki kez atıyor. "Farkındayım." "Her şeyi berbat edeceğim, Myers. Muhtemelen çok fazla."

"Bunu ben de biliyorum."

Kelimeler havada asılı kalıyor. Bana karşı sabırlı ol.

Uzanıp kolunu buluyorum ve elimi koluna doluyorum. Yanlış bir sözüm bu zeytin dalını, zayıflığı, dürüstlüğü paramparça edebilirdi. Bu yüzden ona bir çıkış yolu veriyorum.

"Bunu yaptığında, senden kendime tekrar çiçek sipariş edeceğim." Kıkırdıyor. "Güzel. Bunun için plan yap."

Kendimi onun yanına yaslıyorum. Bir süre sonra dönüyor ve ağır bir kol belimi sarıyor. Yüzümü göğsüne gömüyorum, göğüs kıllarını gıdıklıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Tanıdığım en karmaşık, en sinir bozucu adam olabilir. Aynı zamanda en çalışkan, en katmanlı, en adanmış adam.

Gerçek bir evli çift olmayabiliriz ama kocama umutsuzca aşığım.

OceanofPDF.com

VICTOR

Cumartesi günü masamda otururken telefon çaldı. Tanrı'ya şükür, diye düşünüyorum. Annem, babam, kardeşim ve büyükbabam için mezar bakımıyla ilgileniyorum, bu konuda Brad'e güvenmiyorum ve dikkatimi dağıtacak bir şey hoşuma gidiyor.

Özellikle de bu, sanırım ekranımdaki ismi görünce.

"Merhaba, Bayan St. Clair."

"Oh," diyor. İsim karşısında şaşırmış mı? Ne de onun ismi.

"Merhaba, Bay St. Clair."

"Gün nasıl geçti?"

"Güzel. Şu anda tuvalette." "Büyük ifşayı nasıl karşıladı?"

"Biliyor musunuz? Düşündüğümünden çok daha iyi."

"Elbette," diyorum. "Eğer anlattığın gibiyse, orijinal fikirlerin kraliçesidir."

"Oh, ona bunu hatırlattım. Yemeğe geliyorsun, değil mi?"

"Elbette öyleyim. Rezervasyonu ben yaptırdım."

"Çok teşekkür ederim Victor. İş planımı bilgisayarımdan yazdırıp getirebilir misin? Annem görmek istiyor. Yardımcı olacağını düşünüyorum. Bu arkaik evlilik kurumuna neden girmeye karar verdiğimi açıklamakta."

"Onun sözleri mi?"

"Evet."

Merdivenlere doğru yöneldim. "Bilgisayarının şifresi?"

"Gülmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

"Çikolata."

Gülmüyorum. Yine de sırtıyorum. "Tabii ki öyle."

"Masaüstümde. Yakında görüşürüz o zaman," diyor. "Bay. St. Clair."

"Dört gözle bekliyorum Bayan St. Clair."

Hat kapanıyor ama sırtışım kaybolmuyor. Bir aptal, beni dönüştürdüğü şey bu. Düzenli, kapalı dünyamın tek bir parçası bile onunla aynı değil. Ama bunu özlemiyorum.

Mobilyaları benimkilerle aynı olmasına rağmen yatak odası onunla dolu. Artık uyumadığı yatağın üzerine örtülmüş giysiler. Düzgün kağıtların ve kapalı bir dizüstü bilgisayarın bulunduğu bir masa.

Açıyorum. Ekran koruyucusu uzak bir tropik adada bir plaj. Bu bana Barbados'ta balayı yapma hatırlattı. İçinde doğruluk payı var mıydı?

Cecilia'yı bikiniler içinde, plajda gülerken, havuzda benimle dalga geçerken görmek anlamına geliyorsa işten bir hafta izin alabilirim.

"Çikolata" yazıyorum ve tropik ada masaüstünde kayboluyor. Düzgün klasörlerle dolu, düzenli ve renk koordinasyonlu. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan. Elimdeyken onun kıymetini daha çok bilmeliydim.

Şu anki halini tercih etsem bile.

Gözlerim klasör ve dosyalardan bir sonrakine kayıyor. Masaüstündeki bir widget'ın üstünde duruyorlar. Bu bir zamanlayıcı. Tam olarak bir kronometre.

Aylar, haftalar ve günler için ayarlandı. Yedi ay, yirmi iki gün, on beş dakika, elli altı saniye. Üstünde küçük harflerle yedi kelime var. St. Clair'den kurtulana kadar!

Zamanlayıcıyı uzun süre izliyorum. Saniyeler birikiyor. Elli yedi, elli sekiz, elli dokuz. Bir dakika daha

onun cümlesini.

Evliliğimizin bitmesi için gün sayıyor.

Sonunda iş planını yazdırıp zımbaladığımda, düzgün ön sayfayı takdir edecek aklım yok. Tek görebildiğim zamanlayıcı.

İşini Carter'a sundu, çünkü onun yatırımını istiyordu, benimkini değil. Evliliğimizi daha da karmaşık hale getirmemeye kararlıydı, çünkü her zaman bitirmeyi planlıyordu. Sözleşmemize uyarak.

Bir zamanlar benim olduğum gibi.

Her zaman olmam gerektiği gibi.

İş ve zevk birbirine karışmaz. Bunu kaç kez duymuştum? Büyükbabam bunu bana kaç kez söylemişti?

Asla arkadaşlarınızı işe almayın. Asla ailenizle çalışmayın.

Muhtemelen o kadar aptal olabileceğimi hiç düşünmediği için kız arkadaşlarından bahsetmemiştii. Pekala. Şimdi beni izle, Richard. Ölmemeliydin.

Akşam yemeği için giyiniyorum. Cecilia'nın annesiyle akşam yemeği, bu benden istediği bir şeydi. Beni annesiyle tanıştırmak artık doğru gelmiyor. İleriye doğru bir adım olarak değil, hasar kontrolü olarak.

Utanç, göğüs kemiğimin altında daha acı verici bir duyguyu gizleyen bir ritim gibi. Onun için o kadar kötü bir patron olmuştum ki, beni hâlâ bir iş ortağı ya da yatakta bir oyun arkadaşından daha ciddi bir şey olarak göremiyordu.

Steven arabaya bindiğimde selam vermiyor. Belki de artık ruh halimi anlamayı öğrenmiştir. Ya da belki de patron olarak o kadar katlanılmaz olduğum için cesaret edemiyordur.

Gömleğimin kollarını çekiştiriyorum. Benden kurtulmak için sabırsızlanan lanet karımla lanet bir akşam yemeği. Herkes gidiyor. Herkes hep gitti. O neden farklı olsun ki?

Trafik beni geç bırakıyor ve ruh halimin karanlığı sülfüre dönüşüyor. Derimin altında yağ var. Katran karası ve yapışkan.

Bunu üzerimden atmam lazım yoksa rolümü oynayamam.

"St. Clair," dedim restorandaki hostese. "Karım çoktan burada olmalıydı."

Parlıyor. "Oh, evet. Size arka tarafta harika bir masa verdik. Beni takip edin."

Yukarı Doğu Yakası'ndaki kalabalık restorana doğru yürüyorum. Böyle bir şey için rezervasyon yaptırmamalıydım. Beyaz masa örtüleri ve mumlar gösteriş, para ve beklentileri haykırıyor. Annesinin olmadığı her şey. Benim için bir darbe daha.

Restoranın arka tarafındaki yuvarlak bir masaya oturdular.

Marguerite Myers kızına benziyor, sadece yirmi yaş büyük. Birbirlerine tıpatıp benziyorlar. Biri gösterişli ve siyah saçlı, diğeri vahşi ve şakaklarında gri çizgiler olan saçlara sahip, ama ikisi de aynı geniş gülümsemeyi paylaşıyor.

Yüzündeki ifadeden evliliğimizle ilgili bir kin beslemediğini tahmin ediyorum. Şaşırmadım. Cecilia muhtemelen ona yakında benden kurtulacağını söylemiştir. Sadece yedi ay yirmi iki gün kaldı.

Cecilia beni görüyor ve yüzünde özel bir gülümseme belirliyor.

Bu onun için adil değil. "!"

"Trafik yüzünden geç kaldım." Yanağına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımın altında sıcak ve kızarmış. "Özür dilerim."

"Hiç sorun değil. Victor, bu annem Marguerite. Anne, Victor'la tanış."

Ayağa kalktı. Masa onu daha uzun göstermişti, ama şimdi benden bir buçuk baş kısa bir kadına bakıyorum. Elini uzatmadan önce yeşil gözleriyle beni süzüyor.

"Uzun boylu," diyor.

Elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi ters çevirip iki eliyle kavırıyor ve birkaç saniye boyunca avucumu inceliyor. "İyi tutuş."

"Teşekkür ."

"Anne."

Elimi bırakıyor ve tekrar yerine oturuyor. "İyi eller önemlidir, Cece."

"Öyle olduklarını biliyorum." Ama ben bilmiyordum.

Marguerite gözlerini benimkilere kilitledi. Sanırım bu konuşmanın kontrolü onda olacak Ne ben ne de Cecilia. "Kızımın evlendiği adamla bir iş anlaşmasının parçası olarak tanışmak istedim," diyor.

Başımı salladım. "Eminim ben de aynısını isterdim."

Gözleri kısıldı. "Kızımın bir yıl boyunca akşamları ve hafta sonları yanında çalıştığı kişi de sensin. Kuru temizlemecini getirip öğle yemeklerini sipariş eden de sensin."

Cecilia'nın sesi çok sertti. "Anne, tek yaptığım bu değil. Exciteur'de geçirdiğim yıllar boyunca çok şey öğrendiğimi biliyorsun. Konferanslara katıldım, seyahat ettim."

"Biliyorum. Ama buradaki adamın hayatınızı uzun süre çok zorlaştırdığını da biliyorum. Bunu öğrenmesi iyi bir şey."

"Biliyor," diyor Cecilia. Sesi utanmış gibi geliyor.

Ellerim kucağımda kenetlendi. "Farkındayım Bayan Myers. Cecilia benim için mükemmel işler yaptı ve ben onu yeterince takdir etmedim. Yine de değerli bir deneyim kazandığımı ve kendi işine uygulayabileceği şeyler öğrendiğini düşünmek istiyorum. Ama bu sadece bir umut. Haddimi aştığım zamanlar için kendisinden özür diledim."

"Çok şey öğrendim," diyor Cecilia. "Bu evlilikle benden faydalanmış gibi konuşuyorsun. Dediğim gibi, bu karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma. Bir başlangıç ve bitiş tarihi var. Bir sözleşme imzaladık anne."

"Sözleşme," diyor annesi. Kelimenin içinde bir hoşnutsuzluk var. "Sözleşmeler bozulabilir."

Ellerimi masaya dayıyorum. Bahisler yüksek ve ayaklarımın altında, üzerinde yürüdüğüm ince ipi hissedebiliyorum. "Benim tarafımdan değil, yapmayacaklar," diyorum. "Cecilia ile imzaladığımız sözleşme üç ayrı avukat tarafından kontrol edildi. Beni olduğu kadar onu da koruyor."

Marguerite sanki asıl mesele bu değilmiş gibi elini sallar. "Neden benim kızım? Neden bu anlaşmayı ona teklif ettiniz?"

Henüz yemek sipariş etmedik. Garsona doğru baktım ama ortalıkta görünmüyordu.

Bana bir içki getir. Lütfen.

"Anne, kendini haklı çıkarmak zorunda değil," diyor Cecilia. "Tüm bu süreç boyunca profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Ve bu yüzden mi bana aylarca söylemedin? Cece, içinde çok fazla ışık var. Bunu takdir edemeyecek biriyle harcamanı istemiyorum."

Cecilia'nın yanakları yanıyor ama kaşları annesinin yüzüne yansıyan aynı kararlılıkla çizilmiş. Birinin kulaklarında elmas küpeler var, diğerinde ise tüyler sallanıyor ama ikisi de aynı. Aynı madalyonun farklı yüzleri. İzlemesi muhteşem bir şey.

"Kendimi boşa harcamıyorum. Victor ve ben değiliz, öyle bir şey değil. Ben de bir yetişkinim, kendi kararlarımı verebilecek kapasitedeyim."

Boğazımı temizliyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse, anlaşmayı Cecilia'ya teklif ettim çünkü bu iş için en uygun kişi oydu. Onu sadık, yetkin, zeki ve yeni bir iş arayan biri olarak tanıyordum. O zamandan bu yana geçen aylar içinde beni yüzlerce kez haklı çıkardı. O bunların hepsi ve daha fazlası."

Marguerite'in bakışları benimkilerle buluşuyor. Başka tarafa bakmıyorum. Bu sözlerin her birinin ne kadar doğru olduğunu görsün.

"şey," diyor Marguerite. "Biliyorsun tatlım, onaylamadığım şey bu işlemin kendisi değil. Evlilik arkaik bir kurum. Eğer siz ikiniz tekerleği yeniden icat etmeyi başardıysanız ve bundan her ikiniz de kazançlı çıktıysanız, ne mutlu size. Ben sadece bu genç adam tarafından sömürüldüğünü görmek istemiyorum."

"Değilim," diyor Cecilia. Sesi kararlı. "Öyle olmadığımı söylediğimde lütfen bana güvenin."

Marguerite'e odaklanıyorum. "Endişeni anlıyorum ve eminim senin yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim. Bu gece ne istersen sor. Cevaplayacağım."

Birine bu gücü vermek çok riskli. Ama Cecilia benden bunu yapmamı istemişti. Ben de yapacağım.

Cecilia bana sıcak gözlerle bakıyor. Sanki burada olduğuma sevinmiş gibi. Sanki söylediğim sözlerden daha fazlasını duyuyor gibi.

Menüye bakıyorum.

Sonunda sipariş verdik. Marguerite ve Cecilia yemekleri paylaşmaya karar veriyor, restoranlarda sık sık yaptıkları bir şey gibi görünüyor. Seçenekler hakkında konuşuyorlar ve zihnimde tek görebildiğim zamanlayıcı.

St. Clair'den kurtulana kadar.

Yemeğin yarısında Marguerite boğazını temizler. "Belli ki işe yarayan bir anlaşmanız var. Daha önce kendimi yargılama alanına kayıyor gibi hissettim ve bunlar dolaşmayı sevdiğim alanlar değil."

"Anne," diye mırıldanıyor Cecilia.

"Bu bir metafor. Bak, Victor, St. Clair, her ne isimle hitap etmek istersen. Eğer senin ve kızımın bana söyledikleri doğruysa, sizin adınıza sevindim. İkiniz de bu deneyimden kazançlı çıkıyorsunuz. Belki diğerine karşı anlayış ve sempati de kazanıyorsunuzdur? Ama fazla ileri gidiyorum."

"Teşekkür ederim, Bayan Myers," diyorum.

"Bana Marguerite deyin. Bayan Myers benim kızım. Ya da sanırım artık Bayan St. Clair oldu?"

Cecilia başını sallar. "Ben adımla değiştirmedim."

Hayır, hiç olmadı. Her ne kadar onunla bu konuda dalga geçsem de adı aslında Bayan St. Clair değildi. Sadece yedi ay yirmi iki günümüz kalmışken neden yasal olarak değiştirsin ki?

"İkinize bir şey daha söyleyeceğim. Biraz şehir dışına çıkmalısınız. İkiniz de. Çok solgunsun Victor." Başını tekrar sallıyor ve kırmızı bardağına uzanıyor. "Sürekli çalışmak dengeli değil."

"Çalışmak zorundayız," diyor Cecilia.

"Kimse yapmak zorunda değil. Bu bir karar." Omuz silkiyor, ışılı gözlerle ikimizin arasına bakıyor. "Belki de bu küçük sahte evliliğiniz sonunda gerçek olur?"

Cecilia acı dolu bir kahkaha atıyor ve göz ucuyla bana bir bakış fırlatıyor. Diğer konuklara bakıyorum ve görmemiş gibi yapıyorum. Eğer bu fikrin mantıksızlığına onunla birlikte gülmemi istiyorsa, bunu yapamam.

Artık değil.

Eve dönerken arabada sessizdik. Cecilia'da konuşmak üzere olan birinin havası var, ama ne yapmaya çalışıyorsa ortaya çıkmıyor.

Eve dönene kadar öyle olmuyor. Sesi yumuşak. "Bunun için üzgünüm. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

"İyiidi."

"Hayır, o... o pek çok şeyi ima etti ve bazılarını da varsaydı."

"O koruyucu biri. Annenin böyle olmasına sevindim."

Cecilia başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Tamam. Yemek için ve bunu yaptığın için teşekkürler. Bu gece başka planların olduğunu biliyorum."

Başımı sallıyorum. "Bir etkinlik. Dediğim gibi, zaten gitmek ."

"Hayır, onun yerine yirmi soru oynayacaksın." Gülümsüyor, bana bakıyor. Karşılık vermemi bekliyor.

"Evet. Yine de kurtuldum. Geç oldu. Yatağa gitmeliyim."

"Oh, evet. Ben de . Bu uzun bir hafta sonu oldu, ve

"Yarın annemle birlikte arkadaşının çömlekçilik kursuna gideceğim."

"Doğru. O zaman yarın akşam yemeğinde görüşürüz."

Ellerini mutfak tezgahına dayıyor ve bir an için yüzündeki ifade kayboluyor. "Evet, tabii ki. İyi geceler."

Merdivenleri ikiye ikiye çıkıyorum ve yatak odamın kapısını kapatıyorum. Nefes alışım ağırlaşıyor. Yatak odam boş ve yabancı geliyor. Onu burada istiyorum, ama eğer

benden kurtulmak için bekliyor. İşyerinde birlikte geçirdiğimiz bir yıl boyunca davranışlarımdan dolayı beni gerçekten affettiğinden emin olana kadar olmaz. Annesinin sözleri kulağımda çınlıyor. Onu sömürdüğüm ve kullandığım varsayımı. Cecilia'nın iş yerinde onu ağlattığıma dair kendi itirafı.

İşte bu yüzden karışmıyorum. Bu yüzden her zaman sınırlarımı korudum. Çünkü bunu yapmazsanız birileri incinir.

Sadece o kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim.

OceanofPDF.com

CECILIA

Victor son bir haftadır kendinde değil.

Ofisten geç geliyor, bazen akşam yemeğini çoktan geçiyor ve doğruca bilgisayarının başına geçiyor. İki kez denememe rağmen artık aynı yatakta yatmıyoruz. Kollarımı boynuna dolamış ve onu umutsuzca, tutkuyla öpmüştüm. O da beni uzun bir süre öptü ve sonra kollarımı boynundan indirdi.

"Victor?"

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, gözleri benimkiyle buluşmak yerine harekete odaklanmıştı. "Bu hafta sonu daha çok konuşacağız."

"Bu hafta sonu mu?"

"Evet. Seni yemeğe çıkarmama izin verir misin?" "Randevuya mı?"

"Evet."

"Bunu isterim, evet."

"Güzels," demişti ve hemen orada, iki yatak odamız arasındaki uzun ve kişisel olmayan koridorda iyi geceler dilemiştik. Bu hafta gerçek anlamda sohbet ettiğimiz tek an buydu.

Bazı açılardan, bir zamanlar tanıdığım Victor'a çok benziyor. Eve gelip doğruca ofisine giden.

Gereksiz konuşmalardan nefret eder, duygusal yakınlıktan kaçınırdı.

Ve aklıma bunun tek bir nedeni geliyor.

Annemle akşam yemeğinden eve döndüğümüzde başlamıştı. Mesafe. O günden beri annemin bazı sözlerini, özellikle de bunun sahte bir evlilikten daha fazlası olabileceği yönündeki düşüncesiz önerisini kafamda tekrarlayıp duruyordum.

Victor bunu söylediğinde gözlerini benden kaçırmıştı, belli ki bu öneriden acı duymuştu. Bunu anlayamadığı için mi acı çekmişti, yoksa şimdi istediğimin bu olduğundan şüphelendiği için mi?

Onu korkutmanın kolay olduğunu biliyorum ama yine de o lanet yemek için ısrar etmişim. Bunun annemin sinirlerini yatıştıracağını ummuştum ve safça, aptalca bir şekilde onların tanışmasını istemişim. Benim için en önemli iki kişi. Eksik olan tek kişi Nadine'di ama o yangına daha fazla körükle gerek yoktu.

Hepimizi kendi başına kavurmayı başarmıştı.

Telefonum çalıyor ve cevap vermeden önce kulaklığımı takıyorum. "Merhaba anne. Eve sağ salim gelebildin mi?"

"Elbette! Çok da güzel bir uçuştun. Bulutlar muhteşemdi. Aiyana beni havaalanında bekliyordu ve şimdi yoldayız."

"Çiçek festivaline mi?"

"Evet. Sergi açıyor ve ben de yardım edeceğim."

"Bana çiçeklerin fotoğraflarını göndermen gerekecek."

"Gönderirim. Hey, Aiyana'ya selam söyle."

Sesimi yükseltiyorum. "Merhaba Aiyana!"

Diğer uçtan hafif yankılı, neşeli bir ses. "Merhaba, Cece bebeğim!"

"Serginde iyi şanslar!"

"Teşekkürler, tatlım!"

Annemin sesi telefona geri dönüyor. "Vedalaştığımızdan beri çok düşündüm."

"Oh?"

"Sonunda bana evliliğinden bahsetmeye karar verdiğin için ne kadar mutlu olduğumu açıkça ifade ettiğimi sanmıyorum. Neden tereddüt ettiğini anlıyorum. Evlilik hakkında daha önce hiç olumlu konuşmamıştım."

Parmaklarımı mutfak tezgâhındaki ebruların üzerinde gezdiriyorum. "Hayır, ne gizlilik, ne New York'un şirket dünyası, zengin insanlar, takım elbiseli adamlar, genel olarak miraslar..."

"Hey şimdi," diyor. "Takım elbiselerin belli bir çekiciliği olduğunu hep söylemişimdir. Onlar sadece modası geçmiş bir gelenek."

"Orijinalliği öldürdüklerini düşündüğünüzden bahsetmiyorum bile."

"Hiçbir erkeğe sonsuza dek gri ya da siyah giyinmesi için hayat bahşedilmedi," diyor. "Ama tatlım, mesele bu değildi. Dürüstlüğünü takdir ettiğimi bilmeni istedim. Senin yolunla benim yolum aynı değil ama ben kendi yolumda yürüdüğüm sürece birbirlerine dikler. Ve senin dönüştüğün güzel, güçlü, hırslı kadını görebildiğim için çok minnettarım."

Boğazım düğümleniyor. "Teşekkürler anne."

"Victor... ilginçti. Kendini ve yeteneklerini iyi tanıyan ama gölge benliğini tam olarak özümseyememiş bir adamın çelişkili gücüne sahip. Zayıflıklarını benimsemesi gerekirken hâlâ onlarla savaşıyor."

"Çakralarını iyileştirmeme izin vermiyor," diyorum, yarı şaka yarı ciddi. "Bir kere denedim."

Annem telefonun diğer ucunda düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Onun gibi bir adam bunu yapmaz. Ama başka yollarla da iyileşebilir, tatlım. Bunu zamanla bulacaktır ve sen bunu onun için yapamazsın. Sadece iletişim kanallarınızı açık tutmayı unutmayın."

İç çekiyorum. "Evet. Yapacağım."

Annem bir keresinde iletişimin bir parçası olarak gördüğü kanalların bir tablosunu çizmişti ve kaç tane sözel olmayan kanalı dahil ettiğine şaşıracaksınız. Bu hafta, Victor ve ben hiçbir kanalı pek kullanmadık.

"Seni seviyorum," diyorum. "Biliyor musun, bana diğer çocukluklarımdan farklı bir çocukluk yaşattığın için sana hiç teşekkür ettim mi bilmiyorum."

arkadaşlar'. Gençken her zaman minnettar olmadığımı biliyorum. Ama öyleyim anne. Sen ve ben bir takımdık ve pek çok şey gördük ve hepsini birlikte yaptık. Sen her zaman benim yanımdaydın."

Telefonun diğer ucunda bir süre şaşkın bir sessizlik olur ve sonra annem konuşmaya başlar. Sesi sıcaktı. "Tatlım, ben de seni seviyorum. Yaşadığımız hayatın senin için her zaman kolay olmadığını biliyorum. Sen benimkinden çok büyükanne ve büyükbabanın kumaşından kesilmişsin, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Ama seni büyüttüğüm yıllar hayatımın en güzel yıllarıydı. Her zaman."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Eğer buna bir son vermezsek ağlayacağım. Belki o da aynı şeyi düşünüyordur, çünkü boğuk bir yarım kahkaha atıyor ve ben de ona katılıyorum.

"Eee. Bugün bir çift ağlak değil miyiz?" diyor.

Öğle yemeğimi pişirirken ve sessizce yerken bu konuşma aklımdan çıkmıyor. O hep oradaydı. Yatılı okullar yok, soğuk sessizlikler yok. Her düşüncemi dinliyordu.

Telefonum yine çalıyor. Bohem çiçek aranjmanlarının bir resmini bekliyorum ve Aiya'ya tanıyorum, belki de kadın cinsiyetini temsil etmek için ortada beyaz nilüferler var. Ama öyle bir şey gelmiyor.

Nadine bana bir selfie gönderdi. Saç örgüleri karmakarışık ve gözlerine rimel bulaşmış. Gülümsemesi de kocaman, yorgani boynuna kadar çekmiş. Yatakta.

Beş kelime yazmış. Ben de bir şey yaptım.

Ben de cevap yazıyorum.

Cecilia: Yeni mi ? Sanatçıların hayatını çok kıskanıyorum.

Yaptım. Ve düşün, Cece. Bu benim yorganim mı???

Cecilia: Aman Tanrım. Jake'lerdeydin!!! Onun yatağındasın!

Yeeees.

Cecilia: Ne! Gülümsemene bakılırsa tebrikler demeliyim, yani tebrikler! Nasıl geçti?

Nadine: Gerçek dışı. Haftaya brunch yapabilir miyiz, lütfen, lütfen? Sana anlatacak çok şeyim var.

Cecilia: Kesinlikle! Ve evet!

Nadine: Bana çok benzediğini düşünmüştüm ama öyle değil. İnanılmaz biri. Sanatımı anlıyor ve Kübizm ve karışık medyanın geleceği hakkında uzun tartışmalar yapıyoruz ve bu çok sıcak? Kim bilebilirdi ki? Ayrıca dolabını gördüm ve hiç de dağınık değildi.

Gülüyorum. Aşık oldu ve ben daha mutlu olamazdım. O da ona bu kadar aşıkken olmaz.

Cecilia: İnsanlar sizi şaşırtabilir. Senin adına sevindim. Kaldır kıçını ve ona biraz soyut sanat yumurtası yap.

Nadine: Kocan nasıl? Ona aşık oldun mu?

Cecilia: Korkarım ki cevabım hayır... ama sadece çoktan düştüğüm için.

Cevap gelmedi, sanırım Jake uyandı. Telefonumda kulaktan kulağa sırtan fotoğrafına bakıp gülümsüyorum. Yıllarca çok çalıştıktan ve sadece tuhaf tiplerle çıktıktan sonra sevgiyi ondan daha çok hak eden birini düşünemiyorum.

Gülümsemesini tanıyorum... çünkü o da benim.

Ne zaman başladığını, içimdeki şeylerin hangi anda değiştiğini anlayamıyorum, ama geriye dönüp baktığımda sanki

hep oradaydı. Onu iş yerinde koridorda yürürken gördüğümde bedenimde bir uğultu. Pazarlık yaptığında ve zor kullandığında ve notlarını getiren ben olduğumda duyduğum gurur. Zaman zaman derinlere gömülmüştü, geçici ve kısa süreliydi. Ama oradaydı.

Şimdi onun sakladığı diğer yönlerini de gördüm. Acı çeken yanını, şefkatli yanını, kendine güvenen yanını. Aptal ve şaşırtıcı derecede duygusal. Geceleri bana sıkıca sarılan ve saçlarımın kokusunu havadan daha değerliymiş gibi içine çeken yanını.

Bunun gerçek bir evlilik olmasını istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki kalbim ağrıyor. Bu çok mu çılgınca? Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra?

Ön kapı çalıyor. Masamdan irkilerek kalkıyorum ve bir an bekliyorum, ama sonra tekrar çalıyor. Bonnie içeride değil.

Merdivenlerden terliklerimle koşarak indim ve cevap verdim. "Alo?"

"Merhaba . Lobide bay için bir teslimatımız var. St. Clair'in imzası gerekiyor. Müsait mi?"

"Korkarım işte. Teslimat nereden ?" "Bir hukuk bürosundan, hanımefendi."

"Onun için imzalayabilirim." Sesim profesyonelliğe dönüştü. Asistanıyken bunu onun için kaç kez yapmıştım? "Kuryeyi yukarı gönderebilirsiniz."

Kapıcı rahat bir nefes alır. "Mükemmel, Bayan St. Clair. Bir dakika içinde kapınızın önünde olacak. Daha uzun bir gecikme ister misiniz?"

Yoga pantolonuma bakıyorum. "Hayır, sorun değil. Teşekkür ederim."

Kurye kapımızın önünde tereddüt ediyor ama ben onun endişelerini silkeliyorum. "Ben Victor'un karısıyım," diyorum. "Ona ulaştıklarından emin olacağım."

"Pekâlâ hanımefendi," diyor. Elinde tuttuğu zarf inceydi.

Kâğıdın üzerine imzamı atıyorum ve ona gülümsüyorum.
"Teşekkür ederim. Minnettarız."

"Elbette hanımefendi. İyi günler
dilerim." "Size de hanımefendi."

Kapı arkasından kapanıyor ve ben elimde zarfla koridorda duruyorum. Zarfı ters çeviriyorum. Avukatlarından, Irving ve Hardmann'dan. Bu zarflardan daha önce düzinelerce görmüştüm. Her zaman çeşitli iş alımları, yatırımları, işe alımları için önemli belgeler içerirler.

Buraya ekspres teslim edilmişti, yani acil olmalıydı. Yanlış adrese mi göndermişler? Saat daha öğleden sonra iki ve Victor'un eve gelmesine daha saatler var.

Karar anlıktır. Mektuplarını daha önce yüzlerce kez açmıştım. Onun için sıraladım ve düzenledim, iş seyahatlerine çıktığında onun için taradım. Bu da farklı değil.

Dikkatli parmaklarımla mührü açıyorum ve içindeki belgeyi çıkarıyorum.

Başlık kalın, siyah fontla yazılmış ve bir tırpan gibi düşüyor.

Boşanma Dilekçesi.

Aşağıda, güzel bir fontla basılmış isimlerimiz var.

Victor St. Clair ve Cecilia Myers.

OceanofPDF.com

CECILIA

Uyuşmuş bir sersemlik içinde ev sahibesini takip ediyorum. Etrafımızda insanlar uzun meşe masalarda , konuşmalar düşük seviyeli bir sohbe karışıyor. Tavandaki kirislerden kağıt fenerler sarkıyor. Rahat bir ortam.

Hiçbirini takdir edemiyorum.

Victor yürüyor. Varlığı katı, gerçek, her zaman mevcut... ama yine de ona bakamıyorum. Belgeyi tekrar mühürleyip masasına koymuştum. Eve geldiğinde sordu. "Masanda," demiştim.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, yüzü maskeliydi. Sanki içindeki belge erken değilmiş, bizim için bir son değilmiş gibi.

Kalbim normal boyutunun iki katı büyüklüğünde, göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Bu gece evrak çantasını getirmiş. Evrakları getirdi mi? Bu yüzden mi akşam yemeği yemek istiyor?

Boşanmamız hakkında konuşacak. Bu işin nasıl çok karmaşık, çok dağınık hale geldiğini anlatacak. İşle zevki karıştırdık ve karıştırmamalıydık. Sonumuz yaklaşıyor.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Bu iyi mi?" diye soruyor garson kız parlak bir gülümsemeyle. Benden Victor'a bakınca gülümsemesi hafifçe soluyor.

Sanırım o da mutlu görünmüyor. Sesi kısık. "Evet. Teşekkür ederim."

"Elbette. Siparişinizi almak için birazdan döneceğim ya da isterseniz telefonunuzdaki bir uygulama aracılığıyla sipariş verebilirsiniz. Bilgi menüde."

Bizi terk etti ve oturduk, sessizlik hüküm sürüyordu. Sesime biraz neşe katmaya zorladım. "Burası ilginç bir yer. Her zamanki restoranınız değil mi?"

"Biraz budaklanayım dedim. Sorun olur mu?"

"Evet, evet, kesinlikle." Menüye bakıyorum ve boğazımdaki düğümle savaşıyorum. Tabii ki buraya geleceğim. Bu hiç kimse için, en azından kendim için bir sürpriz değil ve daha iyi bilmeliydim duygusu ezici.

"Sahip oldukları şeyleri beğenmezseniz, " diyor. "Asya füzyonu konusunda kararlı değilim."

"Hayır, kalacağız. Bu iyi görünüyor. Bak," diyorum, gördüğüm ilk şeyi fırlatıp atıyorum. "Barbekü domuzlu çörekleri var. Onları severim."

"."

Telefonumdaki uygulama aracılığıyla sipariş veriyoruz ve bunun için minnettarım, pratik bir tartışma ve ellerimle yapabileceğim bir şey olduğu için. Ama bu uzun sürmüyor ve sipariş çıkar çıkmaz ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz.

Heykel gibi hareketsiz, tıklım tıklım dolu restorana bakıyor. Bana ya da gözlerimdeki sessiz yalvarışa değil. Her zaman olduğu gibi aşılmaz.

"Bu hafta çok meşguldün," diyorum.

"İşler hızlanıyor," diyor. "Öyle mi?"

"Özel bir şey var mı?"

"Exciteur küçük bir Kanadalı danışmanlık firmasını satın alıyor. Başarısız oluyor ve onların operasyonlarını ve müşterilerini devralarak erişim alanımızı genişleteceğiz."

Gülümsemeye zorluyorum. "CEO olarak görev yapan bir risk sermayedarı, risk sermayesine geri mi dönüyor?"

Homurdanıyor. "Sanırım, evet. Bu iyi bir fırsat."

"Eminim öyledir. Pazarlık yaptınız mı?"

"Hayır, Eleanor iyi iş çıkardı. Bana sadece son aşamada ihtiyaç vardı."

Bunu nasıl yaptığını ben de hayal edebiliyorum. Geniş omuzları ve keskin ses tonuyla odaya hükmediyordu. Hayır cevap olarak kabul etmezdi. Argümanlarını o kadar acımasızca mantıklı bir şekilde sıralıyordu ki sadece katılabildiniz.

Victor elini saçlarında gezdirir. "Günün iyi geçti mi?"

Panik omurgamda geziniyor. Bu gece mesafe yok, son günlerde olduğu gibi değil. Tamamen odaklanıyorum.

Karşımda Victor St. Clair var ve kendini bir pazarlığa hazırlıyor. "Evet. Hatta iyi bir hafta. İş planımı Yeni muhasebecim. Bir süre önce tavsiye ettiğin kişiyi işe aldım. Önümüzdeki ay Carter ile bir toplantı ayarladım."

Victor tek bir baş hareketiyle gözlerini benimkilere dikeyor.
"Güzel.

Bu çok iyi."

"Evet. Nadine, aslında, sonunda Jake'le mi birlikte oldu? Bana iyi geleceğini düşündüğö adam var ya?" Diyorum ve çenesinin gerildiğini görünce kelimelerim tuğla ağırlığında yuvarlanıyor. "Bunu hiç düşünmediğimi biliyorsun. O zamanlar onunla ilgilenmiyordum. Her neyse, demek istediğim, o mutlu. Bu da beni mutlu ediyor."

"Doğru. Bu da iyi."

"Evet," dedim. "Yani her şey . İyi bir hafta geçiriyorum." Onu yok etme, diye düşünüyorum.
Lütfen.

Boğazını temizliyor. "Cecilia, seninle bir şey konuşmak istiyorum ve doğruyu söylemek gerekirse nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu alışkın olduğum türden bir konuşma değil." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, bu hayal kırıklığının habercisi. Kelimeleri söylemesine izin veremem.

"Bakın, ben de düşünüyordum," diyorum. "Bizim hakkımızda ve yaptığımız şeyin kontratımız için ne anlama geldiği hakkında. Bilirsin, işleri nasıl karmaşıktırdığı hakkında? Ama bilmeni isterim ki büyükbabanın eviyle ilgili yaptıklarına büyük saygı duyuyorum. Bunu tehlikeye atmayacağım. İş ve eğlenceyi karıştırmak iyi olmasa da, bence-"

"Hayır, önce ben gideyim. Lütfen."

Bu beni sessiz bırakan bir rica. Başımı sallıyorum, ağzım hala açık.

Evrak çantasına dönüyor. İşte geliyor, bir zarfın içindeki kıyamet ve tanıdık manila rengini görünce içimde bir korku yükseliyor. Victor sanki rahatmış gibi kâğıt parçasını çıkarıyor. Sanki onu ısırmayacakmış gibi.

Yakınımda olmasını istemiyorum.

Okurken çenesi bir kez çalışıyor. "Bu senin için," diyor. "Eğer istersen."

Kağıdı masaya bırakıyor. Boşanma dilekçesi. Altında da imzası var. V harfinin sert baskısı ve St. Clair'in üzerindeki süsleme.

Çoktan imzaladı.

Sözcükler gözyaşlarının sisinde kayboluyor. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ama o gördü.

"Cecilia?"

"Annemdi, değil mi? Geçen hafta sonu sana fazla mı geldi?"

"Ağlama, Myers. Lütfen."

"Kocam benden boşanmak istiyor. Bence bu uygun."

Hafif bir inilti çıkarır. "İnsanları anlamıyorum," diye mırıldandı. "Hayır, annen değildi. O sıkı bir pazarlıkçıdır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"O zaman neden?"

Victor iki kolunu da masaya dayamış, mavi gözlerini benimkilere dikmiş. "Cecilia, ağlama. Lütfen ağlama. Bak, tahammül edilemez biri olduğumu biliyorum. Korkunç bir patrandım, başa çıkılması zor biriyim, çabuk sinirlenirim. Tüm bunlar için özür dilerim. Seni işte ağlattığım için. Şu anda seni ağlattığım için. Bunu düşünmenin beni ne kadar üzdüğünü bir bilsen. Biliyorum, hepsi benim hatam."

Başımı sallıyorum ama söyleyecek bulamıyorum.

Onlara ihtiyaçı yok. "Bilgisayarındaki zamanlayıcıyı gördüm. Bu evlilikten çıkana, benden kurtulana kadar gün sayıyorsun. Seni bana istediğinden bir gün daha fazla zincirlemek istemiyorum. Bu," diyor masanın üzerindeki boşanma kâğıtlarına dokunarak, "sana bir teklif. Koşulsuz şartsız. İstersen yine de sana akıl hocalığı yaparım. Para hâlâ senin, Nadine de ona atabileceğim kadar çok basın mensubu almaya devam edecek."

"Bana boşanmayı mı teklif ediyorsun... eğer istersem?"

Çenesi gerilir. "Evet. İmzaladım. Bununla ne istersen yapabilirsin. Şimdi imzala. Altı ay sonra imzala. Ama benden boşandıktan sonra bir şey sormak istiyorum."

"Evet?"

"Seni bir randevuya götürmeme izin verir misin? Düzgünce, hak ettiğin gibi. Eşit olarak değil, çünkü sen benden çok daha iyisin, ama sanırım değişebilirim," diyor. "Sadece bir gecede olmayacak."

Başımı sallıyorum. Önce yavaşça, ama kısa sürede o kadar güçleniyor ki saçlarım enseme dalgalanıyor.

Gözleri acı dolu bakıyor. "Hayır mı? Sonrasında benimle çıkmazdın."

"Hayır, senden boşanmak istemiyorum. Bu kâğıt parçasını istemiyorum."

"musun?"

"Hayır. Hiç de değil. Victor, ben... Tanrım, bilgisayarımdaki aptal zamanlayıcı. Onu unutmuşum. Gördüğün için çok üzgünüm. Senin asistanın olarak çalıştığım zamanlardan kalma bir şeydi. Çünkü Tristan'a bir yıl dayanabileceğimden şüphelendiğini söylediğini duydum."

Yanaklarında bir kızarıklık belirir. "Yaptığım onca şey için senden nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Bunu telafi etmek için bir ömür harcayabilirim ama yeterli olmaz."

Elini kendi elimle tutuyorum. Parmaklarımın altında sertleşiyor, ama sonra onu ters çeviriyor, parmakları benimkilere dolanıyor. "Sen

Şimdi o zaman olduğundan daha farklı bir adamsın. Farklı bir yönünü görmeme izin veriyorsun."

"O zamanki kişiliğimle bağdaştıramıyorum. Burnumun dibindeydin ve hazinenin farkına varamadım. Üzgünüm, Cecilia."

"Seni affediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Zamanlayıcı çok aptalca bir şeydi. Evlendiğimizde sıfırladım ve sonra tamamen unuttum."

"Benden kurtulmak istemiyor musun?"

"Hayır, sakın benden kurtulmaya da kalkma. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor ve ben de bakarak ne kadar ciddi olduğumu görmesini sağlıyorum. Dudaklarında bir gülümseme başlıyor. Yayılıyor ve yüzünü değiştiriyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

"Peki o zaman. Bunu sevdim."

Gülüyorum. "Bu benim de hoşuma gidiyor. Ama Victor... boşanma. Bir yıl boyunca evli kalmazsak evi kaybetmez misin?"

Başını salladı. "Evet."

"Ama burası büyükbabanın evi. Orası babanın büyüdüğü yerdi, senin büyüdüğün yerdi. Yapamazsın-"

"Bu sadece bir ev," diyor ve ses tonunda çelik var. "Bu geçmişte kaldı. Ben şu anda geleceğime bakıyorum."

Gözyaşları yeniden doluyor. Gözleri telaşlanıyor, elim altındaki eli geriliyor. "Cecilia?"

"Bunlar mutluluk gözyaşları. Victor. Gerçekten benden boşanacağını düşünmüştüm. Dün gazeteleri gördüm."

"Onları gördün mü?"

"Asistanınızken mektuplarınızı hep ben açardım. Zarf Irving ve Hardmann'dan geliyordu ve acil olabileceğini düşündüm. Özür dilerim."

"Bu gece bu yüzden mi bu kadar gergindin?"

"Fark ettin mi?"

"Evet. Seni oldukça iyi okumayı öğrendim."

"Öyle," diyorum, parmaklarımı onunkilerin etrafında sıkarak. "Tanrım, Victor, ne yapacağız? Evli mi kalacaksın? Evli mi kalacağız?"

gerçekten evlendik mi?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu manzara göğsümde bir sızı yaratıyor. "Evet, öyleyiz. Yine de karımı birçok randevuya götüreceğim. Çoğu kocadan daha fazla."

"Çoğu kocadan daha fazla, ha?"

Victor, arkamızda oturan insanların onaylamayan bakışlarını görmezden gelerek sandalyesini benimkinin yanına kaydırıyor. Kolunu bana doladı. Omzumda duran elini kavriyorum ve evlilik yüzüğünün soğuk metalini avucumda hissediyorum.

"Eğer evleneceksek," diyor, "gelmiş geçmiş en iyi evli çift olacağız."

Gülüyorum. "Kendi iyiliğin için fazla rekabetçisin."

Beni öpüyor, tam orada, restoranda. Dokunduğunda uçup gidecek kadar hafif hissediyorum. Düzgün bir evlilik. Düzgün bir ilişki. Randevular. Kocamla.

Aşk göğsümde güzel bir sızı ve kelimeler dilimde dans ediyor. Şimdilik onları yutuyorum ve ona geniş bir gülümseme veriyorum. Henüz değil. Şimdi değil. Bir süre benim sırrım olacaklar.

"Artık rekabetçi olmak zorunda değilim," diyor. "Seni kazandım."

Sırıtişım genişliyor.

"Dalkavuk." "Öğreniyorum."

"Ama sana söylemek zorundayım," diyorum parmaklarımı çenesine vurarak. "Eğer asistanına bana çiçek göndertecek olursan, onları kapının önünde reddedeceğim."

"Pembe şakayıklarla beyaz zambaklar," diyor. "Hatırlıyorum ve onları senin için kendim alacağım. Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

CECILIA

"Sana bu kadar çok e-posta göndermemeli," diyor Victor. "Tatildesin."

Omzumun üzerinden huysuz kocama bakıyorum. Gölgede uzanmış, yanındaki geniş şezlongda kulağı delik bir biyografi okuyor. Arka bahçemizin ve özel havuzumuzun mahremiyetine rağmen mayo giyiyor.

Ben giymedim. Henüz kullanmadığım sevimli bikinilerimi paketlemiştim.

"Tatilde değil," diyorum. "Carter'ın bunu ayarlamama yardım ettiğini biliyorsun. Bir e-postaya ne zaman cevap vereceğim konusunda seçici davranamam."

Victor'un bakışı bana daha seçici olmam gerektiğini söylüyor. Gülümsüyorum ve hızlıca e-postayı bitirip gönderiyorum. Dizüstü bilgisayarını kapatıp gölgeye geri itiyorum.

Ona döndüm. "Seni gerçekten rahatsız eden bu değil, değil mi?"

Gözleri çıplak bir takdirle vücudumda geziniyor, göğüslerimde duruyor. Barbados'ta tenim rekor bir hızla bronzlaşıyor.

"Hayır, beni rahatsız eden bu değil," diye mırıldanıyor.

Onu şezlonga geri itiyorum. Sırıtarak yaslanıyor ve kalçalarını kavrayarak beni bağdaş kurup üzerine oturtuyor.

"Özel bir havuz mükemmel bir karardı," diyor.

"Öyleydi," diyorum. "Ama senin fikrin olmasına rağmen Carter'ın yatırım yapmasına hâlâ sinirleniyorsun."

Yüzüm yerine tenime odaklanıyor, parmaklarıyla karnımın ve kalçalarımın üzerinde desenler çiziyor, ara sıra göğüslerimin alt tarafına dokunuyor. O da bronzlaşıyor, güneş koyu sarı saçlarını beyazlatmaya başladı ve günlerdir tıraş olmadı.

Muhteşem

görünüyor.

"Victor?"

"Evet," diyor. "İyi. Benim yatırım yapmamı tercih ederdim. Buna ister mantıksız deyin, ister cinsiyetçi, bilemiyorum."

"Yatırım yaptın," diyorum. "Bana yatırım yaptın. Anlaşmamız bana işe başlamak için ihtiyacım olan şeyi verdi, ihtiyacım olan zamanı vermekten bahsetmiyorum bile. Sen ilk yatırımcısın."

Dudakları kıvrılıyor, gözleri parmaklarının arasında oynattığı meme ucunda. "Bu hoşuma gitti."

"Ayrıca, eğer bu garip bir kıskançlık meselesiyse, Carter'ın benim tipim olmadığını biliyorsun. Onunla konuşmak çok kolay. Ben seni uğraştıran erkekleri severim."

Parmakları göğüs ucumu sıkıyor ve ben de çıplak göğsüne vurarak nefes nefese kalıyorum. "Hey."

Gülüyor ve dudaklarını şehvetli bir özürle meme ucuma kapatıyor. Geniş omuzlarını kavriyorum ve nemli saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Bir şey mi biliyorsun?"

Bir uğultu göğsümü titretiyor.

"Nasıl rahatlayacağını bilmiyorsun. Dört gündür buradayız ve sen ya çalışıyorsun, ya iş için bir şeyler okuyorsun ya da benimle sevişiyorsun."

Göğüslerimin arasındaki tene karşı konuşuyor. "Onları yanlış sıralamışsın."

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Biliyor musun, bir keresinde bana tanıdığın en çalışkan insan demiştin."

Kıkırdıyorum. "Öyle mi yaptım?"

"Hatırlıyorum. Oldukça büyük bir iltifattı, biliyorsun."

"Elbette bunun en büyük iltifat olduğunu düşünürsünüz."

"Şey," diyor göğsümü öperek. "Eskiden öyle olduğunu düşünürdüm. Ama çalışmak artık en sevdiğim şey değil."

"Mmm." Dudaklarını meme ucumda hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. "Ama bu gece, akşam yemeği gezisinde çalışmak yok. İkimiz için de."

"Hiç yok," diyor. "Bu da şu anda sahip olduğumuz zamanı iyi değerlendirmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Elleri kıcımlı kavramak için aşağı kayıyor ve beni şortunun içinde büyüyen sertliğin üzerinde öne doğru sallıyor. Gülüyorum. "Tanrım, tek yönlü bir aklın var."

"Karımla balayındayım."

İçimden bir heyecan geçiyor. Ne zaman o kelimeleri söylese, hiç durmuyor. Karım. "Böyle söyleyince..."

Sakalı boynuma sürtünüyor, tenime bir öpücük konduruyor. Altında nabzım gümbür gümbür atıyor. "Bu yolculuk için teşekkür ederim," diyorum. "Zaman ayırdığın için."

Bu onun fikriydi ve ben de etrafımızdaki herkes gibi onun tatile gitmesine şaşırmıştım. Ama bana gitmemiz gerektiğini söyleyenin annem olduğunu hatırlatmıştı.

"Kayınvalidemi mutlu etmek zorundayım," demişti ve bunun sadece kısmen bir şaka olduğu hissine kapılmıştım. "Doğru bir başlangıç yapmadık."

Victor boğazımdaki çukuru öpüyor. "Rica ederim ama bu bana üçüncü teşekkür edişin. Tropik bir adada seninle yalnız zaman geçirmenin zor olduğunu mu sanıyorsun? Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şey olabilir."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. Büyük altın bir kedi gibi zevkle mırıldanıyor. Karşı koyamıyorum. Kalçalarımı onun ereksiyonu boyunca sallıyorum. "Sert bir şey olduğu kesin."

Gözlerini yere indirerek inliyor. "Tanrım, seni kıyafetsiz seviyorum. Çok güzelsin."

Sözlerinden, ellerinden, onu hissetmekten zevk alıyorum. Vücutlarımız Victor ve benden çok önce birbirini anlamıştı. Parlak gün ışığında, sol elimde sadece iki yüzük varken onun önünde çıplak dolaşmak beni endişelendirmiyor. Rahat samimiyet aramızda bir ağ gibi.

Victor beni öpüyor, yavaş ve durgun. Burada acele yok. Duygularımızdan saklanmıyoruz ve birbirimizden de saklanmıyoruz. Saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. "Victor."

Köprücük kemiğim boyunca bir dizi öpücük bırakıyor.

"Evet?" "Seni seviyorum."

Dudakları duraklıyor. Göğsümde kalbinin ani hissediyorum.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Hiçbir şey istemiyorum ya da geri talep etmiyorum. Sana gerçekten söylemek istedim. Eğer _"

Dudakları dudaklarıma çarpıyor. Durgun öpücükler gitti, yerini kalbimi hızlandıran bir açlık aldı. At kuyruğumu çekiştiriyor ve buklelerim sırtımdan dökülüp çıplak tenimi gıdıklıyor.

Sonra parmakları bacaklarımin arasında, okşuyor ve daireler çiziyor. "Victor, ben-"

"Senin içinde olmalıyım."

Onun sözleri benim ihtiyacımı tetikliyor ve mayosunu çekiştiriyorum. Kalçalarını kaldırıyor ve sonra serbest kalıyor, elimde sıcak ve sert. Onu ağızıma almak için başımı eğiyorum ve derin bir inilti çıkarıyor. Karşı koyamıyorum, hele de o böyleyken, uçurumun kenarında gezinen bir tel gibi.

Victor onunla eğlenmeme uzun süre izin vermiyor. Beni şezlongda çeviriyor ve ikimiz de onun girişinin tatlı, kutsanmış rahatlığıyla iç çekiyoruz. Sanki onu evimde karşıliyormuşum gibi hissediyorum.

Dirseklerinin üzerinde duruyor ve hareket etmeye başladığında beni öpüyor. Bunlar derin, dünyayı sarsan öpücükler, kalçalarının yavaş, istikrarlı yuvarlanışını yansıtıyor. Leğen kemiğinin benimkine her sert vuruşu zevkimi tetikliyor.

"Cecilia," diye mırıldanıyor. "Tanrım, ben..."

"Biliyorum," diyorum bacaklarımı ona sararak. "Biliyorum."

Ondan önce orgazm oluyorum, piç kurusu, girişini tam ihtiyacım olan şekilde açıyor. Her sert darbede klitorisime sürtünüyor.

Yaklaştığında ona sıkıca sarılıyorum ve kulağına o sözleri tekrar fısıldıyorum. "Seni seviyorum."

Nefesimi kesen bir güçle bitiriyor, iniltisi kulağımda. Uzun bir süre orada yatıyoruz, hâlâ birbirimize bağlıyız, nefes alış verişlerimiz hızlanıyor.

Sonunda bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve doygun mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tekrar söyle."

"Ne diyeyim?"

"Biliyor musun?"

"Seni seviyorum."

Gözleri bir an için kapanıyor, sanki bir darbe almış gibi. Ama tekrar açtığında gökyüzü kadar berraktırlar. "Ben de seni seviyorum, Cecilia."

"Öyle mi?"

Karşılık olarak beni öpüyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum, sunduğu her şeyi alıyorum ve kalbimin içinde güvenle saklıyorum, onun da aynısını yaptığını biliyorum.

Victor yan dönüyor ve beni kendine çekiyor. "Çok fazla," diyor. "Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla. Bunu biliyorsun, değil mi? Bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sana karşı tamamen güçsüzüm." Eli kalçamı buluyor, kalçasının üzerinde çentik atıyor. "Bazen bunun için senden nefret ediyorum."

Parmağımla dudağını okşuyorum. "Biliyorum. Korkunç bir şey.

Başka birine bu kadar güvenmek."

"Korkunç bir şey."

"Ama buna değer. Biliyor musun, artık sensiz bir hayat düşünemiyorum."

"Yapabilirim," diyor. "Ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyorum."

Gülümsüyorum, parmaklarımı elmacık kemiğinden alnına doğru gezdiriyorum. Gözleri kapanıyor. Kirpiklerinin kökleri koyu renk, uçları ise sarıdır. "Büyükbaban bu yüzden mi

evlenmeni istediğini mi düşünüyorsun? O öldüğünde hayatında biri olsun diye mi?"

Victor'un nefesi kesiliyor. Kısa sürüyor ama orada. "Bunu hiç böyle düşünmemiştim."

"Neden buna ihtiyacı olduğunu düşündünüz?"

"Çünkü St. Clair adını devam ettirmek benim işimdi. Yaşarken bunu sık sık söylerdi. Eğer saatlerce çalışmazsam, aile de benimle birlikte ölecekti." Victor boğazını temizliyor, gözleri şakağıma kayıyor. Parmakları buklelerimden birini takip ediyor. "Sanırım babamın mirasını devam ettirmemi istedi. Sanırım büyükbabam oğlunun kaybını hiçbir zaman atlatamadı."

"Bunu hayal bile edemiyorum."

"Ama belki o da benim yalnız kalmamı istememiştir," diyor. "Bu fikir hoşuma gitti."

"Seni seviyordu," diyorum. "İkinizin bu konuda hiç konuşmadığınızı biliyorum ve bana anlattıklarına göre o mükemmel olmaktan çok uzaktı. Ama seni seviyordu."

Victor tekrar gözlerini kapatıyor ve dokunuşuma yaslanıyor. Cevap vermesi uzun zaman alıyor. "Evet. Sanırım yaptı."

Saçlarını okşuyorum, Karayip güneşinin sıcaklığının ve terli tenimizi süpüren hafif esintinin tadını çıkarıyorum.

Ama sonunda merakım galip . "Ee?" "Ne olmuş yani?"

"St. Clair soyadını devam ettirmekle ilgileniyor musunuz?"

Victor'un dudakları çekilir. "Bilmiyorum. Karım St. Clair soyadını hiç kabul etmedi. Çocuklarıma vermeyi kabul edeceğinin garantisi yok."

Bir dirseğimi kaldırdım. "Çocuklarınız mı?" "Evet. Çocuklarımız."

"Demek çocuk sahibi olmakla ilgileniyorsun."

Bakışları köprücük kemiğime düşüyor ve uzanıp uzun parmağıyla kemiğimde geziniyor. "Yakın zamanda değil ve ne kadar iyi bir baba olacağımı bilmiyorum."

"Harika olurdun."

Homurdanıyor. "Buna gerçekten inanmıyorsun."

"Evet, biliyorum. Biraz çalışma gerektirmeyeceğini söylemiyorum. Benim için de öyle. Anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama bu istediğin bir şey mi?"

Ona gülümsüyorum, güzel ve güçlü yüzüne, berrak mavi gözlerine, kaşlarının arasındaki çatıklığa. Sadık, yetenekli ve kendini işine adanmış. "İstiyorum," diyorum. "Ama yakın zamanda değil."

Gözlerini kapatıyor, eli kalçamın etrafında kıvrılıyor. "Peki. Bu iyi o zaman. Büyükbabama son gülen olmak biraz can sıkıcı olsa da. O her zaman haklı olmayı severdi."

"Torunu gibi mi?"

Victor'un eli kalçamda sıkılaşıyor. "Dikkat et, Myers."

Gülüyorum. Mutluluk göğsümü bir baloncuk gibi hissettiriyor, yükseklerde süzülüyor.

Sesi tembel. "Biliyor musun, adını değiştirirsen sana artık Myers diyemeyeceğim."

"Yine de yapabileceksin."

"Teknik olarak evet, ama bu doğru olmaz."

"Peki, bana St. Clair demeye başlarsan, bu senin için kafa karıştırıcı olmaz mı?"

"Mmm. Sanırım idare edebilirim." Beni geniş şezlonga yaklaştırıyor, bronzlaşmış bir bacağı benimkinin yanında duruyor. "Biliyorsun, birinci yıl dönümümüze sadece iki ay kaldı."

"Haklısın. Adliyedeki düğünümüzün üzerinden bir yıl geçti. Trafiğe takılmamak için öğle saatinde olmasını istediğin düğünün."

"Tanrım. Belli ki önceliklerimi doğru belirlemişim." Bakışları alaycı, değişken, en sevdiğim Victor'a dönüyor. Sadece benim görmeme izin verilen tarafını. Ellerini belimin kıvrımlarında gezdiriyor. "İşleri doğru yapmaya karar verdim."

"Öyle mi? Kulağa uğursuz geliyor."

"Yemin tazeleme törenlerini araştırdım."

"Baktın mı? Bu... ilginç."

"Öyle. Hatta bazıları gerçek düğünlere benziyor. Beyaz elbiseler, yemek servisi, her şey."

"Catering, huh."

"Tonlarca. Heyecan verici görünüyordu. Karımın hak ettiği bir şey. Sanırım doğru zaman geldiğinde ona benimle yeminini yenilemek isteyip istemediğini soracağım."

Dudağımı ısıyorum, yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. "Doğru zaman geldiğinde mi?"

"Evet," diyor. "Evet diyeceği zaman. Sanırım tek dizimin üzerine bile çökebilirim. Ama sonra, belki de bunu bayat bulur."

Kalbim göğsümde tekliyor ve sonraki kelimeleri dudaklarına karşı söylüyorum. "Hayır. Yapmaz."

OceanofPDF.com

EPILOG

OceanofPDF.com

VICTOR

Bilgisayar ekranımdaki rakamlar gözlerimin önünde kanıyor, zihnim sürükleniyor. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum. İşim eskisi gibi dikkatimi çekmiyor ve ne kadar denesem de ona geri dönmenin yolunu bulamıyorum.

Bugünlerde üzerinde çalışmaktan hoşlandığım tek iş Cecilia'nınki ve o da çoğu zaman benim fikirlerimi istemiyor. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Sonbaharın geç güneş ışığı cumbalı pencerelerden içeri süzülüyor, ulu ağaçların değişen yapraklarından turuncu bir renk alıyor. Ofisime bakıyorum, anılar birbirine karışıyor, geçmişin, bugünün ve geleceğin bir kaleydoskopu. Babamı ve büyükbabamı burada, tröstler ve yatırımlar hakkında tartışırken görüyorum. On iki yaşında ve somurtkan olan ben, büyükbabama sessizlik muamelesi yapıyordum. Şu an oturduğum sandalyede oturuyordu. Ya da Cecilia ve beni bu odada, yeni evli ve birbirimizden emin olmadan, kalbimi paramparça eden belgeleri sıralarken.

Küçük bir el yarı açık kapının etrafında kıvrılıyor ve kapıyı iterek açıyor. Philippa'nın at kuyruğu yarı eğri, kahverengi gözleri meraklı. "Baba?"

"Ben buradayım."

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum. yeni mi uyandın?"

Başını sallıyor ama yastığının yanağında bıraktığı iz onu ele veriyor. Sandalyeden geriye doğru itip kollarımı açıyorum. Philippa yürümek için çok fazla enerjisi olan bacaklarıyla koşuyor. Onu kaldırıp dizimin üzerine koyuyorum.

Küçük bedeni sağlam ve her geçen ay daha da ağırlaşıyor. Onun mucizesi göğsümdeki nefesi kesmeye devam ediyor. Bir insan nasıl hem bu kadar küçük olup hem de tam anlamıyla bir insan olabilir? Onu hastanede kollarıma verdiklerinde çok küçüktü. Minicik ve sonsuz derecede değerliydi, kafası avucumun içine sığıyordu.

İmkansız. İnanılmaz. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Sayılar, çok ama çok fazla sayı."

Yüzünü yukarı kaldırıyor ve ben de düğmeli burnuna bastırarak gülüyorum. Philippa, güzel gözleri de dahil olmak üzere annesinin pek çok özelliğine sahip ama Cecilia'nın bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi saçları tamamen benim. Benimkinin onun yaşındayken olduğu kadar açık sarı.

"Anlamadığımı biliyorum tatlım."

"Sıkıcı," diyor. "Baba, hadi dışarı çıkalım."

"Oynamak ister misin?"

"Evet."

"Atıştırma zamanı değil mi?"

Başını sallıyor, gözleri parlıyor. İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz.

Onu kaldırıp ofisten çıkıyorum ve Philippa kucağımda taşınmaktan memnun bir şekilde oturuyor. Cecilia ona daha fazla yürümesi gerektiğini ve annesinin onu taşımak için çok geç kaldığını söyleyip duruyor ama Philippa hala babasının onu taşımasını isteyebileceğini biliyor.

"Dışarı, dışarı, dışarı!" diye şarkı söylüyor.

"Oyun evin mi?"

"Evet."

"Bonnie nerede o zaman? Ve annem?"

"Bilmiyorum," diyor, gözlerini bana kırpıştırarak. İki buçuk yaşındaki bir çocuk için oldukça zeki. Sık sık annesine ve bana göre fazla zeki.

"Oh, gerçekten mi? Bonnie'nin seni uyuttuğunu tahmin ediyorum ve sonra atıştırma zamanı için doğruca mutfağa gitmen gerekiyordu. Ama sen onun yerine ofisime gittin. Hmm?"

Kıkırdıyor, kollarımda geriye yaslanıyor. Yapışkan bir el ağzıma bastırıyor. "Hayır!"

"Hayır mı?" Mırıldanıyorum. "Sana inanmıyorum." "Şşşt, baba!"

"Mmhm. Doğru."

Oturma odasından geçip arka bahçeye açılan Fransız kapılarının önünden geçiyoruz. Philippa itiraz eder gibi bir ses çıkardı.

"Hayır," diyorum. "Oynamadan önce annene küçük kaçışın hakkında bilgi vereceğiz."

Karımı yemek odasında buldum. Yarattığı okuma köşesinin önünde volta atıyor, kulaklıklarını takmış, elleri sırtının altında.

"Hayır," diyor. "Bunun iyi bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Başka bir ekspertiz yaptırabilir misiniz? Teşekkür ederim."

Philippa'yı kaldırıyorum ve kapı aralığında durup Cecilia'nın adımlarını izliyoruz.

"Annem çalışıyor," diye fısıldıyor kızım.

Başımı sallıyorum. "Birazdan işi bitecek."

Cecilia bizi fark etti ve bize geniş bir gülümseme verdi. Sonra karnına baktı, bana döndü ve gözlerini devirdi. Ah. Oğlumuz yine ters takla atıyor. Beni anlayabilseydi annesine karşı daha nazik olmasını söyledim.

"Bak," diyor Philippa. "Bak, bak."

Cecilia'nın ayaklarını işaret ediyor. Ayağında terlikler var ama birbirlerine uymuyorlar. Biri onun gri, kabarık terliği, diğeri ise çok büyük ve deri. Birini benimkilerden birini de kendisinininkilerden giyiyor.

Ben kıkırdıyorum ve Philippa da gülüyor, yeni yürümeye başlayan çocuk kahkahaları yemek odasını dolduruyor. Cecilia dönüp sıcak gözlerle bize bakıyor. Boştaki eli yuvarlak karnını yumuşatıyor, ben de hareketlerini izliyorum. Benim güzel karım. "Bu çok iyi. Bana geri döndüğün için teşekkürler. Yarın konuşuruz."

Kulaklıklarını çıkarıyor. "Sarah?" Ben soruyorum.

Cecilia başını sallar, saçlarını alnından geriye doğru iter. Kızarmış görünüyor. "Batı Yakası'nın genişlemesiyle ilgili."

"O iyi biri. Onu gemiye aldığınıza sevindim."

"Ben de öyle. Ama burada neyimiz var? Uykundan uyandın mı tatlım?"

Philippa kollarımda kıvranıyor ve ben onu yere bırakıyorum. Yere düşmeden önce hareket ediyordu. "Evet! Ve Bonnie orada değildi! Ben de babama gittim!"

"Oyun oynamak için dışarı çıkıyoruz," diyorum.

Cecilia bir elini kızımızın sarı saçlarında gezdiriyor. "Oh, öyle mi? Bunun için vaktin var mı?"

"İstiyorum."

"Güzel. Ama bu demek oluyor ki burada öğleden sonra atıştırması gereken küçük bir kız var."

Philippa annesine bakıyor, yüzünde umut bir ifade var. "Bir Pop-Tart alabilir miyim?"

"Hayır."

"Dondurma mı?"

"Hayır. Mutfakta senin için elma dilimleri ve fıstık ezmesi var. Hadi ye. Ne kadar çabuk yersen, baban seni o kadar çabuk dışarı çıkarır."

Philippa bunu onaylamak istercesine bana bakıyor. Ona ciddi bir şekilde başımı sallıyorum. "Şerefim üzerine."

Bunu anlamıyor ama başımı salladığımı yeterince iyi anlıyor ve mutfağa doğru koşuyor. Açık kapı aralığından Bonnie'nin sesini ve Philippa'nın sorularını duyuyorum. Yine Pop-Tart ya da dondurma istiyorsa hiç şaşırmam.

Karımla aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve bir kolumu beline doluyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şişmiş. Kurbağa gibi. Her an patlamaya hazır hissediyorum."

"Bir aydan fazla kaldı." Elimi sırtının küçük sürüyorum ve o da zevkle iç çekiyor. Dudakları aralanıyor ve ben onun pembe yanağını öpüyorum. "Oğlumuz nasıl?"

"Oğlunuz beni kaburgalarımın ya da mesanemden tekmelemek arasında gidip geliyor. Ya da ikisini birden. Yemin ederim, bazen orada takla atıyor."

"O zaman atletik olacak."

Başını omzuma yaslıyor ve saçlarını, tanıdık şampuanını, onun kokusunu içime çekiyorum. "Atletik," diye mırıldanıyor. "Ne zaman bu kadar iyimser oldun?"

Karım fazladan yirmi beş kilo bebek taşırken düşünüyorum ama bu düşüncemi kendime saklıyorum. Cecilia'nın hamile olduğunu ve doğum yaptığını görmek hayatımın en alçakgönüllü deneyimlerinden biriydi. Her şeyi bir perspektife oturttu. Bu ilişkideki en güçlü kişi ben değildim ve onun Philippa'yı dünyaya getirdiğini görmek bunu doğrulamıştı.

"Sana ve bana verdiğin her şeye minnettarım," diyorum.

Gömleğime doğru homurdanıyor. "Büyüleyici."

"Her zaman." Kulağına doğru eğildim. "Bu bebeğin daha hızlı doğması için neler yapabileceğimizi sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Kollarımda titriyor. Aşağı bakıyorum ve evet, meme uçları hazır. Göğüsleri yine ağırlaşıyor. Ağrıdıkları zaman onlarla ilgilenmek için elimden geleni yapıyorum.

"Victor," diyor. "Ben kocamanım. Beni hâlâ nasıl çekici buluyorsun?"

"Sen sensin ve çocuğumuzu taşıyorsun." Elimi karnında gezdiriyorum, içimde bir heyecan dolaşıyor. Onunla tanışmamıza az kaldı. "Gurur duyuyorum ve aynı ölçüde tahrik oluyorum ve seni seviyorum. Bir balina büyüklüğünde olabilirsin ve ben yine de sert ve sana ihtiyaç duyarak uyanırım."

"Bir balina büyüklüğünde," diye homurdanıyor.

Gülüyorum ve başını tekrar kendime doğru eğiyorum. Onu öpmek yavaş, durgun ve kesinlikle muhteşem. Philippa bunu biraz daha nadir ve çok daha zor ama bir o kadar da değerli hale getirdi.

Başımı kaldırdığımda zor nefes alıyordu, gözleri parlıyordu. Başparmağımla alt dudağında iz bırakıyorum. "Yeminlerimizi ettikten sonra seni öptüğümde de tıpkı böyle görünüyordun."

Gülümsüyor. "Beni uygun olandan çok daha uzun süre öptün. Seyircilerimiz vardı."

"Biz zaten karı kocaydık. Herkesin bunun gerçek olduğunu bildiğinden emin olalım diye düşündüm."

Kıkırdıyor ve ben de duvardaki çerçeveli resimlerden birine doğru dönüyorum. Evlendiğimiz gölün önünde duruyoruz, tam da Cecilia'nın her zaman hayalini kurduğu yerde. O çarpıcı görünüyor, ben ise şaşkın.

Fotoğraf büyükbabamın çalışma odasındaki resmin yanında asılı, annem, babam ve erkek kardeşim de yanlarında. Philippa, adını aldığı kardeşim de dahil olmak üzere her birinin adını biliyor.

Artık evdeki tek resimleri bu değil.

"Ah, o zamanlar elbiselerimin içine sığıdığım zamanlardı," diyor Cecilia. "Ne kadar yakışıklı olduğuna bir bak. Smokin giymek için doğmuşsun."

Başımı salladım. "Hayır, takmıyordum. Boynumdaki papyonlardan nefret ederim."

"Çok yazık, çünkü sizden nefret etmedikleri kesin."

Onu tekrar öperim. Yıllar süren evlilikten sonra bile, Cecilia'nın beni utanmadan takdir etmesi beni tahrik ediyor. Bir keresinde, benimle tanıştığında buna o kadar aç olduğumu ve tek yaptığının boşluğu doldurmak olduğunu söyleyerek şaka yapmıştı. Belki de öyledir. Tek bildiğim, beni sevdiğini söylediğinde sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi hala tahrik olduğum.

Bunu çok etkili bir şekilde kullanıyor... ve benim bir şikayetim yok.

Cecilia kollarını boynuma doluyor ama yumru araya girdiği için kendini yaklaştıramıyor. Hayal kırıklığı içinde yere bakıyor. "Babana sarılmak istiyorum" diyor. "Lütfen bize izin verir misin?"

Karnı sıkıca önümde duruyor. Kıkırdıyorum, onu tekrar öpüyorum. Kollarım omuzlarında sımsıkı. "O kalabilir. Şu anda dünyada en sevdiğim iki insana sarılıyorum."

"Üç saniye sonra buraya gelip onunla oynamanı isteyecek. Zamanın olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle, Bayan St. Clair. Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok."

Gülümsemesi yumuşuyor, çok sevdiğim yüzünü aydınlatıyor. Onsuz yaşayamadığım yüz. Bir zamanlar bir yıl boyunca her gün baktığım ve asla gerçekten görmediğim yüz.

O zamanki halimi özlemiyorum. Cecilia bazen şakayla karışık benim asistanımken kurduğumuz ekipten bahsediyor ama ben o günlere sevgiyle bakamıyorum. Tek gördüğüm, bırakın ona doğru davranmayı, önündeki mucizeyi bile fark edemeyecek kadar kör olan biri.

"Sizi seviyorum, Bay St. Clair," diyor. "Siz bir kadının isteyebileceği en iyi kocasınız."

Omzuna doğru inliyorum ve o da ne kadar heyecanlandığımı bildiği için gülüyor. Her seferinde.

Ama mutfaktan gelen neşeli kahkahalar bedenimin ihtiyaçlarını bastırıyor. "Baba!" Philippa sesleniyor. "Geliyorum!"

HIKAYE DEVAM EDİYOR

Serinin son kitabında Carter Kingsley, cazibesine karşı bağışıklık kazanmış bir kadınla karşı karşıya .

Onu kazanmak istiyor.
Onu alaşağı etmek istiyor.

Ancak zor durumdaki bir medya şirketini yeniden ayağa kaldırmak istiyorlarsa birlikte çalışmaları gerekiyor.

Sadece çok yakından değil...

Carter'ın kitabı Ocak 2022'de piyasaya çıkıyor!

OceanofPDF.com

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

OceanofPDF.com

OKUMA SIRASINA GÖRE LISTELENMİŞTİR

New York Milyarderleri Serisi

[Patronun Dışında Düşün](#)
Tristan ve Freddie

[Patron tarafından kurtarıldı](#)
Anthony ve Summer

[Patrona Evet Deyin](#)
Victor ve Cecilia

Seattle Milyarderleri Serisi

[Milyar Dolarlık Düşman](#)
Cole ve Skye

[Milyar Dolarlık Canavar](#)
Nick ve Blair

[Milyar Dolarlık Av](#)
Ethan ve Bella

[Milyar Dolarlık Nişanlı](#)

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

[Rogue](#)

Lily ve Hayden

[Buz Gibi Patron](#)

Faye ve Henry

[Red Hot Rebel](#)

Ivy ve Rhys

Standalones

[Kibirli Patron](#)

Julian ve Emily

[Bak Ama Dokunma](#)

Grant ve Ada

[Kırık Kahraman](#)

Oliver ve Lucy

OceanofPDF.com

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarder kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

En sevdiği şeyler arasında geniş omuzlu kahramanlar, gece geç saatlere kadar süren sohbetler, çok pahalı şarap ve sizi ayağa kaldıran romanlar var.

Zekice ve seksi romantizm - bunlar onun ana temaları!

Güncellemeler ve bonus içerik için [haber bültenine](#) katılın.
www.oliviahayle.com.
Olivia ile bağlantı kurun

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.